

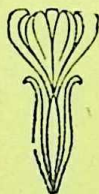
வ.
ஸ்ரீமத் தாசாயனாய நம :

அரி ஏகபாதத்தந்தாதி

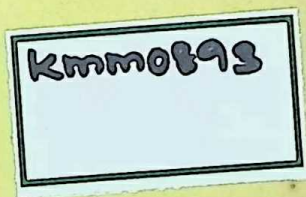
நூலாசிரியர் & உரையாசிரியர்

வண்ணச்சரபம்

அருள்மிகு. தண்டபாணி சுவாமிகள்



893



திருவாமாதூர், வண்ணச்சரபம் ஸ்ரீ தண்டபாணி சுவாமிகள்

75-வது குருபூசை விழா,

3-வது ஆண்டு இலட்சார்ச்சனை விழா

நினைவு மலர்.

1973

உ.
ஜீமந் நாராயணய நம :

1614

அரி ஏகபாதத்தந்தாதி

நூலாசிரியர் & உரையாசிரியர்

திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள், முருகதாச சுவாமிகள் என வழங்கும்
மகான் - வண்ணச்சரபம், அருள்மிகு.

தண்டபாணி சுவாமிகள்

திருவாமாதூர்.

பதிப்பாளர் :

விழுப்புரம் - வழக்குரைஞர்

திருவாளர் கு. வரததேசிகன், B. Sc., B. L. அவர்கள்.

திருவாமாதூர், வண்ணச்சரபம் ஸ்ரீ தண்டபாணி சுவாமிகள்

75-வது குருபூசை விழா,

3-வது ஆண்டு இலட்சார்ச்சனை விழா

இவை 19—6—73-ல் கிகழ்ந்தபோது வெளியிடப்பெற்ற

நினைவு மலர்.

உ
குருவே துணை.

மு ன் னு ரை .

வெண்பா.

அரியேக பாதத்தந் தாதிபெனும் நூலைத்
தெரிசீலர் மாயனருட் சீரும்—விரிவாம்
பொருளுடனே பாடல் புகல்தண்ட பாணிக்
குருமாண்பும் தேர்ந்திடலா கும்.

1. நூற்பொருளும், உரைச்சிறப்பும்

“அரி ஏகபாதத்து அந்தாதி” என்ற இந்நூல், அரி-திருமாலைக் குறித்த, ஏக-ஒரேவிதமான, பாதத்து (நான்கு) அடிகளைக்கொண்டன, அந்தாதி-அந்தத்தை (முடிவை) ஆதி - முதலாகவுடையது என்ற பொருளைக் கொண்டதாகும். அந்தாதி என்பது ஒரு பாட்டின் இறுதிச்சொல்லே, அடுத்த பாட்டிற்கு முதற்சொல்லாக அமையப் படுவது என்றும், நூலின் இறுதியில் (அந்தத்தில்) முடியும் சொல்லே, நூலின் முதற்பாட்டின் (ஆதியான) முதற்சொல்லாகவும் அமையப் படுவது என்றும் அந்தாதிக்கு விதி. நூறு பாடலிற் கூறுவதும், முப்பது பாடலிற் கூறுவதும் உண்டு. இந்நூல் முப்பது பாடல்களைக் கொண்டது. இதுபோன்று, சிவப்பிரகாசரியற்றிய திருச்செந்தில் நிரோட்டயமக அந்தாதியும் முப்பது பாடலைக் கொண்டதேயாம்.

ஏகபாதம் என்பது, ஒரு பாடலுக்கு நான்கு அடிகள் உண்டு. இதற்கு, பிற பாடல்கள் போலின்றி நான்கடியும் ஒரேவிதமாயிருக்கக் காணும்படியும், ஒவ்வோரடியில் வரும் ஒவ்வொரு சொற்களுக்கும் வெவ்வேறு பொருள் வரும்படியும், அமைவது வேண்டும். (ஒரு சொல்லுக்கு ஒருதடவை கொண்ட பொருள் மறுபடியும் அச்சொல் அப்பொருளில் அந்தப் பாடலுக்கு வரக்கூடாது. ஒரு அடியை அமைத்துவிட்டால் மற்றை மூன்றடிகளையும் அப்படியே எழுதிவிடுவ தெளிது. ஆனால் பொருள் வெவ்வேறு கொள்வதில்தான் சிரமம் மிகவுண்டு முதலில் பாட்டமைக்கும்போதே இப்படியிப்படிப் பொருள் கொள்ளலாமென்று அமைப்பது ஒருமுறை. பாட்டினை முடித்து விட்டுப் பின் பொருளையமைப்பது மற்றொருமுறை. ஒன்று திருவருட் செயல். மற்றொன்று புலமையாற்றல். இரண்டும் எளிதில் வரக் கூடியதல்ல. பெரும் புலமையாளரே இப்படிப் பாடக்கூடும். அப்படிப் பாடுவதும் ஏதோ சில பாடல்தான். கலம்பகம்போன்ற இலக்கியங் களில் ஒன்றிரண்டு காணலாமேயன்றி இப்படி ஒரு நூலாக எவரும் பாடியதாகத் தெரியவில்லை. ஏகபாதமாக ஒரு பதிகம் திருஞான சம்பந்தர் பாடியுள்ளனர். (பிரமபுரத்துக்கு)

இந்நூலியற்றிய வண்ணச்சரபம், அருள்மிகு. தண்டபாணி கவாமிகளே தக்க பொருளைப் பதவுரை, கருத்துரை, ஞாயவுரை, இலக்கணவுரை என்று விளக்கமெழுதியிருப்பது, ஒரு தனிப்பட்ட சிறப்பாகும். இதன்மூலம் கவாமிகளின் புலமையை, அருட்செயலைக் காண முடிகிறது அது இந்நூலின் முதற் சிறப்பு.

2. சமய வேறுபாடற்ற தன்மை

இந்நூல் திருமலை முதலாகவுடையது. இதில் திருமால் கசேந் திரனை ஆண்டது, தசரத குமாரனான இராமனாக வந்தது, சிசுபாலனை அட்டது, நாசிங்கமாக வந்து பிரகலாதனை அருளியது, துரியோத னன் வீழ்ச்சி, அருச்சுனனுக்கருளுவதுபோன்ற வரலாறுகளைக்கூறி யிருப்பதால் அதற்கான இராமாயண, பாரத, பாகவத நூற்களின் அநுபவமுடைமை புலனாகிறது. திருமாலன்பர்களான பாகவதர்கள் நடையில் மரபுப்படி அநந்தாழ்வாரென்று ஆதிசேடனையும், சடகோபரை நம்மாழ்வாரென்றும், இலக்குமியைப் பிராட்டியென்றும் இன்னும் பல சிறப்பான முறையிற் கூறியுள்ளார். வடமொழிச் சொற்களை மிகவும் கையாண்டிருப்பதால் அம்மொழியில் வெறுப் பின்மை புலனாகிறது. தமிழின் சிறப்புப்பற்றி தமிழலங்கார நூல் செய்தவர் இவர். “வடமொழி கலந்திடாத தமிழ்” என்றெல்லாம் கூறியவர் கவாமிகள். வடமொழிக் கலப்பாற் பாடவேண்டிய கட்டாய மில்லை. சமமான முறையிற் கையாள்வதில் தவறில்லையென்ற பொது நோக்கமுற்ற இயல்பினரென்றறிகின்றோம்.

தான் பாடற்குரிய அறுவகைச் சமயக் கடவுளரையும் எடுத்துக் கொண்ட முறைக்கேற்பத் தனித்தனி ஒவ்வொன்றுக்கும் தலைமைத் திறம் கூறுவது இவர் மரபு. அம்முறையில் திருமலை முதன்மைப் பொருளாகக் கூறும்போது, அச்சமயச் சார்புக்கேற்ப, பிரமசாபத்தால் சிவனுற்றந்தம் நீங்கச்செய்தான் என்று கூறுகின்றனர். இது வழக்கமுறையில் உள்ள வரலாறுதான். திருமாலாகவும் சிவனாகவும் மற்றும் கடவுளாயும் விளங்கும் பொதுப்பொருள் ஒன்றே. வரலாற்றிற் காணப்படும் சிவனை, சிவசாகுபம்பெற்ற உருத்திரகணத்தின் தொடர் பிற்பொருள் கொள்ளவேண்டும். (அவர் பதினொருகோடி யாவர்) இப்படி ஒவ்வொரு சமயங்களிலும் உண்டு. உருத்திரகணம் பதினொரு கோடி. திருமால் வடிவம்பெற்ற நாராயணரும் பலர். “கரங்களில் ஆழியும் சங்கமும் காட்டிநின்று எம் அரங்களைப் போற்றிசெய் நாராயணரும், அளவிலரே” என்பதால் அறிக. இந்நிலையுணர்ந்தா லன்றி சமயப்பிசுல் நீங்காது. இப்படி சிவ, வைணவ புராணங்களை ஆதியிற் கூறியவர் வேதவியாசர் ஒருவரேயாம். அவர் அந்தந்தப் புராணங்களில் அந்தந்த மூர்த்திகட்கே பரத்துவம் கூறினர்.

ஊழைப்பற்றிக்கூறிய அதிகாரத்தில் “ஊழிற்பெருவலியாவுள” என்றும், முயற்சியைப்பற்றிக் கூறும்போது “ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர்,” என்றும் திருக்குறள் கூறும். அதுபோல் துறவுக்கு ஏற்றம்

கூறும்போது, “துறந்தார்க்கும் துவ்வாதவர்க்கும் இறந்தார்க்கும் இவ்வாழ்வானென்பான் துணை” என்பர். இவ்வுறத்தைக் கூறும் போது “துறந்தார்க்குத் துப்புறவு வேண்டி மறந்தார்கொல் மற்றையார்கள்தவம்” என்பர். “தவமும் தவமுடையார்க்காகும்” என்பர். இதனால் வள்ளுவர் உறுதியற்ற மனமுடையவர் என்று கூறலாகாது. அதிகாரமுறை இரண்டையும் ஆய்ந்து கொள்வது கடமை. அதுபோலவே சமய நூல்கள் ஒவ்வொன்றையும் புகழ்ந்து கூறும். அவரவர் மனநிலைக்கேற்ப ஒன்றைக் கொள்ளல்வேண்டும். மற்றவற்றை இகழ்தல் கூடாது. மற்ற ஒன்று மற்றொருவர்க்கு ஏற்றதாகும் என்ற சமாதான நிலை உபாசகர்க்கு இன்றியமையாத ஒன்று.

புராண வரலாற்றிற் கூறப்படும் தெய்வநிலை யாவும் தெய்வ சாருபமுற்ற அருளாளர் செயலேயாகும். அவர்க்கு அத் தெய்வப் பண்பு யாவும் உண்டு. உதாரணமாக ஒன்று, அமைச்சர் பதவியோ வேறு எப்பதவியோ வருமுன் சாதாரண மக்களில் ஒருவரேயாம். பதவிக்கு வந்தபின் அவர் எத்தகையராயினும் மதிக்கப்படுகிறார். பதவியின் சிறப்பைச் சாதாரண மனிதன் பெற்று மதிக்கப்படுவானால் கடின உபாசனைமூலம் பெறும் கடவுளின் தகுதி நம்மாலறியக் கூடியதல்ல. விசாரசருமர் என்ற அந்தணச்சிறுவர், சேய்ஞலூர் அந்தணர் மகவுதான். இறையருள் பெற்றபின் சண்டேசரரானார். சண்டேசப்பதவி ஒன்று. அதில் வருவோர் சண்டேசுவரர் ஆவார்கள். முன்னைய பெயர் விசாரசருமரென்பது மறைந்தது அதுபோல் என்க. இன்னும் விரிப்பின் பெருகும். பிற நூலில் அறிதல் மரபு.

இந்த நூலை வைணவச்சார்புடையதென்று, சைவப் பற்றுடையவர் வெறுப்புறுதல் கூடாது. இதுபோல் சிவனேகபாதத்தந்தாதி என ஓர் நூல் இயற்றி இம்முறையில் உரைவளமும் செய்துள்ளனர். அதைச் சைவச்சார்பென்று வைணவர்கள் வெறுத்தொதுக்கல் கூடாது. நூலினருமை, யாப்பின்சந்தி, சொற்களின் பொருள், பதப் பிரிவு, அவை இயல்பாயுள்ள சிறப்பு, உரையாற்றல், பொருள் கொள்ளற்கான ஞாயம், இலக்கணம் இவையாவும் ஒருவரே செய்துள்ள நுட்பம், இவற்றை அறிவுக்கண் கொண்டு பார்த்தால் அருமை புலப்படும். சமய பேத மதவாதக் கண்கொண்டு பார்த்தல் கூடாது. சைவம்-வைணவம் நெருப்பும் குடும் போல, பாலும் சுவையும்கூட, மலரும் மணமும் போல, பிரிக்கமுடியாத ஒன்று.

சுவாமிகள், சமயபேதமற்ற சமரசஞான முடையவர்கள். அரன் என்ற ஆண்பாலுக்கு, அரி பெண்பால் என்பர். அரி சத்தியின் கூறும். இதைப் படிப்பவர் வேறுபாடு கொள்ளலாகாதென்பதற்காக இவ்வளவு எழுதலானேன். சுவாமிகளே உரையியற்றியிரா விட்டால் இன்றைய உலகில் உரையெழுத எவராலும் முடியாது. எழுதிய இதையும் ஊன்றிப் படித்தறிவது பொதுவான பலருக்கு

முடியாமலுமிருக்கலாம். இத்தகைய நூலைப் பாடமாகக் கற்பதும், கற்பிப்பதும் முற்காலத்தில் வழக்கமாயிருந்தது. ஏட்டுப் புத்தகத் திருந்து எழுதிப்படித்த அன்றைய ஆழமான படிப்பு, தற்கால வழக்கி லில்லை. காலப்போக்கில் மருத்துவம் மந்திரம் போன்றவை ஆட்சியிற் குறைந்து, மறைந்துவருவது போல, இத்தகைய அரியநூல் அச்சேறி னால் என்றாவது எங்காவது ஒரு சிலர் அருமையுணர்வார்கள் என் றெண்ணியே இதைப்பதிக்க முன்வர நேர்ந்தது. இத்தகைய சிறப்பு இந் நூலின் இரண்டாவது.

8

இனி ஞாயவுளையிலும், இலக்கணப் பகுதியிலும் ஐயமேற்படு மானால் தக்காரிடம் கேட்டறிக என்பர். திருமால் பரத்துவத்துடன் நம்மாழ்வாரைப்பற்றி வரும் 29-வது பாடலில், திருவாய்மொழிச் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். தனக்குத் திருமலைப்பற்றி அறி யத் துணைசெய்தது, நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியே யென்று, வீட்டுனு தெரிசனச்சுருக்கத்திற் கூறியுள்ளார். அவரிடம் பற்று மிக வும் உண்டு. “சடகோபர் சதகத்தந்தாதி” என்று ஓர் நூல் செய் துள்ளனர். தண்டபாணி சுவாமிகள் திருமாலமிசமானவர். இடக் கையில் சக்கர ரோகையும், வலக்கையில் சங்கரோகையுமிருந்தது. திருமால் அவதரித்துச் செய்த பசுக்காப்பில் மிக ஆர்வமுடையவர். அத்தத்தில் தோன்றி, திருஔணத்தில் வீடுபெறெய்திய ஒரு சிறப் புடையவர். திருமால் கோயிலில் அத்தத்தில் விழாத் தொடங்கியும் திருஔணத்தில் நிறைவுறுவதும் மரபென்பதையறியலாம்

4. ஏகபாதத்து இதழகலின் உட்போருள்

இந்நூல்போல, சிவனேகபாதத்தந்தாதியும் உரையுமியற்றிய தன்றி முருகப்பெருமான் மீது ஏகபாதத்து இதழகலந்தாதி பாடி இம்முறையில் உரையும் எழுதிவைத்தனர். சிவனேபாதம் முதலில், இடையில் முருகன் ஏகபாதத்து இதழகலந்தாதி இறுதியில் அரியேக பாதம். இப்படி முறை செய்துள்ளதன் கருத்து மிக ஆழமானது. அருமையானதும் கூட.

ஏகபாதம் ஒருகால். சிவன் ஏகபாதமென்றால், சிவன் ஒருகால் என்றும், அரியேகபாதம் என்றால் மற்றொருகால் அரி என்றும், இரண்டு காலுமிருந்தால், மேலே உடலுருவம் ஒன்றிருக்கத்தான் வேண்டும். அது முருகன் (குரு வடிவம்) என்று கொண்டு, இரண்டு (சிவன்-அரி) அந்தாதிக்கிடையில் முருகனுக்குப்பாடினர். இதழகல் எனில், உதடுகள் அகன்றிருத்தலாகும். அந்தப்பாடலைப் படிக்கும்போது உதடுகள் ஒட்டுதலோ, குவிதலோ இராமல் வாய்திறந்தபடியே யிருக்கும்படி படிக்க இருக்கவேண்டும். இதனை வடமொழியில் நி ரோஷ்டம் என்பர். ஒஷ்டம்-உதடு-நிர் தொடர்பில்லாமை. ஆனால் இந்தப்பெயரில் ஒ என்னும்போது குவிந்தும், ம் என்னும்போது

ஒட்டியும் இருப்பதால் பெயரிலும் அவை கூடாதென்றெண்ணி 'இதழகல்' எனத் தமிழில் பெயரமைத்துள்ளனர். இது ஒரு புதுமைப் புரட்சிச் செயலாகும். இப்படிப் பல புதிய கருத்துக்களைத் தம் நூலிற் புகுத்தியிருப்பது சுவாமிகளின் துணிவான செயலாகும் எனவே இரண்டு நூற்களை, இரண்டு கால்களாகக்கொண்டு, நடுவிரப்பது முருகன் பரத்துவம் என்பது கண்டோம்.

5. தத்துவப்பொருள்

மேலும் ஒரு கருத்து, கால் என்றால் காற்றுக்கும் ஒரு பெயர். நம் மூச்சுக் காற்று இரு நாசிவழியே மாறி மாறி ஓடும். வலது நாசியில் ஓடும்போது சிவக்கூறு என்றும், இடது நாசியில் ஓடும்போது சத்தி (திருமால்) கூறு என்றும் கூறுவர். இதை உஸ்வாசம், நிஸ்வாசமென்றும், இடைகலை, பிங்கலை என்றும் கூறுவது மரபு. ஏகபாதம் (அரன்) ஒருகால் (காற்று) மற்றொரு ஏகபாதம் (அரி) ஒருகால் (காற்று) இடையில் ஒடுவது சுழிமுனை, இந்த இருகாலின்மேல் நடுவாயிருந்து ஒன்று கூடுமிடம் சுழிமுனை. இது முருகன் கூறு. இப்படி ஒரு தத்துவார்த்தம். இந்தச் சிவனேகபாதம், ஏகத்தாள் இதழகல், அரியேகபாதம் என்ற மூன்று நூலில் பொதிந்துள்ள அநுபூதிக்கருத்து. பாதம், கால், காற்று, அடி என்று நான்கு வகைப் பட இருக்கிறது பதப்பொருள். பாட்டிற்கு அடி, கடவுளுக்குப் பாதம், மூச்சுக் காற்றுக்குக் கால் எனக் கொள்க. இது ஒரு சிறந்த கருத்து

இம்மூன்று நூற்களும் கூட்டு நூல்கள். அன்றியும் நமது நாட்டில் முக்கூடல் பவானியில் உள்ளது. காவிரியும் பவானியும் கலக்குமிடம். இரண்டும் கலந்தது கூடுதுறை என்றுபெயர். அதுவேறில்லை. இது போல்வது திரிவேணி சங்கமம் வடநாட்டுள்ளது. கங்கையும் யமுனையும் கூடுமிடம், கூடிவருவது சரஸ்வதியென்று பெயர். அது வேறில்லை. இரண்டு மூச்சின் இடையில் இயங்குவதே சுழிமுனை என்க. இது இந்நூலின் மற்றொரு சிறப்பு.

சுழிமுனை யநுபவம்பெற நீண்டநாளைய சாதனைவேண்டும். இது போல் சிவனென்றும், திருமாலென்றும் வேறில்லை. இரண்டும் ஒன்றே என்பதை அறியச் சமரச அநுபவம் வேண்டும். இந்நூல் விளக்கும் கருத்துக்கருவூலம். அதுவே ஏட்டில் சுவாமிகள் எழுதிய முறையும். 1 சிவனேகபாதத்தந்தாதி, 2 ஏகபாதத்திதழகலந்தாதி, 3 அரியேகபாதத்தந்தாதி என்றிருக்கிறது. இதுபற்றிய வரலாறு ஒன்றைக்கூறி இதனை முடிக்க எண்ணுகிறேன்.

இதன் ஆசிரியரான் தண்டபாணி சுவாமிகளது புதல்வி, ஈசுவடிவென்பவரின் திருமணத்தைத் தங்கள் பொறுப்பிலேற்றுச் செய்தவர்கள் உரத்தூர் சின்னு ரெட்டியார், கஞ்சனூர் முத்துசுப்பராய ரெட்டியார் என்பவராவர். திருமணம் முடிந்தபின் இவர்கட்குப் பரிசுதவ எண்ணிய சுவாமிகள் சிவனேகபாதத்தந்தாதி, அரியேக

பாதத்தந்தாதி என்ற இரு நூற்களையும் சிறப்புக்கவி கூறிப் பரிசாக அளித்தார்கள். அவ்வளவில் அவர்களிருந்தனர். பெற்றுப் பதிக்க முன்வரவில்லை.

தென்னவன்ருன் னுட்டுத் தெளிதமிழ்ச்சீர் சின்னுரெட்டி
நன்னலஞ்சேர் முத்துசுப்ப ராயரெட்டி என்னுமிவர்க்கு)
ஆமாதை யூரில் அரன்அரிதான் அந்தாதி
தேமாம் பழத்திலளித் தேன்.

1

சின்னு ரெட்டியார் தமிழ்ப்புலவர். எனவே தெளிதமிழ்ச்சீர் என்றும், முத்துசுப்பராய ரெட்டியார் பேரன்பர். எனவே நன்னலஞ்சேர் என்றும் கூறினர். தேம்-இனிய மாம்பழம்போன்ற கவையுடைய இரு நூல் என்பதாம்.

ஆயன்மகட்டு) ஓளவைசொற்போல் அன்றுமணம் செய்வித்
ஏய பயன்பெரிதோ என்மகட்டுத்—தூயமணம் [தோர்
செய்வித்தோர் எய்துபயன் சீரியதோ செப்புதிநீ
நெய்விட்ட வெண்பூமின் னே.

2

இடைப்பெண்ணொருத்தியின் திருமணத்தை நடத்த, முவேந்தருக்கும் ஓளவை செய்த உத்தரவுப்படி முப்பந்தர்கட்கிடையே மூவரும் தனித்தனி நடத்தினர். அவர் புறப்படும்போது பந்தலுக்காக வெட்டப்பட்டுக்கிடந்த ஒரு சிறு பனந்துண்டைப்பார்த்து ஒரு கவி கூறினர் ஓளவை. அத்துண்டு உடனே நின்றது. கழைத்தது. பூத்தது. காய்த்தது. பழுத்தது உதிர்த்தது பழம் மூன்றை. கண்ட ஓளவை முவேந்தருக்குப் பரிசுதவியனுப்பினர். எவ்வளவு தெய்விகச் செயல். பழம் பெற்றவரும், பழம் உதவியவரும், பழமும் இப்போதில்லை. அதுபோன்று, தான் உதவிய இந்நூல் உலகமுள்ளவரை, பலர் படித்தின்புற உள்ளது என்பதை விளக்கி, அந்தப் பனம்பழம் பெரிதா, இந்த நூற்பயன் பெரிதா என்ற இதில் தீர்ப்பு வழங்க யார் உரியவர்? கலைமகன்தான். ஓளவைக்கு அருள்வாக்குதவியதும் இந்நூற்களைப்பாட, உரையெழுத அருள் செய்தவளும் கலைமகள். எனவே, நெய்விட்ட வெண்பூமின்னே செப்புதி நீ என்றார்.

ஓளவை செயல் மட்டமென்பதல்ல. ஏற்றம் பலவிதத்திலுண்டு. இதற்றுச் சான்றாகச் சிறப்புக்கூறியது இவ்விடம் என்பதாம். மற்றொரு பாடல்,

ஒருபாதம் ஈசன தாம்மற்றொர் பாதம் உரகஅணைத்
திருமால தாம்அவை சேர்ந்து)ஓர் *குருவிற் நிகழும், இந்தப்
பெருவாய்மை தோயும் அரன்அரி தாளெனப் பேசிடுநூல்
இருபேரன் பர்க்கனித் தேனன்பின் மாட்சி யிலகுறவே.

3

*குரு என்றால், சகனம்-உருவம் என்றும், அது குமாரனாக குரு என்றும் கருத்து.

இக்கருத்தைத்தான் முன்னர்க் கூறியிருக்கிறேன். இரண்டன்பர் கட்டு, இரண்டு நூலைக் கொடுத்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இன்னொருக்கு இந்த நூல் என்பதில்லை. இருவரும் ஒத்த பண்பினர். நூலிரண்டும் ஒத்த தன்மையின. உரிய கடவுளிருவரும் ஒரு தன்மையர் ஆதலின் என்க இந்த இன் நூலிரண்டும் ஏகபாதமே. பெயர் தார்-அரன்-அரி என்றுள்ளது. மூச்சுக் காற்றும் ஒன்றே. இடைகலை, பிங்கலை யென்றிரு பெயருடையதாக ஆயிற்று. அரன் அரி என்பார் இருவரும் ஒன்றே. இப்படி ஒற்றுமைப் பண்பிருக்கின்றது.

இந்த மூன்று நூற்களுள் அரியேகபாதத்து அந்தாதியைமட்டும் இப்போது பதித்து வெளியிடத் திருவருள் கூட்டியுள்ளது. இதைத் தானே விரும்பிப் பதிக்க முன்வந்த பேரன்பர் விழுப்புரம், வழக்குரைஞர் பிரம்மஸ்ரீ சூப்பசாமி ஐயங்காரவர்கள் புதல்வர். வழக்குரைஞரும், தமிழன்பருமான பிரம்மஸ்ரீ வரததேசிக ஐயங்காரவர்கள். இயல்பாகவே தமிழ் நூற்களைக் கற்றவர். தண்டபாணி சுவாமிகளியற்றிய புலவர் புராணம் போன்றவற்றைக் கற்றறிந்தவர் மதபேதமற்றவர். ஆனால் திருமாலை வழிபடும் மரபினர். எனவே இப்பணியில் அவர்கள் தொடர்புகொண்டது பாராட்டத்தக்க ஒன்று.

இந்நூலின் அருமைகண்டு பதித்துத் தமிழுலகத்தன்பரும் புலவரும் படித்து மகிழும்படி ஷை சுவாமிகளின் 75-வது குருபூசை மலராக வெளியிட்ட அவர்கட்கு மனப்பூர்வமான நன்றியை உரிமையாக்கக் கடவேன். அவர்கட்கு எல்லா நலமும் பெருகுமாறு சற்குருநாதர் திருவருளை வேண்டுகிறேன். நலம்.

இதையடுத்து சிவனேகபாதத்தந்தாதியும், ஏகபாதத்து இதழகலந்தாதியும் வெளிவரத் தமிழன்பர்கள் முன்வர வேண்டுகிறேன். நூலாசிரியர் கருத்துப்படி இம்மூன்று நூற்களும் ஒரே தொகுதியாகப் பதிப்பது ஒரு தொடர்புடையதாகும். அத்தகைய வாய்ப்பினைத் திருவருள் அடுத்துக் கூட்டுமாறு வேண்டுகிறேன்.

கற்கும் புலவோரும் கற்ற புலவோரும்
நற்குணவிந் நூலருமை நாடுவார்—சற்குரவன்
தான் பணிவார், மெய்யருளின் தன்மையுணர்ந் தின்புறுவார்
கோள்பகர்வார் காணார் குணம்.

வரததேசி கப்பெயர்கொள் மாமறையோன் பெற்றான்
கரதலங்கொள் நெல்லிக் கனிபோல்—சரத
விரததண்ட பாணிமுனி விண்டு(உ)ரையுந் தந்த
இரதமிஞ்சிந் நூற்புகழையே.

கௌமார மடாலயம்,
திருவாமாதூர் P. O.,
விழுப்புரம்,
19-6-1973.

ஷை சுவாமிகள் பெயரரும்,
சந்தப்புலமை செந்தினையக அடிகளார்
மகனாரும், மாணவருமான
தி. செ. முருகதாச சுவாமிகள்.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மி ந்ருஸிம்ஹ பரப்ரும்மணோ நம :

ஸ்ரீமதே சாமானுஜாய நம :

ஸ்ரீமதே வேதாந்த குரவே நம :



வீழும்புரம் வழக்குரைஞர்

ஸ்ரீ வ. குப்புசாமி என்கிற சேஷாத்திரி அய்யங்கார்.

தோற்றம் : 1—10—1897

மறைவு : 1—12—1971

நீ னை வ ஞ் ச லி

திருவகுளால் திகழும் இந்துல் வெளியீட்டின் வாயிலாக இரு பேறுகளை ஒருசேர நான் அடைகின்றேன். நம் நடுநாட்டின்கண் அமைந்துள்ள திருவாமாத்தூரில் வாழ்ந்து போந்த வண்ணச்சரபம் பூரீலஸ்ரீ தண்டபாணி ஸ்வாமிகளின் குருபூஜை விழாவின் அங்கமாக அவரது எண்ணிலடங்காத தமிழ் நூல்களில் ஒன்றான 'அரி ஏகபாதத் தந்தாதி' என்கிற இந்தத் தன்னிகரற்ற நூலை இவ்வாண்டில் பதிப் பிக்கும் பேற்றை அம்மகானின் அருட்பார்வையினால் சீலமில்லாச் சிறியேனுள் நான் அடைந்தது ஒன்று.

நூலாசிரியர் வரலாற்றுக் குறிப்பு.

திருநெல்வேலியில் 28—11—1839-ல் சைவ வேளாளர் மரபில் தோன்றியவர் வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள். இளமையிலேயே ஆறெழுத்தருமறை செபித்தல், வேல் வழிபாடு செய்தல் இவைகளை மேற்கொண்டதன் காரணமாகச் செந்தமிழ்க் கவிகள் பாடும் திறன் வாய்க்கப்பெற்றார். முருகதாச சுவாமிகள். திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள் என்பனபோலும் திருப்பெயர்கள் பல இவருக்குண்டு.

சருவசாதாரணி என்ற எழுத்தாணிகொண்டு இலட்சம் பாடல்களை இயற்றியதுடன். அவைகளைத் தாமே பனையோலைச் சுவடியிலும் எழுதலானார். சமயபேதமில்லாமல் அறு சமயக் கடவுளர்மீதும் அளவற்ற பணுவல்கள் இயற்றினார். பொது நூல்களாகப் புலவர் புராணம், தமிழலங்காரம், அறுவகை இலக்கணம் போன்றவைகளைத் தந்துள்ளனர். இவைகளுட் சிலவற்றை இறைவன்மீது கொண்ட ஊடல் காரணமாகவும், வைராகம் காரணமாகவும் அனலில் - புனலிட்டுச் சிதைத்தனர். இவைபோகத் தற்போதுள்ள பாடல்கள் ஐம்பதாயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவையாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பலதலங்களை வழிபட்டு ஆங்காங்குள்ள இறைவன்மீது பதிகம் முதலான நூல்கள் பாடினார். கடல்கடந்து சென்றும் தெய்வநெறி வாழ - சீவகருணைவாழத் தொண்டுபுரிந்தார். “ எக்கடவுட்டு எவர் உரிமை பூண்டுற்றாலும் எனக்கது சம்மதம் முடிவில் ஏகம்தானே ” என்ற கொள்கையுடையவர். சீவகருணைநெறிக்கருத்தைத் தம் நூலில் படவிடத்தும் எடுத்தியம்பியுள்ளார். வடலூர் இராமலிங்க வள்ளலாருடன் பலமுறை கலந்துபேசி மகிழ்ந்த பண்டினர். அருணகிரிநாதருடைய அமிசமாகத் தோற்றியுள்ளாய் எனப் பலமுறை முருகப் பெருமான் அருளக் கேட்டவர். இவரது தவத்தையும், புலமையையும் கண்டு போற்றிய பெரியோர்கள் இவரைக் குருவாகக்கொண்டனர் சிலர். ஆசிரியராக ஏற்றுச் சந்தம் முதலிய இலக்கணங்களைப் பாடம் கேட்டவர்கள் பலர். திருவருளின் துணைகொண்டு அருளாடல் பல செய்தவர்.

இறுதியில் தடுநாட்டுச் சிவதலங்களிற்சிறந்த திருவாமாத்தூர்ச் சிவதலத்தில் 10 ஆண்டுகாலம் தங்கித் தவமியற்றி, ஷேயூர் ஸ்ரீ அபிராமேசுவரப்பெருமான்மீது அளவற்ற நூல்களும், தல புராணமும் அருளி 5—7—1898-ல் ஞானசமாதி கொண்டனர். இவரால் நிறுவப்பட்ட கௌமார மடாலயம். இவரது ஞானசமாதிக் கோயில், ஏட்டுச் சுவடிகள், நூல்கள் முதலியன இப்பெருமகனார் சந்ததியினரால் பாதுகாக்கப்பெற்று வருகின்றன.

இவர்கள் அருளிய நூல்களில் சமயம், சமுதாயம் நன்னிலை பெறத்தக்க கருத்துகள் பலவுள்ளன. அவை ஏட்டுச்சுவடியிலேயே யுள்ளன. அவை புண்ணியப் பெரும்பொருளாளர் ஆதரவில் வெளிவந்து நூற்கருத்துகளும், சுவாமிகள் புகழும் பரவத் திருவருள் துணைபுரியுமாக.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

வி. புதூர் - புலவர்

திரு. கு. வெங்கடசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் வழங்கிய

அ ணி ந் து ர .

—o—o—o—

'அரி ஏகபாதத்தந்தாதி' என்ற இந்நூல் திருமால்மீது முதல் பாதத்தில் வந்த சொற்களே மற்றை மூன்று பாதங்களிலும் வருமாறு அந்தாதித்தொடையான் இயற்றப்பெற்றதாகும். இஃது எல்லாப் புலவரானும் பாடப்படுவதன்று. சிறந்த புலவர்கட்கும், அரிதிற் பாடப்பெறுதல்பற்றி இவைபோல்வனவற்றை 'மிறைக்கவி' என்பர். திரிபமையப்பாடல் செய்வதே அரிது. இதனினும் இயமகம் அமையப் பாடுதல் அரிதினும் அரிது. அங்ஙனமாக முதற்பாதத்தில் வந்த சொற்பொருள் மற்றையபாதங்களில் வேறுபொருளில் அமையப்பாடுதல் மிக மிக அரிதென்பது சொல்லாமலே விளங்கும் *இந்நூல் 30 பாடல்கள் கொண்டது. இப்பாடல்கட்டு உரை கூறுதல் எளிதன்று. ஆதலின் இதனைப்பாடிய நூலாசிரியரே இதற்கு உரையும், விளக்கமும் எழுதியுள்ளனர்.

நூலாசிரியர்: இதனை இயற்றியோர் மகான் வண்ணச்சரபம், திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள், முருகதாச சுவாமிகள் என வழங்கும் ஸ்ரீலஸ்ரீ தண்டபாணி சுவாமிகளாவர். இவரது பிறப்பிடம்-திருநெல்வேலி. மரபு-சைவ வேளாளர். திருவருளால் இளமைப்பருவம்தொட்டே வியத்தகு கவிகள் பாடும் திறன் கைவரப்பெற்றவர். முருகப்பிரானிடத்தே அளவற்ற காதல் கொண்டவர். எனினும் அறுவகை மதத்துக்குரிய கடவுளரையும் வேறுபாடின்றிப் போற்றிப் பாடும் தன்மையினர். இவர்பாடிய பாடல்கள் அளவில். திருப்புகழ், மற்றும் வண்ணப்பாக்கள் மிகுதியாகப் பாடினர். திருவரங்கத்திருவாயிரம் என்னும் அரிய நூலை ஒரு வைணவ அன்பர் நிலையினின்றே பாடியுள்ளார். வைணவர்கள், திருமாலே முதற்கடவுள் என்றும், திருமாலின் புதல்வன் பிரமனென்றும், அவன் புதல்வன் சிவபெருமான் என்றும் சொல்வர்.

'நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும்

தான்முக மாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்'

என்பது நான்முகன் திருவந்தாதி. இக்கருத்தமைய திருவரங்கத் திருவாயிரத்தில்,

*சோழவந்தான் அரஞ்சண்முகனார் திருமுருகக்கடவுள்மீது ஏக பாத நூற்றந்தாதி ஒன்று பாடியுள்ளார் என்று அண்மையில் தெரிய வருகின்றது.

“எந்தை முக்கணீசன் முன்னீன்றுணையின்றபெருந்
தந்தை..... என வென்பா அந்தாதி 22-ம் பாடலிலும்,
“சிவனேபரமெனச் சொல்வாரைக் காணுநிற் சீறுவரோ!
உவமானயின்றிய செந்திரு வென்றும் உவணன் என்றும்
நவநூல்அ னுமன் என்றும் பிரமாபெற்ற நாதனென்றும்
கவலாமல் எண்ணுவர் நம்மரங்கேசனைக் கண்டவரே
என சமயசட்டம் 2-ம் பாடலிலும் கூறியுள்ளார். மேலும், பாகவதர்
வகுப்பில் சிவபெருமான் பாகவதர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்
என்பதனை

பகலுமதி யமும்அழலும் விழிகளென நிகழ்சிவனும்
.....பாகவதர் கூட்டமே

எனக் கூறுவதனால் திருமாலேப் பாடும்போது திருமால் அடியவ
னாகவே நின்று, மாறுபட்டின்று, நெஞ்சருகிப் பாடுகிறார். இதனால்
இவரது நடுநிலைமை புலனாகும். இந்நிலையில் இவர் பாடிய ‘அரி
யேகபாதத்தந்தாதி’ என்னும் இந்நூலும், உரையும், விளக்கமும்
அறிஞர்களுக்குப் பேருவகை விளைப்பன ஆகும். இப்பெரியார்
திவ்வியகவி பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் பாடிய திருவரங்கத்
தந்தாதியின் யமகப் பாடல்களில் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தவர் எனத்
தெரிகின்றது. இவரைத் திருவரங்கத்திருவாயிரம் பாகவத வகுப்
பில், “இயமகவிற பத்திமலி பண்புடைப் பாவலன்” எனப் பாடி
யிருப்பதால் அறியலாம். இந்நூலிலும் 17-ஆவது பாடலில்,

“காரணையானடியார் நந்தந் தெய்வக் கணமென்பதே”
என்று அடியாரைத் தெய்வமாகப் போற்றியும், 29-ஆவது பாடலில்,

“சத்தியச் செல்வஞ் சடகோபன்தந்த தமிழுரையே”
என்று திருவாய்மொழியே தமது உண்மைச்செல்வம் என உரைத்
தமையும் அவரது அன்பின் திறத்தினைப் புலப்படுத்துதும்.

உரைவளம்: பலநூற் பயிற்சியும், திருவருளும் இல்லாதார்
இவ்வுரை வளத்தைக் காண்பதரிது. இதனை 6-ம் பாட்டின் உரை
விளக்கத்தில் “இச்செய்யுள் நிலை கடினமாதலின் திருவருளும் மனச்
சாட்சியும் அங்ஙனம் ஈடுபட்ட புலவருமே அறியத்தக்கதாம்” எனவும்,
19-ம் பாட்டில் “இச்செய்யுள் மொழி நெருக்கம் மிகினும், பொருள்
மயக்கம் இன்று எனத் தேறிக்களிக்கும் புலவனைப்பார்க்க விரும்பு
கின்றும்” என இவரே உரைத்தல்கண்டு தெரியலாம். அருணகிரி
நாதர் அருளிய கந்தரந்தாதி, சிவப்பிரகாச அடிகள் இயற்றிய திருச்
செந்தில் நிரோட்டக யமக அந்தாதி இவைகளின் உரையை அறியாத
வர்கட்கு இந்நூலில் பதம் பிரிப்பும், பொருள் உரைப்பும் விளங்குவது
எளிதன்று.

காவடிச்சிந்து பாடியவர் சென்னிகுளம் அண்ணாமலை ரெட்டியார்.
அவர் ஒருசமயம் திருவாவடுதுறை சார்ந்து மகா சந்திதானம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி

கப்ரமணிய தேசிகர் முன்னிலையில் ஒரு யம கக்கவி பாடினார். "அரசனாக" என்ற தொடர் அமைந்தது அக்கவி. திருச்செவி சாய்த்த சந்நிதானம் 4-வது அடியில் 'அரசன்' என்ற சொல்லின் பொருள் யாதோ என்றெண்ணினார். குறிப்புணர்ந்த ரெட்டியார், ரசம் கவை, அதனையுடையவர் ரசன்; இன்மைப் பொருளைக் குறிக்கும். அ சேர்ந்து அரசன் என்றாகிச் கவை(ரசனை) அறியாதவன் என்று பொருள் என்ப தனைக் குறிக்க அ ரசன் என்றனர். நயமுணர்ந்த சந்நிதானம், "சாதியிலும் ரெட்டி, புத்தியிலும் இரெட்டி" என்றனர் என்ற வரலாறு ஒன்றுண்டு. ரசம்-ரசன் எனப் பதம்புணர்த்திப் பொருள் காண்பதுபோல இந்நூலில் பலவிடங்களில் பதமும், பொருளும் காணலாம். அவற்றுட் சில:

1-வது பாடலில் ஒருவர்-ஒருவு-ஆடு; அதனையுடையவர்.

24-வது பாடலில் இன்னலகற்றி - இன் - அலகு - அற்றி எனக் கொண்டு சந்தோடத்திற்குக் கணக்கற்றவனே.

28-வது பாடலில் அரன் - அரம் போன்றவன். சர்ப்பம் போன்ற வன்.

19-வது பாடலில் அகவி - அகவிகை, இதனைக் கடைக்குறை போலும் விகாரம் என்பர். இங்கு அங்ஙனமின்றி நாயகனை அகன்ற தன்மையால் (அகவி) என வந்த பேர் என்றும் சொல்லத்தரும் என்பதன் நயம் ஓர்க.

26-வது பாடலில் காதகலிவேர்-காதகன்றயானை குறித்த மூலம் என்னும் பொருளானவனே.

27-வது பாடலில் அத்தன் (அத்து+சிவப்பு) சிவப்பனான சிவன். அறி-அறத்திற்குரியவன். குறத்திற்குரியது குறியானபடி, அறத்திற்குரியோனை அறி எனப்பட்டது.

ததி (தத்+இ) (தத் என்ற) மகாவாக்கியப் பொருளானவனே. இவைபோல்வன விளக்கும்போது எளிதில் விளங்குவன, மிகப் பயிலாது அருகிப் பயில்கின்ற சில பதங்களின் புணர்ச்சி உற்று நோக்கத்தக்கது. அவற்றுள் சில:

கொள்+தல் என்ற இரு சொற்கள் புணரும்போது, ள்-த என ஈரெழுத்தும் கெட்டு 'ட' என ஒரெழுத்தாகி முதலெழுத்து நீண்டு கோடல் என வருதலும், அங்ஙனமே கொல்-தல் என்பது கோறல் என வருதலும் எவரும் அறிவர். அதுபோன்ற புணர்ச்சிவிதி முதல் தீடாமல் 6-வது பாடலில் கள்-தல் என்பது கடல் எனவும் (பொருள்-களவுத்தன்மை) 22-வது பாடலில் வீள்-தல்=விடல் எனவும் (பொருள் சொல்லப்பட்டவற்றுள் வருவனகாண் க) தனிச்சொல்லையே (பகுதிச் சொல்லையே) புணர்ச்சிவிதியுள் அருகி வருவனவற்றை மிகுதியாகப் பிரித்துப் பொருள்கோடல் ஒருவகை. அவற்றுட் சில:

7-வது பாடல் அருள் என்றதை அரு + உள் = அருள்.

8-வது பாடல் அழகி என்றதை அழு + அகி = அழகி.

9-வது பாடல் மலரே என்றதை மல் + அரு + ஏ = மலரே.

10-வது பாடல் தனி என்றதை தனம் + இ = தனி. நனத்துக்கு அதிதேவதையான இலட்சுமி.

13-வது பாடல் அட்டு—சேறு என்ற பொருள்தரும் அள் என்ற தையும் அதையுடைய கடலுக்கு அட்டு என விதிவழி நின்றது.

15-வது பாடல் திருந்து—திரு + உந்து.

19-வது பாடல் கருணை—கரு + உண் + ஐ என்பன போல்வன. இப்படிப் பொருள் கொள்ளாதபோது இப்படிப்பட்ட பாடல் கட்டுப் பொருள் கொள்ள இயலாது. ஆதலின் இப்படிப் பொருள்கொண்டு சொல்லணியாக இத்தகைய பாடல்களை விரும்புவர் ஆன்றோர்.

அரும்பதம்: 1. தே-கருணை, 4. நு-சக்கராயுதம், புகழ், த-பிரமா, 5. தி-புத்தி, து-இன்பாநுபவம், 10. அனே-தாய்போல் வானே, நனே நே-அன்பு. அஃதினமை குறிக்கும் எழுத்தால் 'ந' முதலில் வந்து அன்பு இன்மை வன்பு என்றாயிற்று.

இவைபோல்வன பிறவும் ஊன்றி அறிதல்வேண்டும். இதற்கு உரைமட்டும் இருந்து விளக்கமும், இலக்கணக் குறிப்பும் இலதேல் பொருள்கொள்ளும் முறையில் யாரும் இடர்ப்படாதிரார்.

இரண்டோர் இடங்களில் இலக்கணக்குறிப்பு மயக்கம் தருவன போல் தோன்றுகிறது. அவை 13-வது பாடல் இலக்கணக்குறிப்பில் அல் + உண்டல் என்பது அலுண்டு என இயல்பின் வழிவந்த மெலிவு.

20-வது பாடற் குறிப்பில் இன்னல் இனலென்றும், உன்னதாள் உனதாள் என்றும் மெலிந்தன.

27-வது பாடற் குறிப்பில் ஈருழி 'துள' என மெலிந்தது.

30-வது பாடற் குறிப்பில் அண்ணல் - அணல் என மெலிந்து நின்றது. என்பனவாம்.

13-ல். அல் + உண்டல் என்பது அலுண்டு எனக் தனிக்குறில் மெய்யிரட்டாது இயல்பின் வந்தது மெலிவு எனவும், 20-ல் இன்னல் = இனல், உன்னதாள்—உனதாள் என இடைக்குறைந்தவற்றை மெலிந்தன எனவும், இங்ஙனமே 27-ல் துள்ள-துள, 30-ல் அண்ணல் அண எனக், குறையை (குறைந்தவற்றை) மெலிந்தன எனவும், குறைந்தன என்பவற்றை மெலிந்தன எனவும் கூறுகின்றார்போலும்.

இங்ஙனம் அருமைதோன்ற இயற்றிய இந்நூலும், உரையும், விளக்கமும் அறிஞர் பலர்க்கும் பயன்படவேண்டும் என்ற பெரு நோக்கோடு இந்நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிடும் அன்பர் விழுப்புரம் வழக்குரைஞர் திரு. K. வரததேசிகன் என்பவராவார்.

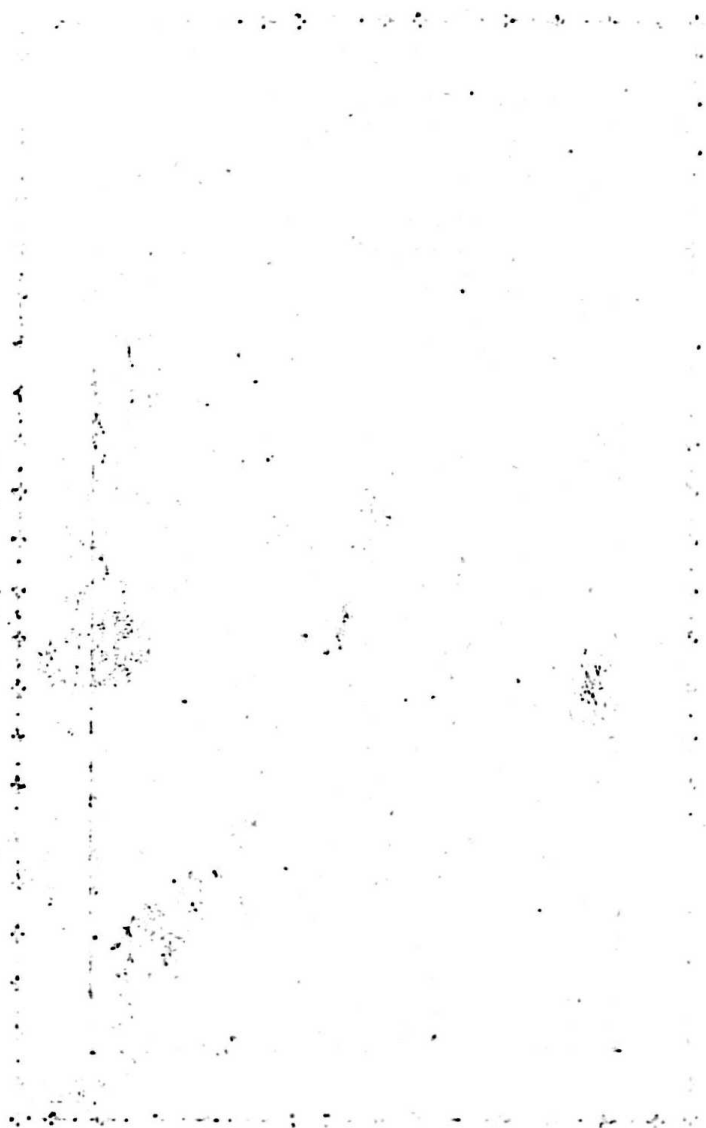
இவர் நிதிமன்ற நடுவராயிருந்து தன் தந்தையின் விருப்பத்திற் கிணங்க அப்பதவியினின்றும் விலகி வழக்குரைஞராகப் பணியாற்றுகிறார் அருங்கலை வினோதர். நல்லோர்பால் அன்புமிகக் கொண்டவர். நல்ல பேச்சாளர். தம் தந்தையார் குப்புசாமி ஐயங்கார் என்னும் சேஷாத்திரி ஐயங்கார் அவர்களது நினைவுக்குறியாக இந்த அரியேக பாதத்தந்தாதி என்னும் அருமை நூலை வெளியிடுகின்றார்.

இங்ஙனம் பல சிறப்புகளும் ஒருங்கமைந்த இந்நூலை எண்ணச் சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் அருளியதுடன் தாமே பனையோலைச் சுவடியிலும் எழுதிவைத்துள்ளார்கள். அதனை ஏட்டுச் சுவடியி னின்றும் பெயர்த்தெழுதிப் பதிப்பிக்கத் துணைபுரிந்தவர் ஷை சுவாமி கள் பெயரார் தவத்திரு தி. செ. முருகதாச சுவாமிகள் அவர்களாவர். அவர்கள் செய்துவரும் பணியைப் பாராட்டி மகிழ்கிறேன்.

நூலைத் தம் பொருட்செலவில் பதிப்பித்து வெளிவரச்செய்யும் அன்பர் அவர்கள் இன்னம் பல நலங்களையும் மேன்மேலும் பெற்றுச் சிறப்புற்று நீடு வாழ எல்லாம்வல்ல எம்பெருமானே இறைஞ்சி யமைகின்றதேன்.

பிறழ் திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிறழ்	திருத்தம்
1	9	கவுட்	கடவுட்
3	36	நுட்டபமான	நுட்பமான
15	16	அனோர்	அனார்
"	34	சொந்தத்	சொந்தத்
24	23	பெருமையினை	பெருமையின
"	34	கோலாகப்	கோலாகலப்
"	"	பழச்சொல்	பழிச்சொல்
33	26	மனைவி	மனைவி
39	33	பேரறிவும்	பேரறிவும்
42	3	சுருங்கு	சுருங்கி
"	14	தாக்கார்	தக்கார்
43	37	மற்றிம்	மற்றும்



Digitized by srujanika@gmail.com

Digitized by srujanika@gmail.com

1614



மகாள் - வண்ணச்சரபம்
அருள்மிகு. தண்டபாணி சுவாமிகள்.

ஸ்ரீமத் நாராயணய நம :

அரி ஏகபாதத்தந்தாதி

நூற் காப்பு.

அரியேக பாதத்தி னந்தாதிக் குத்துணை யானையொன்றே
அரியேக பாதத்தி னந்தாதிக் குத்துணை யானையொன்றே
அரியேக பாதத்தி னந்தாதிக் குத்துணை யானையொன்றே
அரியேக பாதத்தி னந்தாதிக் குத்துணை யானையொன்றே.

இதன் பதப்பொருள்

அரி-சமுத்திரத்தில், ஏகு-போனதாகிய, அ-அந்த, பா-விசால
முள்ள, தத்தி-தவமும் பாம்பான அனந்தாழ்வானுக்கும், நந்து-பாஞ்ச
சன்னியமென்னும் சங்கத்துக்கும், ஆதி-முதன்மையான, கு-பூமிக்கும்,
துணை - தலைவனும், ஆன் - இடபத்தையுடைய, ஐ - கவுட்டன்மை
வாய்ந்த சிவன், ஒன்று-பொருந்திய, ஏ-நிந்தையை, அரி-கெடுத்த
தவனும், ஏ-அம்புபோற் கொடுமை செய்யும், கப-சேத்துமத்தினை,
அதத்து - நாசத்தைச் செய்கின்ற, இன் - ஆனந்தமயமானவனும்,
நந்தா - கெடாத, திக்கு - ஆதாரமானவனும், துண் - விரைவும்,
ஐயான்-அரசாட்சியும் உடையவனும், ஐயொன்-அழகிற்சீரியனும்,
தேயரி-கருணையோரை உடையவனும், ஏ-வியப்பான, க-ஒரு, பா-
திருமழிசையாழ்வார் பாடலால், தத்தி-ஆபத்துப்பட்டவனும், நம்-
எங்களுடைய, தாதி-சொல்தாதுக்களையுடையவனும். குத்துஉன்-
யசோதையால் அடியுண்ட, நையால்-வருத்தத்தால், நை-இரங்கி
அழுகின்ற, ஒன் - ஒலிகாட்டிய, தே - தெய்வமுமாகிய, அரி - மகா
விட்டுணு மூர்த்தியைக்குறித்த, ஏக - ஒரேவிதமான, பாதத்தின் -
நான்கு அடிகளாற் சொல்லும், அந்தாதிக்கு-அந்தாதியு-கிய பிரபந்
தத்துக்கு, துணை-சகாயமாயிருந்து நிறைவேறச்செய்வது, ஆனை-
யானைவடிவமான, ஒன்றே-விசுவச்சேனர் ஒருவரே என்றவாறு.

கருத்து

சமுத்திரத்திற்கிடப்பதான, அகன்ற படத்தோடு கூடிய, ஆதி
சேடனுக்கும், பாஞ்ச சன்னியத்துக்கும், பூமிக்கும், தலைவனும், இடபா
ருடனான சிவனுக்கு நேரிட்டிருந்த நிந்தையைக் கெடுத்தவனும்,
அம்புபோற் கொலைசெய்யும் சேத்தும ரோகத்தை வெல்லத்தக்க
ஆனந்தமயமானவனும், கெடாத சருவாதார மாயவிரைவும் அரசாட்சி
யும் கொண்டவனும், அழகியனும், இரக்கமுடையோரைத் தன் பொரு

ளாகவுடையவனும், திருமழிசையாழ்வார் பாடிய ஒரு பாடலால் ஆபத்துப்பட்டவனும், எங்களுடைய சொற்றாதுக்களையுடையவனும், அசோதையால் அடிபட்டு வருந்தியிரங்கி அழும் ஓசை காட்டும் தெய்வமுமாகிய மகாவிட்டுணு மூர்த்திக்குப் பாடும் ஏகபாதத்து அந் தாதியாகிய நூற்குச் சகாயமாவார், ஆனைவடிவுடைய விசுவச்சேனர் ஒருவரேயென்பதாம்.

நாயம்

பாதாளவாசியானதால் சமுத்திரத்துக்குச்சென்ற என்று சேட னைச் சொன்னதும், சிவனுக்குண்டான பித்தம் தீர்த்தமையால் நிந்தையைக் கெடுத்தோன் என்றதும், நித்தியத்துவம் தருவோ னென்பான், சிலேத்துமத்தைக் கெடுக்கும் ஆனந்தமயனென்றதும், தமோகுணன் அன்றென்பான் விரைவையும், தெய்வத் தலைமையும், சக்கர தாரணமும் விளங்க அரசாட்சியையும் குறிப்பித்ததும், கருணை, விட்டுணு கலையுடையோர்க்கே உள்ளதென்பான், அவரையுடையா னென்றதும், மழிசையாழ்வான் பாடலொன்றால் ஆபத்துப்படல் ஆலயத்தை விட்டுப்போய் மீளலென்பதும், அதனால் இழிவன்று. பத்தர்க்கெனியான் என்னும் புகழேயாமென்பதும், எமது பாடல்களை அவன் விரும்புமாற்றை மனச்சாட்சியாய் உணர்ந்தமையால், அவற்றையுடையானென்றதும், அசோதையால் அடிபட்டமும் விளையாடலைச்சொன்னது, வேறெவ்வித விளையாடலும் செய்தற்கு ஒல்கான் என்பது தோற்ற என்பதும், விசுவச்சேனர் யானை வடிவினரென்பது பிரசித்தமென்பதும், அங்ஙனமிசையாத பாகவதரும், அவர் பரிவாரத் தொருவரென்று ஒப்பக்கடவரென்பதும், அவரடியார்க்கு அடியாரது காவலும் நமக்குப் போதுமானதென்பதும், மற்றவை வெளிப்படையென்பதும், அவற்றிற்கும் பூமிக்கும் நாயகனென்பதால், அதற்குந் தலைவனெனப்பட்டதென விரித்தல் போலப் புகலின், பெருந்து அணி குன்றும் ஆதலின், இங்ஙனம் சுருக்கினம் என்பதும் அறிக.

இலக்கணம்

அரியில் ஏகு எனப் பொருள் தரும்படி அரியேகு என்ற தாதிய உருபுத்தொகை. தன்மையால் சேடன், பாஞ்சசன்னியமாதிய வருவிக் கப்பட்டன. ஐயோன் என்னும் பதம், ஐயொன் எனக் குறுக்கல் விகாரம் உற்றது. தே என்னும் கருணைப்பெயரும், அர் என்னும் உயர் திணைப் பன்மைவிருதியும், உடைமையகாட்டும் இகரமும் புணர்ந்து, "தேயரி" என்குதி கருணையோரை உடையான் எனப் பொருள் தந்தது. ககாம் ஒன்று என்வடிவாய் (தமிழில்) ஒன்று எனப்பொருள் கூறப்பட்டது. ஒல் என்னும் ஒலிக்குறிப்புப் பெயரும் தே என்னும் தெய்வப்பெயரும் புணர்ந்து ஒற்றே என்று ஆம்பதம், செய்யுள் நிலை நோக்கி ஒன்றேயென மெலித்தல் விகாரமுற்றது. இங்ஙனம் பதந் தோறும் உள்ள சாரங்களை விரிப்பினும் அழுக்காறுற்றோர் இகழு மாறும், செய்யுள்மாத்திரம் எழுதப்பட்டு வானாகிடப்பினும், பெருந்,

தகைப்புலவோர் உரை கூறியும் உபயோகப்படுத்துவாரென்பதும் அறிவாம். அன்றியும், சருவரட்சகனான நாராயணனது திருவுள்ளக் களிப்பைக் குறித்துள்ள சத்தியமும் மனச்சாட்சியாயிருக்கின்றது.

குறிப்பு:—சிவனுக்குப் பித்தந்தீர்த்த வரலாறு விட்டுனு புராண முறையாயினும், சிவனென்ற சொல், உருத்திர கணமாவார் பதினோருகோடியிருப்பதால் மகா சதாசிவ மூர்த்தத்தைக் குறிக்காதென்க. மதச்சார்புபற்றி முரணமல், தெய்வ மொன்றென்ற நோக்கிற் பொருள் நயம் காண்க.

நூல்

உலகனம் தங்களு முண்டாணை யன்றி யொருவரின்றே
உலகனம் தங்களு முண்டாணை யன்றி யொருவரின்றே
உலகனம் தங்களு முண்டாணை யன்றி யொருவரின்றே
உலகனம் தங்களு முண்டாணை யன்றி யொருவரின்றே

இதன் பதப்பொருள்

உ-உகார அட்சரத்தையுடையவன், லகன்-அதிநுட்பமானவன், நந்தம்-எங்களுக்கு, கள்-தேன்போலும் இனிமையானவன், உ-ஆன்மா ஈச்சுரன் என்னும் இரு பொருளைப்பற்றிப் பேசுகின்ற, முண்டான் - முண்டகோப நிதத்தையுடையவனான பிரமாவின், ஐயன்-தகப்பன், தி-நெருப்புப்போலும், ஒருவரின்-ஆட்டுவாகனத் தோரான முருகன், செவ்வாய், அக்கினி என்னும் மூவர்க்கும், தே-தெய்வமானவன், உல் - கழுமரம்போற் கொல்லுந்தன்மையும், அகனம்-மிகவும் பருத்துவிடாமல் பொடியான வடிவும், தங்கு-பொருந்திய, அளு-கூரியதான் கொம்போடு கூடி, முண்டு-முரணு கின்ற, ஆன் - பசுக்களால், நயன் - நயஞ்செய்யப்பெற்றவன், தி-தீமையை, ஒரு-நீக்குகின்ற, அரு-அருமையும், இன்-இனிமையும் பொருந்திய, தே-கிருபையுள்ள, உல-திரண்ட மலையையும், கனம்-மேகத்தையும் போன்றவன், தம்-கொடைத்திறமும், கள்-களவுத் தொழிலும், உம்-உங்காரத்தொனியும், உண்டான்-உண்டாதற்கிடமான, ஐ-தலைவன், அன்றி-பழமையான காலத்தவத்தையுடையவன், ஒரு-ஒப்பற்ற, உவர்-சமுத்திரத்தில், இன்று-இத்தினத்தினும், ஏ-பொருந்தியவன், உலகு-உலகம், அனந்தங்களும்-அளவுபடாத பலவற்றையும், உண்டாணை - விழுங்கிய வியாபக சொருபமான மகா விட்டுணுவை, அன்றி-அல்லாமல், ஒருவர் - மற்றொரு தெய்வமும், இன்றே-இல்லவேயில்லை என்றவாறு.

கருத்து

உகர எழுத்துடையவனும், நுட்பமானவனும், எங்கட்கு இனியனும், பிரமாவின் தகப்பனும், தகர்வாகனத்தோர் தெய்வமும்,

கொல்லத்தக்க கூரிய கொம்புள்ள பசுக்களால் நயஞ்செய்யப்பெற்ற வனும், தீமையை நீக்கும் கிருபையுள்ள மலையையும் மேகத்தையும் போன்றவனும், கொடையும் களவும் உக்கிரத்தொனியும் உள்ளவனும், கால தத்துவத்தையுடையவனும், இன்றும் சமுத்திரத்தில் வசிப்பவனும், எல்லாவுலகங்களையும் உண்டவனும் ஆன மகாவிட்டுணுவைத் தவிர மற்றொரு தெய்வம் இல்லவேயில்லையென்பதாம்.

ஞாயம்

பிரணவத்தின் பகுதியாகிய (அ-உ-ம) மூன்றெழுத்தில் 'நடு' வெழுத்து உகரம் ஆதலின். மூவரில் நடுவான விட்டுணுவை, அஃதுடையான் என்றதும், பிரபஞ்சாதீத லட்சணமுடையோனாதலின் அதிநுட்பன் என்றதும், தகர்வாகனத்தோர் ஆன மூவரினும் அதி உக்கிரனென்பான் அவர்களது தெய்வமென்றதும், பசுக்களின் கொம்பு மிகப் பருத்தல் கூடாதாதலின், அங்ஙனம் கூறியதும், வியாபகனையன்றித் தெய்வமில்லை என்பது துணிவேயாதலின், அங்ஙனம் வற்புறுத்திக் கூறியதும் மற்றவை வெளிப்படையென்பதும் அறிக.

இலக்கணம்

ஒரு உகரத்தை என் வடிவாகக்கொண்டு இரண்டு எனப் பொருள் கூறப்பட்டது. ஒன்று மற்றொன்றாதலின் இதனை ஆகுபெயரென்பது சிலர் துணிவு. நெருப்பையும் தீமையையும் குறித்து, ஈருழி தீகாரம் தியெனக் குறுக்கல் விகாரமுற்றது. கூர்மைப் பெயரான அன்னு, அனா என மெலிந்தது. அதனைக் கொம்பு என்று பண்பாய் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. பசுநயன் எனப் பொருள்தர, ஆனயன் என வரவேண்டுவது ஆனையன் என நின்றது, போலி ஐகாரமானது. உண்டானவையென்ற பதம், உண்டானை என ஆன்றோர் மொழிவழி நின்றது. அவர் வசிப்பது பாற்கடலாயினும், உவர் என யாமறிந்த கடற்பெயரினத்தால் அமைக்கப்பட்டது. 1

ஒருவத் தகாதன நாரா யணன்பதத் தொண்கவடே
ஒருவத் தகாதன நாரா யணன்பதத் தொண்கவடே
ஒருவத் தகாதன நாரா யணன்பதத் தொண்கவடே
ஒருவத் தகாதன நாரா யணன்பதத் தொண்கவடே

இதன் பதப்பொருள்

ஒரு-தனியான வத்து-பொருள், அகாத-அளவுபடாத ஆழம் நீளமுள்ள, ந-பாழ் (வெளியே) ஆகும், நார்-உரிமை வடிவானது. ஆய்-தாயே யாம், அன்-பொருந்திய, அன்பு-பத்தியே, அ தத்து-ஆபத்தில்லாததாம், ஒன்-அழகியது, சு-சுபகரமான, வடு-காயங்களாம், ஏ-தாழ்ச்சியென்று இகழ்த்தக்கது, ஒருவு-ஆடேயாம், அத்த-பொன்னிலத்தில் உள்ள, கா-கற்பகத்தருவே, தளம்-சம்பத்தாகும்,

நார்-பந்தத்துக்கு ஏதுவான பாசத்தை, ஆய்-இத்தன்மையதென்று தெரிவின்ற, அள்-அறிவின் கூர்மையே, நன்-நல்ல, பதத்து-காலத்தின், ஒண்-பொருத்தமான, சுவடு-அடையாளமாகும். ஏ-வியப்பில், ஒரு-சமானமற்ற, அத்த-சொற்பொருட்குரியது, காது-செவியேயாம். அனன்-அன்ன வாகனான பிரமாவே, ஆராய்-எல்லா நூல்களையும் நன்குணர்ந்த அனன்-நடுநிலைக்காரனாவான். பதத்து - அன்னம் புசிப்பதாலடையவேண்டிய, ஒண் - நன்மை, சுவடு - சித்தி முத்தியென்னும் இரண்டேயாம். ஏ-இகபரங்களில் தோய்ந்திருப்பதால், ஒருவ-நீக்குவதற்கு, தகாதன-தகுதியற்றவை, நாராயணன்-மகாவிட்டுணுவின், பதத்து-பூமியையும் ஆகாயத்தையும் அளந்த திருவடிகளின், ஒண்-பிரகாசிக்கின்ற, சுவடே-பதிவால் உண்டான தடங்களேயாம் என்றவாறு.

கருத்து

ஒரே பொருள் பாழ்போலும் நிட்களமேயாம். பிரிய மிகுதியுள்ளது தாயேயாம். ஆபத்தில்லாதது பத்திநிலையேயாம் சுபகரமான வடுக்களே அழகியதாம். தாழ்ச்சியென்றிகழப்படுவது ஆடேயாம். கற்பகத்தருவே சம்பத்தாம். பாச லட்சணத்தை அறிவதே நல்லகாலத்தின் அடையாளமாம். சொற்பொருள் கொள்ளற்குரியது செவியே ஆம். பிரமாவே எல்லா நூல்களையும் அறிந்தோனாவான். அன்னம் புசிக்கும் மனிதர்களடையவேண்டுவது சித்தி முத்தியென்னுமிரண்டேயாம். இவைபோன்று இகலோக பரலோகத்தாரால் நிவிர்த்திக்கக்கூடாதவை, மகாவிட்டுணுவின் விண்ணும் மண்ணும் அளந்தகாலத்தில் பதிந்த உபய திருவடித் தழும்புகளேயாமென்பதாம்.

ஞாயம்

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருஆயிரத்தின் கடைசியில் “பெரும்பாழேயோ” என்றமைதேரு இளமையோர், வெறுக்குமாறுணர்ந்தே ஒரு பொருள் பாழ் எனக் கூறியிருக்கின்றதும், சுபகரமான வடுக்கள் பத்திவைராக்கியத்தாலும், போர்க்களப் பிரவேசத்தாலும், காம சல்லாபத்தாலும் நேரிடுகின்றன என்பதும், ஆடே இகழ்ச்சிக்குரியதென்றது அசகசாந்தாமென்னும் வாய்பாடுபற்றிச் சொல்லியதென்பதும், நாராயணன் இளவரசாயும், முருகப்பெருமான் சேனாபதியாயும் அமைந்தடையாதிபற்றி, இந்திரன் செல்லமே உயர்வென்று பொருள் தரும்படி, கற்பகத்தருவே சம்பத்தென்றதும், பாச லட்சணமறிதலே ஞான ஆரம்பமாகலானும், அத்தறியப்பெறின் பசு லட்சணம், பதிலட்சணம் அறியும் முயற்சியைத்தரும் ஆதலானும், அதனை நல்லகாலத்தின் அடையாளமென்றதும், சித்தி முத்தியை விரும்பாதவர் அன்னமுண்டாலும் புல் ஆதியபோலும் ஆதலால் அவர் மிருகம்போல்வாரென்பான். அங்ஙனம் கூறியதும், பந்தத்துக் கிடமான பூமியையும், முத்திக்கு இடமான ஆகாயத்தையும் அளந்

தமையால், ஒருவராலும் அவற்றின் தழும்புகளை நீக்கல் கூடா தென்றதும் அதனால் பரத்துவம் விளங்குதலும் மற்றவை வெளிப் படையென்பதும், கடைசியிற்சொன்ன திருவடிச் சிறப்பை வற்புறுத் தற்பொருட்டே மற்றவை சொல்லப்பட்டன என்பதும், மற்றவற்றை விசிப்பின் பெருகுமென்பதும் பிறவும் அதிக.

இலக்கணம்

குனியப் பொருள் தரும் * நகரத்தை (நளமுத்தை) நிட்களத் துக்குக் குறிப்பாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டது. தத்து அல்லாதவற்றை அ தத்து எனப்பட்டது, பொன் எனப் பொருள்தரும் அத்தம் என்ற சொல்லைப், பொன் நிலமென வருவிக்கப்பட்டது. அங்ஙனம் பொரு ளமைதி நோக்கி உரைச்சிறப்பின் பொருட்டுச் சில சொற்கள் வருவிக்கப்பட்டுள்ளன. அன்னனை அனன் என்றும், அணவுடை யானை அனன் என்றும் சொற்றமை ஆதய, இச்செய்யுள் திருவாகத் துக்கு விகாரமன்றெனக்கொள்ளும் தகைமைவாய்ந்த பெரு ம் புலவரை நம்பியே இங்ஙனமுள்ள கடினப் பிரபந்தங்களும் பிறக் கின்றன என்பது துணிவேயாம் 2

குறிப்பு:—* நளமுத்து வடமொழில் இன்மையைக் குறிக்கும். நசோ பிதம் - சிறப்பு இல்லை. நபஞ்சகம் - ஆண்மையில்லாதது (பேடு). தமிழில் அ வருவது மரபு. அயோக்கியன்-நன்மை யில்லாதவன். அமலன்-மலையில்லாதவன். அதர்மம்-தர்ம மற்றது. அகனங்கள் - கனங்கயில்லாதவன் என்புழிப் போல்வன.

வடமலை யாதென் னரங்காமின் றுளை மறக்கலனே
வடமலை யாதென் னரங்காமின் றுளை மறக்கலனே
வடமலை யாதென் னரங்காமின் றுளை மறக்கலனே
வடமலை யா!தென் னரங்கா!மின் றுளை மறக்கலனே

இதன் பதப்பொருள்

வடம்-மணிவடங்கள், அலை-அசைகின்ற, ஆ-வியப்பும், தென்- அழகிய, அரம்-அரத்தைப்போலும் கண்களும், கான்-வாசனையும், இன்-இளிமையும், தான்-கடைப்பூட்டோடு கூடி, ஐ-அலங்காரத் தின், மல்-வளப்பத்தை, தம்-கொடுக்கின்ற, கலன்-ஆபரணங்களின், ஏ-பொருத்தமும், வட-வடுக்கையுடைய கொங்கை, அதாம் ஆதியும், மலையாது-போரடாமல், என்-அடியேனுடைய, நாம்-மணிதப் பிறப் பின் தன்மையை, கா-காத்து, நின்று-நிலைபெறும்படி, ஆன்-ஆளக் கடவாய்!, ஐ-சகலலோக நாயகனே, மற - வீரத்தால் உண்டாம், கலனே-தொனியுள்ளோனே!, வடம் - ஆலமரத்தையும், அலையா- சமுத்திரத்தையும் உடையவனே, தென்னர் - பாண்டிநாட்டரசர் களுக்கு, அங்க - அடையாளங்காட்டியவனே, ஆனின் - பசுக்களின் தன்மையைக் குறித்த, தானை - முயற்சியுடைய கண்ணானவனே,

மல்-வலியுள்ள, தக்கு-தகுதியான, அலன்-கலப்பை ஏந்திய பலராம னானவனே, நே-பிரியமுள்ள, வடமலையா - திருவேங்கடத்தானே; தென்-அதற்குத் தென்றிசையிலிருக்கின்ற, அரங்கா-திருவரங்கத் தானே, நின்-உன்னுடைய, தானே-திருவடிகளை, மறக்கலன்-மறக்க மாட்டேன் என்றவாறு. ஏ-ஈற்றசையும் தேற்றமும் ஆம்.

குருத்து

மணிவடங்களசைகின்ற வியப்பும், அரம்போன்ற கண்களும், கடைப்பூட்டோடுகூடிய அலங்காரத்தைத் தருகின்ற கடகம் கங்க ணம் ஆதிய ஆபரணப் பொருத்தமும், நகக்குறி பற்குறியால் வடுப் பட்ட கொங்கை அதரமாதியுமுள்ளதான பென்மோகம் வந்து போராடாமல் எனது மனிதப்பிறப்பின் பயன் பெறும்படி பாதுகாத்து, எந்நாளும் நிலையாக ஆண்டுகொள்ளக்கடவாய். அரசாட்சிக்குரிய வனே! வீரத்தாற்செய்யும் உக்கிர ஓசையுடையோனே! ஆலமரத் தையும், சமுத்திரத்தையும் துயிலிடமாக்கொண்டோனே! பசுக்களைக் காக்கும் கண்ணனென்றும், பலராமனென்றும் அவதரித்தோனே! யாவரும் விரும்பும் திருவேங்கடத்திலும், திருவரங்கத்திலும் எழுந் தருளிய நாராயணனே! உனது திருவடிகளை மறக்கவேமாட்டேன் என்பதாம்.

ஞாயம்

மணிவடம் போட்டுக் கழற்றும் பணியாதலாலும், கடகமாதியள பூட்டித்திறக்கும் பணியாதலாலும், வேறு வேறிடத்தில் சொல்லற் கியைந்தவாறும், பெரும்பாலும் உவமைப் பொருளாதலின், அர மென்ற சொல்லில் கண்ணெனவருவித்ததும், அங்கு காட்டிய தென் என்னும் அழகுப்பெயர் கண்களைக் குறித்து நின்றதும், தென்னர் என்ற சொல், வழுதிசுலத்தோர் எனப் பொருள்தரல் பிரசித்தமாயி னும், மாறன் என்னும் பெயர் ஒருமையானும், நித்திய விபூதிக்குரிய அரசாட்சியான குருத்துவத்தானும் நம்மாழ்வாரையும், அவர் திரு வருட்குரியாரையும் குறிப்பது உண்டு என்பதும், (அடையாளம்) கிழி யறுத்தல்-வருளாபரணமீதல், ஆதிய என்பதும், நாராயணன் பரி பூரணப் பொருளாதலின், கண்ணனாதியர் அவனது கலாமிசம் பெற்றோரேயென்னும் தீர்க்க வயிணவ சித்தாந்தத்தால் அங்ஙனம் அவதரித்தோன் என்றதும், மற்றவை வெளிப்படையென்பதும் அறிக.

இலக்கணம்

தம் எனும் கொடைப்பெயரும், கலனென்னும் பணிப்பெயரும் புணர்ந்து, தக்கலன் என்றொன்று அறிவார் சிலரே. ஈற்றில் நின்று அஃறிணைப் பன்மைகாட்டும் அகரப்புணர்ப்பால். வடு என்னும் பன்மு தோக்கி, கொங்கையாதியன வருவிக்கப்பட்டன. காவற் பகுதியான கா என்னும் சொல்லைக் காத்தென விளையெச்சமாகப் பொருள் முடிவின் நிமித்தம் கொள்ளப்பட்டது. நின்று என் விளையெச்சம்

மூவிடத்தும் உரியதாதலின் தன்மைக்கு உபயோகமாகும்படி உரை கூறியிருப்பினும் செய்யுள் நிலைநோக்கி முன்னிலைக்குபயோகப் படுத்தலாமாம். ஓசையோன் எனப் பொருள்தரும் கல்லன் என்ற பதம், எட்டாம் உருபோடு கூடிக் கலனேயென மெலித்தல் விகார முற்றது.

அங்கவானின் என்றல், அங்கானின் என ஆள்தோர் மொழிவழி தின்றது. இங்ஙனம் சிறிது கூறுதலும், ஓரெழுத்து, புகும் இடந் தோறும் வேறு வேறெழுத்தாம் என விதி கூறும் சாதாரண இலக்கண நூல்களினும் கட்டுண்ணும் சிறுர்க்கன்று, மற்றோர்க்கோ எனில், சொற்கவை, பொருட்கவை, நிர்வாகம் அறிவார்க்கென்றும். 3

மறக்கப் படாதவெட் டக்கர மேயென்னு மாமறையே
மறக்கப் படாதவெட் டக்கர மேயென்னு மாமறையே
மறக்கப் படாதவெட் டக்கர மேயென்னு மாமறையே
மறக்கப் படாதவெட் டக்கர மேயென்னு மாமறையே

இதன் பதப்பொருள்

மற-பாவத்தின், கப்பு-கிளைகள், அடு-நெருங்குகின்ற, ஆத-குற்றங்களை, வெட்ட-கண்டம் செய்வதில், காம்-கிரணங்கள், மேய்-பொருந்தி, எல்-சூரியனைப்போலும், நு-சக்கராயுதமாவதும், மா-இலக்குமிதேவியறிந்து அதுட்டிக்கும், மறை-மந்திரமாவதும், ஏ-னியப் பான, மறக்கு-வீரமான பயிர்க்கு, அப்பு-நீராவதும், அள்-கூரியதான, தாத-தாதமார்க்கத்தால், எட்டு-சித்திக்கின்ற. அக்கர்-ஞானநேத் திரத்தோர்க்கு, அம்-அழகியதும், மே-அன்பையும், எல்-பகற்காலம் போலும் பிரகாசத்தையும், நு-புகழையும், மா-சமானமில்லாத, மல்-விட்டுனு நடனத்தையும், தை-தழுவுகின்றதும். ஏம் - நிந்தையை, மறு-நிக்குகின்ற, அக்க-பொள்ளின். படு-நன்மையான, ஆ-வியப்பு நிறமுள்ள, த-பிரமாவினது. எட்டு-மதிப்புள்ளதும், அ-அந்த, காம்-ஆலகால விடத்துக்கு, ஏய்-உவமைப்பொருள், என்-போல்வதும், உமா-உமையவளின், மறை - இரகசியத்தின், ஏ - சம்பந்தமுள்ள சிவாமிசுமுற்ற உருத்திரனாதியரால், மறக்கப்படாத-மறந்துவிடக் கூடாததும், எட்டு அக்கரமே-திருவட்டாக்கரமே, என்றும்-என்று சொல்லும், மா - மகத்துவமுள்ள, மறை-வேதங்கள் என்றவாறு. ஏ-சுற்றசை.

கருத்து

பாவங்களைக் கூட்டங்களைக் கண்டிப்பதற்குச் சூரியனைப்போன்ற சக்கராயுதமாவதும், இலக்குமிதேவியறிந்த மந்திரமாவதும்; வீரப் பயிரை வளர்க்கும் நீர்போல்வதும், அடிமைத்திறத்தால் அடையும் ஞானநேத்திரத்தோர்க்கு அழகாவதும், அன்பு, பிரகாசம், புகழ், விட்டுனு நடனம் என்பவற்றைத் தழுவுவதும், பொன்னிறமுள்ள

பிரமாவால் மதிக்கப்பட்டதும், ஆலகாலவிடத்துக்கு உவமைப்பொருளான கற்புள்ள உமையவளிடத்து அந்தரங்கமுள்ள சிவனை ஒத்த சாகுப ருத்திரராதியரும் மறக்கமுடியாத திருஅட்டாக்கரமேயென்று வேதங்கள் சொல்லுமென்பதாம்.

ஞாயம்

இருள்போலும் பாவத்தைக்கெடுத்தலின், அதற்குரிய அகரரைக் கெடுக்கும் சக்கரத்தை உவமிக்கப்பட்டது. அ த னு ல் சூரியனை அதற்கு உவமித்தவாறு கூறவேண்டாமையாயிற்று. பிராட்டியாரினும் நாராயணனுக்கு அந்தரங்கத்தோர் இன்மையால் அவரறிந்த மந்திரமெனச் சொல்லப்பட்டது. விட்டுணு கலாமிச பூதரனைவரும் துட்டரைச் சங்கரிப்போராதலின், வீரத்தை வளர்க்கும் நீர் என்னப்பட்டது. அன்பாதிசயத் தழுவுவதென்றமையால், அவ் அன்பாதிசய வெறுப்பதெனப் பொருள் தந்தது. விட்டுணு நடனத்துக்கு ஏனைப் பொருள் சுரேந்திரன், இரணியன் முதலியோர் ஆணையாம்.

பிரமாவின் மதிப்பென்றமை அவன் வேதகர்த்தா ஆதலின், சித்தாந்தப்பொருள் என விளக்கி நின்றது. விடம்போன்று சிவனை விருப்பமுறும் தன்மையால் உமையவள் கற்பிற்கு அதனை உவமிக்கப்பட்டது.

குறிப்பு:—சிவனென்ற சொல் பொதுவாகச் சிவபிரானைக் குறிப்பதாயினும், பதவி வேறுபாட்டால் பலதிறப்பட்டிருப்பதை நூல் மூலமாயறிதற்பாற்று. சிவனென்றும், திருமாலென்றும், முருகனென்றும் மற்றும் கூறுவயாவும் பொதுவான பரம்பொருள் ஒன்றுக்கேயுரியதாகும். வரலாறு கூறும் புராணங்கள், சமயம் ஒன்றைச் சிறப்பித்துக் கூறும்போது, மற்றொன்றைத் தாழ்த்திக் கூறுவது மரபாயிற்று. இதனால் மதப்பூசல் விளையக் காரணமாகியது.

முனியே, நான்முகனே, முக்கண்ணப்பா என்பர் சடகோபாழ்வார். நாரணன்கான் நான்முகன்கான் என்பர் திருநாவுக்கரசர். இறையியல்பை முழுமையாயறிந்தபின், உயர்வு தாழ்வுபற்றிய வாதமிரா தென்க. சிவ வடிவிலும், திருமால் வடிவிலும், மற்றும் சமயங்களிலும், அந்தந்த மூர்த்தியின் சாகுபமுற்ற முத்தான்மாக்கள் பலர். அவரே வரலாறுகளிற் காணப்படுபவர். அவர்புகழ் யாவும் தலைமைக் கடவுளைச்சாரும். இனி விரிக்கிற்பெருகும். —தி. செ. மு.

இலக்கணம்

மறத்துக்கு என்னும் பதத்தில் அத்துச்சாரியைகெட்டு, மறக்கென நின்றது. அப்பு என்னும் சொல்லால் பயிர் வருவிக்கப்பட்டது. தழுவி எனப் பொருள்தரும் தை எனும் சொல்லில், தழுவிதென அமைந்துள்ளது. என் என்னும் மதிப்புப் பெயர்ச்சொல்லில், உடைமை காட்டும் து விகுதி புணர்ந்து, மாகணப்பைம்பூட்டென்னும்

விதிவழி, எட்டென வந்தது. ஏய்த்தல் என்னும் உவமைப்பெயர், வினையெச்சத்தால் ஏயென்றும், அதன்மேல் என்னென்னும் அப்பெயர் புணர்ந்து உவமைப் பொருள்போலுமெனப் பொருள் தந்தது. யவன் இரகசியப்பொருத்தம் என்ற சொல்லிற்கு, முறைப்படி சிவனென வருவிக்கப்பட்டது. 4

மாமனை யட்டவ னன்றிமற் றுரை மதிக்குதுமே
மாமனை யட்டவ னன்றிமற் றுரை மதிக்குதுமே
மாமனை யட்டவ னன்றிமற் றுரை மதிக்குதுமே
மாமனை யட்டவ னன்றிமற் றுரை மதிக்குதுமே

இதன் பதப்பொருள்

மா-இலக்குமியென்று சொல்லப்பட்ட, மனை-பத்தினிகள், அட்ட-எண்மரையுடைய, வளன்-அழகியன், தி-புத்தியின், மல்-வளப் பத்தையும், தார்-வெற்றியையுமுடைய, ஐ-கடவுள், மது-தேனையும், இக்கு-கரும்பையும் ஒத்த, து-இன்பாநுபவம், மே-பொருந்திய, மாமன்-பேரரசாகிய சக்கரவர்த்திகளுக்கு, ஐ-அரசானவன், அள்-நெருக்கமாகிய, தவளன்-ஆசையுள்ளவன், திம்-திக்குகளிலுள்ள, அற்றார்-தவத்தோர்களினது, ஐ-துண்ணிய, மதி-மனத்தின் கூட்டம், குது-விரும்பும், மே-அன்புவடிவானவன், மா-மிருகங்கட்கு, மனை-விடாகிய காடு, அட்ட-உண்டுபண்ணிய, வளன்-துளசி பூண்டவன், தி-கொடியதான, மல்-சண்டையில், தாரை-நட்சத்திர மண்டலத்திலும், மதிக்கு-சந்திரமண்டலத்திலும், தும்-தூசிகளும், ஏ-பாணங்களும் புகும்படி, மாமனை-மாமனான கஞ்சனை, அட்டவன்-சங்கரித்தவனான கண்ணபிரான், அன்றி-அவனையல்லாமல், மற்று-அன்னியமாக, ஆரை-வேறு எவரை, மதிக்குதும்-யாங்கள் மதிக்கின்றோம் என்ற வாறு. ஏ-ஈற்றை.

கருத்து

அட்டலட்சுமிகளாகிய பத்தினிமரையுடைய அழகியனும், புத்தியுடையதையும், வெற்றியையும் உடைய கடவுளும், இனிய இன்ப அநுபவமுள்ள சக்கரவர்த்திகளுக்கு அரசானவனும், எல்லாவற்றினும் நெருங்கிய விருப்பமுள்ளவனும், எத்திசைத் தவத்தோரும் விரும்பும் அன்புவடிவானவனும், மிருக சஞ்சாரமுள்ள முல்லை நிலத்தில் உண்டான துளசி தரித்தவனும், நட்சத்திர மண்டலம், சந்திரமண்டல பரியந்தம் தூசிகளும் அம்புகளும் பறக்கும்படிச்செய்த கொடிதான சண்டையில் தாய் மாமனான கஞ்சனைச் சங்கரித்தவனும் ஆகிய கண்ணனையன்றி மற்றெவரை யாங்கள் மதித்திருக்கின்றோம்? என்பதாம்.

ஞாயம்

கபடநாடகத்தோனாதலில் புத்தி வளப்பமும், அகரகண்டகன் ஆதலின், வெற்றியும் கூறியதும், அரசாட்சிக் கலைக்குரிய தெய்வ

மாதலின் சக்கரவர்த்திகளுக்கு அரசென்றதும், சர்வாந்தரியாமியாதலின் நெருங்கிய ஆசையோன் என்றதும், அயக்கிரீவராய்த் தவசிகள் அனைவரையும் ஆதரிப்பதால், அவர் விரும்பும் அன்பின் வடிவானவன் என்றதும், விட்டுணு சின்னம் யாதொன்றுமில்லாதார் மனிதரன்றென்பான் துளசியை அங்ஙனம் சிறப்பித்ததும் எப்படிப்பட்ட உறவினராயினும், நியாய விரோதம் செய்யில் தண்டிக்கும் தன்மைதோற்ற மாமனை அட்டமை கூறியதும், கவுரவர் போர்க்களத்தில் பார்த்தனிடம் தனக்கு அந்நியமின்மை (வேறில்லாமை) கூறியதை நம்பியமையால் அவனைத்தவிர மற்றொருவரை மதிக்கிலேமென்றதும், மற்றவை வெளிப்படையென்பதும் அறிக.

இலக்கணம்

விருப்பமென்னும் பண்புப் பெயராகிய குதுகம், விரும்புகின்ற வெணப் பெயரெச்சமாம்போது, குது என்றாகியது. கம்மும் அம் போலும் சாரியையெனத் தெரிவார்கொள்ளற்பாற்று. கொடிதைக்குறித்த தீ, தி யெனக் குறுக்கல் விகாரமுற்றது, வாசகப்பொருள் முடிவு கருதி உரையிற் சில சொல் வருவிக்கப்பட்டது. யாங்கள் என்னும் தோன்றா எழுவாய், ஆதிய கருதி அறியக்கடவர். 5

மதித்துக் கடலமு தீந்தா யெனக்கு வரமருளே
மதித்துக் கடலமு தீந்தா யெனக்கு வரமருளே
மதித்துக் கடலமு தீந்தா யெனக்கு வரமருளே
மதித்துக் கடலமு தீந்தா யெனக்கு வரமருளே

இதன் பதப்பொருள்

மதி - புத்தியில், துக்கள் - கிலேசமுற்றவளான பாஞ்சாலிக்கு, தலம் - கைவிரித்தலும், உது - பிற்படுபொருளான துகிலையும், ஈந்து - அனேக மட்டையோடு வளர்ந்திருக்கும் பேரிச்சமரம்போல, ஆய் - பல தலைகளோடு கூடிய விசுவரூபமெடுத்து, எல் - பகற்போதில், நக்கு - சிரித்துக்கொண்டு, உவர் - பின்னிலையான கொடுங்கோன்மையுற்ற துரியோதனாதியர்க்கு, அமர் - சண்டையை, உள் - நினைக்கத்தக்க, ஏம் - இறுமாப்பு, மதி - கள்ளினது, து - அநுபவமென்னும் மயக்கமாகிய இரண்டையும், கடல் - வெண்ணெய் ஆகிய களவுத்தன்மையை, அமு - முடிப்பேசும் உரிமையுற்ற, தீம் - இனிய குணமுள்ள, தாய் - மாதா, என் - என்று சொல்லப்பெற்ற, அ - அந்த அசோதைக்கு, கு - நீக்க முடியாத, வரம் - மேன்மையையும், மருள் - பிரமசாபத்தால் மயங்கிய, ஏ - ஏகாரபீடாட்சரம் உள்ள மயேசனை, மதித்து - நிதானித்து, கடு - ஆலகாலவிடத்தையும், அலம் - கலப்பையாகிய, உ - உகரம்போலும் ஆயுதமும், தீம் - தீமையும், தாய் - முதன்மையுள்ள பலராமனுக்கு,

எல்-அஞ்ஞான இருளின், துதிவிர்த்தியையும், கு-பூமியில், வருவந்த, அபர்-தேவர்களின், உள்-நடுவில், ஏ-பொருந்தி, மதித்து-கடைந்து, கடல்-பாற்கடலின், அமுது-அமுதத்தையும், ஈந்தாய்-கொடுத்தவனுன நாராயணனே, எனக்கு-அடியேனுக்கு, வரம்-வரப் பிரசாதத்தை, அருள்-கொடுத்தருள் என்றவாறு. ஏ-ஈற்றசை.

கருத்து

புத்தியிற் கிலேசம் அதிகரித்த பாஞ்சாலி கைவிரித்து இரந்த போது வத்திரங்கனும், அனேக கரம் கிரங்களோடு கூடிய விசுவரூப மெடுத்தபோது துரியோதனனுதயர்க்குச் சண்டைசெய்ய விரும்பும் இறுமாப்பு, மயக்கமென்னும் இரண்டும் தனது களவுத்தன்மையை மறைத்தும் யசோதையாகிய தாய்க்கு ஒருவராலும் நீக்கப்படாத மேன்மையும், பிரமசாபத்தால் மயங்கிய உருத்திரனுக்கு, ஆலகால வீடமும், பலராமனுக்கு அஞ்ஞான நிவிர்த்தியும், வானம்விட்டுப் பூமியில் வந்த தேவர்க்குப் பாற்கடல் கடைந்தெடுத்த அமுதமும் கொடுத்தவனுன நாராயணனே எனக்கு வரப்பிரசாதம் கொடுத்தருளென்பதாம்.

ஞாயம்

பாஞ்சாலியாதியரைப் பண்புநோக்கி வருவித்தவாறும், துர்ச்சாதனன் துயிலுரிந்தநாளில் இரண்டுகையும் விட்டபோது அறுக்கிரகித்தவாறு தோற்ற விரித்தகைப் பெயரான 'தலம்' வந்தவாறும், மனிதர்க்கு முக்கியமாக வேண்டுவன அள்ளம், வத்திரம் என்னும் பிரசித்தத்தால். பிற்படுபொருள் என்றதும், ஈச்சமரம் கோர ரூபமாகியும் இனிய கனியோடு நிற்பல்போல, பயங்கரங்காட்டியும் பத்தி மான்கள் மீதுள்ள கருணை நீங்காமையால் அதனை உவமை கூறியதும், செங்கோன்மை முதன்மையாதலின், ஏனையைப் பின்னிலையென்றதும், அங்ஙனமுள்ள சேவைபெற்றும் வணங்காமல் செய்தமையால் மயக்கமும் கொடுத்ததாகச் சொன்னதும், களவை மூடிப் பேகதல் என் பின்னை அங்ஙனம் செய்யான் என்று அவ்வூர் ஆய்ச்சியரை மறுத்தலென்பதும், அகரமுதல் ஓடும் வரையுள்ள ஐந்தெழுத்தையும் ஐவர்க்குப் பங்கிடுங்கால் ஏகாரம் மயேசனது பீச அக்கரமாதலும், விடத்தைக்கொடுத்தல் வியாச வாக்கியமான புராண சித்தாந்தம் என்பதும், அவத்துக்கு, உகரத்தை உவமை கூறியது உருவத்தாலென்றும், நமது சகாயத்தால் துரியோதனனுக்குச் செயமுண்டாமென நினைத்தமை தவிர்த்தமையால், பலராமன் அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தித்தவ் கூறியதும், அஃதன்றிச் சாத்தேய சமயத்தும் தீமையுள்ளான் என்றதும், மூத்தோன் ஆதலினேன்றும், மற்றவை வெளிப்படையென்பதும் அறிக.

இலக்கணம்

உது, உவர் என்பவற்றிலுள்ள உகரம் பின்னிலை யுணர்த்துதல், “ஊழையும் உப்பக்கம்” என்றதால் விளங்கும். மது என்ற பதத்தில் உடைமை காட்டும் இகரம் யுணர்ந்து மதி என்றாயது. கள்ளுதல் என்றலின் நடுநின்ற உகரச்சாரியைகெட்டு, கள்தல், கடல் என நின்றது. அம்முதல் என்னும் முடுதற்பதம், அம்மு எனப் பெயரெச்சத்துக்கு வந்து, அ மு என மெலிந்து நின்றது. கு என்னும் தடைப் பெயரை நீக்கமுடியாமைக்கு உபயோகப்படுத்தியிருக்கிறனது. அமரர் என்னும் பதத்தின் பகுதியான அமரை அவர்க்கு உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது.

இச்செய்யுள் நிலை கடினமாதலின், திருவருளும் மனச்சாட்சியும், அங்ஙனம் ஈடுபட்ட புலவருமே அறியத்தக்கதாம். 6

குறிப்பு:—ஐந்தெழுத்தைப் பங்கிடுதலாவது, அ, இ, உ, எ, ஒ என்ற அக்கரம் ஐந்துக்கும் முறையே பிரமன், திருமால், உருத்திரன், மயேசன், சதாசிவன் என ஐம்பெருங்கடவுள் ஆவதால், நான்காவதான எ அக்கரத்துக்குரியவன் மயேசன் என்பதாம். எடுத்துக் கொண்ட நூற்றலைமைக் கடவுளின் வரலாற்று முறைப்படி சிறப்புக் கூறுவது முறையாகும் நூலாசிரிய சுவாமிகள் ஒரு சமயச் சார்பற்ற, சமரசஞானமுடையராதலின், ஒரு சமயத்தைச் சிறப்பித்து மற்றொன்றைக் குறைகூறும் மதவாதமுடையவரல்லர் வென்பது உண்மை.

—தி. செ. மு.

அருளா லுரைத்துள சொற்பிழைத் தால தழகல்லவே
அருளா லுரைத்துள சொற்பிழைத் தால தழகல்லவே
அருளா லுரைத்துள சொற்பிழைத் தால தழகல்லவே
அருளா லுரைத்துள சொற்பிழைத் தால தழகல்லவே

இதன் பதப்பொருள்

அருள்-எல்லா உயிர்க்கும் உணவாதிய கொடுத்து இரட்சிக்கும், ஆல்-பொருத்தமும், உரு-மந்திரங்களின், ஐ-அரசாகிய எட்டெழுத்துடையவராய், துள-நடிக்கின்றவரே, சொற்பு-சிறிய, இழை-ஆபரணமாக, தால-பூமியைத் தரித்துக்கொண்டவரே, தழு-அங்கீகரிக்கத்தக்க. அகல்ல-ஒசையற்றதான மவுனப்பொருளானவரே, வேயர்-துவாபரயுகத்தின் அந்தந்தோறும் வேயங்குழற்காரராய் அவதரிக்கின்ற அனந்தம் கிருட்டினர்களின், உள்-சங்கற்பங்களையும், ஆல்-துயிலிடமான ஆலமரத்தையும், உரை-உரைபடுவதான பொன்னையும், துளசு-திருத்துழாயையும். ஒல்-ஏற்றுக்கொள்பவரே, பிழை-குற்றம் பொருந்திய, தாலது-நாவுடையரான அசுரர் கூட்டம், அழ-அழும்படி, கல்லு-அதன் வேரைத் தோண்டுகின்ற, அவே-அத்தன்மையுடையவரே!, அரு-உருவமற்ற ஆகாயத்தின், உள்-உள்

ளிடத்துள்ள, ஆல் - ஒலியையும், உரு - உருவங்களையும், ஐத்து - துண்மைகளையும் வியாபிக்கின்ற, உள - திருவுள்ளத்தாரே, சொல் - தமது கீர்த்தியால், பிழைத்த - உய்ந்துபோன ஆன்மாக்களின், அல் - மதிள்போன்றவரே!, அதழ - இதழுள்ள புட்பங்களையும், கல்ல - கவுத்துவ ரத்தினத்தையும் பூண்டவரே, ஏ - நிரேதுவால் வியப்பைத் தருகின்ற, அருளால் - கருணையால், உரைத்துள் - தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தனவான, சொல் - வார்த்தைகள், பிழைத்தால் - தவறுமாகில், அது - அத்தன்மை, அழகல்லவே - உமது தகுதிக்கு அழகாகவே மாட்டாது என்றவாறு.

கருத்து

எல்லாவற்றையும் இரட்சிக்கும் தொழிற் பொருத்தமும், முதன்மையான அட்டாக்கரமந்திரமும் உடையவராய் நடிக்கின்றவரே ஒரு சிறிய ஆபரணமாகப் பூமியைத் தரித்துக்கொண்டவரே, ஓசையற்ற மவுனப் பொருளானவரே, அனேகம் கண்ணர்களின் சங்கற்பங்களையும், ஆலமரத்தையும், பொற்பணிகளையும், துளசியையும் ஏற்றுக் கொண்டவரே, குற்றமுள்ள நாவோடு கூடிய அகாசேனை அழும்படி அதன் வேரைக்களையும் தன்மையுடையவரே, ஆகாயத்துள் அடங்கிய நாமரூப மனைத்தினும் நுட்பமாக வியாபிக்கும் திருவுள்ளமுடையவரே! தமது கீர்த்தியைத் துதித்துய்ந்த ஆன்மாக்களைச் சூழும் மதிள்போன்றவரே! புட்பங்களையும் கவுத்துவமணியையும் தரித்தவரே, நிரேதுவான வியப்புற்ற கிருபையால் தேவரீர் சொல்லிய வார்த்தைகள் பிழைபடுமாயின், அத்தன்மை உம்முடைய தகுதிக்கு அழகாகவே அமையாதென்பதாம்.

ஞாயம்

வராக அவதாரம் செய்தபோது இரணியாட்சனைச் சங்கரித்து, பூமியை ஒரு கொம்பின் நுனியிற் கொண்டு வந்தமையால். ஒரு சிறிய ஆபரணமாகச் சொன்னதும், ஓசையற்ற மவுனம் நாத தத்துவத்தின் முடிவென்பதும், இராம, கிருட்டிணாதி அவதாரம் அளந்தமென்றல் பிரசித்தமென்பதும், நாவின் குற்றம் மது மாமிசம் உண்டல், பொய் யுரைத்தல் ஆதீய என்பதும், நாம ரூபங்களில் வியாபித்தல், அந்தர்யாமித்துவம் என்பதும், கீர்த்தியால் உயர்ந்தவர் ஆழ்வாராதியர் என்பதும், அருளால் உரைத்துள் சொல் என்றமை மனச்சாட்சியான அநுபூதியென்பதும், மற்றவை சாதாரணமென்பதும் அறிக.

இலக்கணம்

துள்ளல் உள்ளாய் எனப்பொருள்தரும் துள்ள என்றபதம், துள என மெலித்தது. சொற்பம் என்ற பதம் சொற்பு எனச் சாரியை கெட்டு நின்றது. கல் என்னும் பதத்து ஓசைப்பொருள் உறலால், அகரம் புணர்ந்து அஃதின்மை விளக்கியது. உரைபடு பொன்னை உரையென்றுது ஆகுபெயர். துளசி அதன் பகுதிபோலும். துளச

என விகாரமுற்றது. அகரர் கூட்டம், வேர் ஆதிய பண்புநோக்கி வருவிக்கப்பட்டன. கீர்த்தியைக் குறிக்குமிடத்தில், சொல்லாற் பிழைத்த என வரவேண்டுவது, சொற்பிழைத்த என நின்றது மூன்றாம் உருபுத்தொகை. அருட்கு நிரேதுகூறிய உரைப்பகுதி ஆன்றோர் வழக்கேயாம். 7

அழகிய நாரணன் றுனந்த மாவிக் கருந்தஞ்சமே
அழகிய நாரணன் றுனந்த மாவிக் கருந்தஞ்சமே
அழகிய நாரணன் றுனந்த மாவிக் கருந்தஞ்சமே
அழகிய நாரணன் றுனந்த மாவிக் கருந்தஞ்சமே

இதன் பதப்பொருள்

அழகு-சருக்கரைபோன்ற, இய-வார்த்தையோடு கூடிய, நார்-அன்பின், அன்-பொருத்தமுள்ள, நன்றல்-நன்மையால், நந்தம்-ஆக்கமடையோம். மா-வண்டோடுள்ள, இக்கு-கரும்புவிற்றொண்ட, அரு-உருவில்லாத மன்மதனது, உந்து-எழுச்சிக்கு, அஞ்சம்-பயப்பட மாட்டோம். மே-அன்பினால், அழு-ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிகின்ற, அகி-சர்ப்பருபமுள்ள அனந்தாழ்வானும், அனோர்-போன்றோராகிய கருடாழ்வார், ஆஞ்சனேயராகிய பரம பாகவதரும், அணன்-தமைய னென்னும், தானம்-பதத்தில் உள்ள, தமா - சொந்தத்தோராகக் கொண்டு, இக்கு-தேன்போலும் இனிய உரிமையை, அருந்தம்-அநு பவிக்கவுமாட்டோம். சம்-சுபத்தையும், ஏ - வியப்பையும், அழகி - எவ்வனத்தையுமுடைய மகாலட்சுமியை, அன் - உடையவனும், ஆரணன் - வேதகர்த்தாவான பிரமாவை, தானம் - பெற்றருளிய தன்மையும், தம்-மகாவாக்கிய சொருப நிச்சயமும், ஆ-பசுக்கூட்ட மும், வி-அதிகரித்த, கரும்-கருநிறத்தின், தஞ்சம்-பெருமையும், ஏய்-பொருந்தும். அழகிய-அழகிற் சிறந்தவனும் ஆன, நாரணன்ருன்-நாராயணன் ஒருவனே, நந்தம்-அப்படிப்பட்ட எமது, ஆவிக்கு - ஆன்மாவுக்கு, அரும்-அருமையான, தஞ்சம்-துணையாவான் என்ற வாறு. ஏ-ஈற்றசை.

கருத்து

சருக்கரைபோலும் இனிய சொற்களைப்பேசும் அன்புற்ற நன்மையால் ஆக்கமுறுகின்றிலம். வண்டாகிய நானினைக்கொண்ட கரும்பு வில்லேந்தி, அருவமாயுள்ள மன்மதன் எழுச்சிக்கு அஞ்சுகின்றிலம். அன்பினால் ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிகின்ற அனந்தாழ்வானு திய பரம பாகவதரை, முற்பிறந்தோர்போலும் சொந்தத்தோராகக்கொண்டு தேன்போலும் உரிமைபாராட்டுகின்றிலம். இங்ஙனமுள்ள எமக்கு, மகாலட்சுமிபதியும், பிரமாவின் பிதாவும், மகாவாக்கிய அர்த்தமும், பசுக்கூட்டமும் அதிகரித்த கருநிறப்பெருமையும் அழகும் உடைய நாராயணனுமான ஒருவனே துணையாவான் என்பதாம்.

ஞாயம்

இனிய வார்த்தையால் ஆக்கமுறுகின்றலம் என்றமை, குரு மொழியால் கேடுற்றேம் எனவும், மன்மதன் எழுச்சியால் அஞ்சுகின்றலம் என்றமை, போகவேட்கையால் மகிழ்கின்றனமெனவும், பரம பாகவதரை முன்னேறிற் கருதி உரிமை பாராட்டுகின்றிலம் என்றமை, எம்மினும் சிறந்தோர் இன்றென அகங்கரித்துள்ளோம் எனவும் பொருள் தந்தன. இங்ஙனமுள்ள பெருங் குற்றத்தோரையும் அங்கீகரிக்கும் பெருங் கருணைதோன்ற, அவனே யெங்களுக்குத் துணையென்று கூறப்பட்டது மற்றவை சாதாரணமாகத் தோற்றப் பட்டவை. நாராயணனது புத்திரானுள் மன்மதனுக்கு அஞ்சுதலும், வைணவத்திற்கிசைவோ என நகவேண்டாம். அவன் போகாமிசைனாகையால், அவனுக்கு முன்னேனும் ஞானமிசைனுமான பிரமாவின் வைதிக நெறியுற்ற மோட்சகாமிகள் அவனுக்கு அஞ்சவேண்டும் கடமைபற்றிக் கூறியதெனக் கொள்க.

இலக்கணம்

நந்தேம், அஞ்சேம், அருந்தேம், என வரவேண்டுவன, நந்தம், அஞ்சம். அருந்தம் என ஆன்றோர் மொழிவழி நின்றன. அன்றார், அஞர் என மெலிந்து, பொது நகரம் சிறப்பு நகரமாயும் ஆட்சிவழி நின்றது. அண்ணன் அணன் என மெலிந்தது. இச்செய்யுள் நல்ல வகையில் முற்றியதாயினும் சொல் நயந்தேரு இளம் புலவர்கண்டு மகிழ்வுறற்பாற்றெனல் கூடாது. 8

குறிப்பு:—பொதுநகரம்-ள. சிறப்புநகரம்-ந. நந்தம் ஆவிக்கு (4 வரி) என்ற இடத்தில், னந்தம்ஆவி என சந்தியில் வந்ததாகும். மகாவாக்கியமாவது, தத்வமசி, தம், தொம், அசி என்பதாகும். 3 சொல் கூடியது. —தி. செ. மு.

தஞ்சங் கருதி லராவேறி யாடிய தாண்மலரே
தஞ்சங் கருதி லராவேறி யாடிய தாண்மலரே
தஞ்சங் கருதி லராவேறி யாடிய தாண்மலரே
தஞ்சங் கருதி லராவேறி யாடிய தாண்மலரே

இதன் பதப்பொருள்

தம் - மகாவாக்கிய சம்பந்தமுள்ள, சங்கர் - கூட்டத்தாரையும், உ - உகர எழுத்தையும், தில-விழம்புகின்றவனே!, ரா - இராத்நிரி காலத்தை, ஏல் - ஒப்பான நிறத்தோனே!, தி - அறிவைப்பற்றி, ஆடு-பேசுகின்ற. இய-வார்த்தையுள்ளோனே!, தாள்-முயற்சியின், மலர்-வளப்பமுள்ளவர்க்கு, ஏது-காரணமானவனே!, அம்-அழகிய, சங்கர் - புலவர் கூட்டத்தின், உது - உடைமையான சரகவதியை, இலர்-மனைவியாகப்பெற்ற பிரமர்களால், ஆ - வியக்கத்தக்க, ஏறி - நரசிங்க அவதாரமுடையவனே!, ஆடியது - கண்ணாடியினுடைய

தன்மையை, ஆள்-ஆள்கின்ற, மலர்-களிப்பை, ஏ-பொருந்தியவனே! தம்-தன்னைக்காக்கும் தகுதியுடைய, சங்க-பாஞ்சன்னியமுள்ளரனே! ருதில்-காலத்தின் உறுப்பான ருதுக்களில், அரா-ஒன்றியும், வேறி-வேறையும் இருப்பவனே, ஆடு-ஆட்டின் சம்பந்தமுள்ள, இய-காடும், தாள் - இகபரங்களில் தடையற்று இயலத்தக்க, மல் - வலிமையும், அரு-அருமையும், ஏ-வியப்புமுள்ள நாராயணனே, தஞ்சம்-எனக்குத் துணையாதென, கருதில் - ஆராய்ந்தறியில், அரா - காளிங்கனா பார்பின்மீது, ஏறி-மிதித்து நின்று, ஆடிய-நடனம் செய்த, தாள்- உனது திருவடிகளாகிய, மலரே-தாமரைப் பூக்களே என்றவாறு.

கருத்து

ஞானிகளையும் உகர எழுத்தையும் விரும்புகின்றவனும், இராத்திரி போலும் நிறத்தோனும், அறிவைப்பற்றிப் பேசும் வார்த்தையுள்ளவனும், முயற்சி வளமுள்ளவர்க்குக் காரணனாவானும், வித்துவான்களுக்கு உரிமைப்பொருளான சரசுவதியைப் பத்தினியாகப்பெற்ற பிரமர்களால் வியக்கத்தக்க நரசிங்காவதாரமுடையவனும், கண்ணாடியின் தன்மையை ஆளுங்களிப்புப் பொருந்தியவனும், தன்னைக்காக்கும் தகுதியுடைய பாஞ்சன்னியமென்னும் சங்கத்தோனும், கால தத்துவத்தில் ஒன்றியும் ஒன்றாதவனும், மாடுகள் சஞ்சரிக்கின்ற முல்லை நிலமும் தடையற்ற வல்லபமும் அருமையும் வியப்பும் உள்ளவனான நாராயணனே! எனக்குத் துணையாதென நன்கு ஆராய்ந்தபோது, காளிங்கனென்னும் பார்பின்மீதேறியாடிய உனது திருவடித்தாமரைகளே என அறிந்தேன் என்பதாம்.

ஞாயம்

முயற்சி வளப்பத்தோர் என்றது அளவற்ற பெருந்தவத்தோரை என்றும், கண்ணாடித் தன்மையாவது, காட்டியதைக்காட்டல் போன்று, பாவித்தபடி தோற்றலென்றும், தனது சங்கற்பப்படி சில காரியம் முடியவேண்டிய நிமித்தம் தொனித்தமையால் தன்னைக்காக்கும் தகுதி உடையது சங்கம் எனச் சொல்லப்பட்டதென்றும், கரும காண்டத்தோரைக் காலத்தோடு ஒன்றி நடத்திப், பத்திமாண்களையிட்டப்படி நடத்தலால், அதில் ஒன்றியும் ஒன்றாதவன் என்று சொன்னதென்றும், பகலில் இரவை வரும்படிசெய்து போக்கலாதிய பண்பால் தடையற்ற வலிமை கூறப்பட்டதென்றும், சீவர்களை மோட்சமடைய ஒட்டாமல் தடுக்கும் ஆணவ மலத்தைக் கெடுக்குந் தகைமைதோற்ற காளிங்கமர்த்தனம் செய்த திருவடியெனச் சொல்லப்பட்டதென்றும் அறிக.

மற்றவற்றிற்கும், வியந்துபேசும் தன்மையிற் சிறந்தோன் பிரமனேயாதவின், அப்பட்டம் பெற்றோரனைவரும் புகழ்வது நரசிங்க அவதாரமெனப்பட்டதென்பதுபோல விரிக்கின்றிலம். ஆயினும் அறிந்து கூறுநரால் தேர்ந்துகொள்ளக்கடவர்.

இலக்கணம்

வணப்ப முள்ளார் எனப் பொருள்தரும் மல்லர் எனும் பதம் மலர் என மெய்ந்தது. அங்ஙனம் பீரமரைக்குறித்த 'இல்லர்.' என்ற பதமும் இலர் என நின்றது. ஒன்றியல்லதராதல் கூடாததலின், அரா என ஒன்றற்குக் கூறப்பட்டது. இடையிடை தோற்றும் உருபுத் தொகையும் பிறவும் விரிப்பிற் பெருகும் ஆதலானும், இலக்கியத்தில் மிக்கு ஈடுபட்டோர் எனினு உணரற்பாலது ஆதலானும் விரித்திலம். 9

தாணையத் தாலிலங் காதிபற் செற்ற தனிமன்னனே
தாணையத் தாலிலங் காதிபற் செற்ற தனிமன்னனே
தாணையத் தாலிலங் காதிபற் செற்ற தனிமன்னனே
தாணையத் தாலிலங் காதிபற் செற்ற தனிமன்னனே

இதன் பதப்பொருள்

தான்-உனது திருவடிகளின். நய-நன்மையைப் பேசும், தாலு-தாவின் தன்மையை, இலம்-பொருந்தப்பெற்றிலேம். காது-கொலை செய்யத்தக்க, இபன்-ஐராவதமுள்ள இந்திரனை, செற்ற-வெறுத்து விடும், தனி-ஒப்பற்ற, மல்-வலிமை, நல்-மிகுந்த, நே-அன்பின், தான்-முயற்சியான தவத்தை, நயத்து-விரும்பி, ஆல்-சலனப்படுத்தன்மைக்கு, இலம்-உறைவிடமாயிருக்கின்றோம், கா-எங்களை இரட்சிக்க வேண்டும், தி - நெருப்பின் தன்மையுள்ள சூரியனது, பல்-பல்லின்பேரில், செற்ற-கோபித்த, தனி-தன்மையோனான சிவனுக்கு, மன்னு - நிலையான, அனே - தாய்போல்வானே, தாணு - திரமான, ஐ-தலைமை, அத்து-பொருந்திய, ஆலில்-ஆலமரத்தில் வசிக்கும், அம்-அழகிய, கா-கற்பகத்தருப்போல்வானே, தி-புத்தியில், பல்-பலவித உபாயங்களின், செற்ற-நெருக்கமுள்ளோனே, தனி-தனத்துக்கு மத்தேவதையான லட்சுமியையும், மல்-ஒருவிதக்கூத்தும் உள்ளோனே, நனே-வன்புள்ள, தாணையத்தால்-குரங்குப்படையால், இலங்காதிபன்-இலங்காதிபனான இராவணனை, செற்ற சங்காரஞ் செய்த, தனி-ஒரு, மன்னனே - அரசனாக இராமாவதாரம் செய்த நாராயணனே என்றவாறு.

கருத்து

உனது திருவடிகளின் நன்மையைப்பேசும் தாவின்றன்மையை இல்லேம். இந்திரபோகத்தை வெறுக்கத்தக்க வலிமையும் அன்பும் உள்ள தவத்தை விரும்பிச் சலனப்படும் குணத்துக்கு உறைவிடம் போன்றுள்ளோம். ஆயினும் எங்களைக் காக்கக்கடவாய். சூரியனது பல்லியுதிர்ந்த சிவனுக்குத் தாய்போன்றவனே நிலையும் தலைமையும் பெற்ற ஆலமரத்திற் சம்பந்தப்பட்டுள்ள கற்பகத்தருப்போன்றவனே. புத்தியிற்பலவித உபாயங்களின் நெருக்கமுள்ளோனே. லட்சுமிபதியாய் ஒருவித நடனம் புரிவானே. வன்புள்ள வானரப்

படையால் இலங்கேசனான ராவணனைச் சங்கரித்த மன்னனாக
ராமாவதாரம் செய்த நாராயணனே என்பதாம்.

ஞாயம்

“பத்தித்திடமில்லேம்” என்பான், துதிக்குந் தன்மையில்லேம்
என்றதும், வைராக்கியமின்மை தோற்றச்சலனத்தைக் காட்டியதும்,
இந்திரன் தவத்தோர்க்கு விரோதியாதலானும், அவனுலகம் மோட்ச
விருப்பமில்லார் வேட்கையாதலானும், அவனை வெறுத்தல் என்றதும்,
அபாத்திரமாகிய (பக்குவமில்லாதவர் ஆன) எங்களைக் காத்தலே,
கருணைக்கு அழகென்பான், அங்ஙனம் வேண்டுகோட் செய்ததும்,
சிவனுக்குப் பத்மாகுரனாகியரால் வந்த ஆபத்தை நீக்கியமையால்,
தாய்போல்வான் என்றதும், அரசயோக்கியம்பற்றி ஆலிற் குத்
தலைமை கூறியதும், இரட்சிப்பால் கற்பகத்தை உவமித்ததும், கபட
நாடகத்தால் உபாய நெருக்கங்கூறியதும், இராகவனையே செய்யுள்
குறிப்பினும் அமிசம்நோக்கி நாராயணனே என வருவித்து உரை
சொன்னதும், பிறவும் அறிக.

இலக்கணம்

பண்புநோக்கி இந்திரனாகிய நாமங்கள் வருவிக்கப்பட்டன. பன்,
பல் என்னும் ஈரிரு பதங்களிரண்டாம் உருபாலும், செய்யுள் விகாரத்
தாலும் திரிதல் விகாரமுற்றன. இலேம் என்னும் பதம் ஈருழி இலம்
என ஆன்றோர் மொழிவழி நின்றது. உட்டின சம்பந்தத்தால் சூரிய
னுக்குத் தீயெனப் பெயர் வந்ததன்றி, தீயெனக் குறுக்கல் விகாரம்
உற்றது. தனமுடையார் ஈருழி தனியானது. மன்னையெனும்
பதம், மனையென மெலிந்தது. நனையென அன்பின்மையைக்குறிக்கும்
சொற்கு, வன்பு எனப்பொருள் கூறியதும், பிறவும் அறியக்கடவர்.
அலுப்பின்றிப் பலவாறு விரித்தெழுதினும், அழுக்காற்றோர்க்குப்
பயன்படாததலின் இங்ஙனம் குறுக்கிக் கூறியவாறும் உணர்க. 10.

மன்னவ ராகிய ராவரு வானடன் மாதவனே
மன்னவ ராகிய ராவரு வானடன் மாதவனே
மன்னவ ராகிய ராவரு வானடன் மாதவனே
மன்னவ ராகிய ராவரு வானடன் மாதவனே

இதன் பதப்போருள்

மன்-நிலைபெற்ற, நவர்-நவநாத சித்தர்களும், ஆ-ஈயப்பான,
தியர்-புத்திமார்களும், ஆவர்-பசுக்காப்போரும், உவா-இளமைப்
பருவத்தோரும், நடன்-கூத்தரும், மாதவன்-பெருந்தவத்தோரும்,
ஏமன்-இயமனை, அவர்-வினைனுக்குவார்களின், ஆது-உடைய, இயர்-
சொல்லாகிய நூலோரும், ஆவர்-இரக்கத்தோர்க்கு, உவான்-கடைச்
சுட்டுப்பொருள் உருவாவானும், அடன் - பிடிவாதத்தோரும்,

மாதவன் - எல்லாவற்றிலும் விருப்புள்ளவனும், நேமன் - விரதத் தோரும், நவர்-புதுமையினரும், ஆதியர்-தெய்வத்தன்மையோரும், ஆவர்-அம்புக்கூடுடைய வில்லிகளும், உவா-சமுத்திரத்தின், நடன்-மத்தியுள்ளவனும், மா - சிங்கம் பன்றியாதிய மிருகங்களும், தவன்-காடுடையானும், ஏ - பொருத்தமான, மன்னவர் - அரசர்களும், ஆதியா-முதலான பல வடிவங்களாயும், வருவான்-சேவைசாதிப்பான், அடல்-வெற்றியுள்ள, மாதவன்-இலட்சுமி நாயகனான மகாவிட்டுனு என்றவாறு. ஏ-ஈற்றசை.

கருத்து

நவ்நாதசித்தர் அறிவிற் சிறந்தோர், பசுக்காப்போர், இளமையோர், கூத்தர், தவத்தோர், இயமன் உத்தியோகத்தைக் கெடுக்கின்றவர், பாடிய நூலுணர்ந்தோர், இரக்கத்தோரால் மதிக்கப்பட்டோர், வைரக்கியத்தோர், நன்மையாவையும் விரும்புவோர், விரதர், புதுமையோர், தெய்வத்தன்மையோர், வில்லாளிகள், சமுத்திரவாசிகள், சிங்கமாதிய மிருகங்கள், காடுள்ளார், நல்வேந்தர், முதலினராய்ச் சேவை கொடுப்பான், வெற்றி பொருந்திய லட்சுமிபதியான நாராயணன் என்பதாம்.

ஞாயம்

சேவை கொடுப்போன் என்றமையால் நனவு, கனவு, நனவிற் கனா, கனவில் நனா என்னும் நால்வித அவத்தையில் உபாசகர் காண்பனவும், உலக உபகார நிமித்தம் செய்யும் அவதார பேதங்களும் ஆம். இவற்றின் முற்பகுதி, கலிபுருடன் ஆணையிற் கட்டுண்ட பாவான் மாக்களுக்கும், அட்டாக்கர செபமும், உருவத்தியானமுமின்றி வீணாப் போக்கும் இளம் பக்குவர்களுக்கும், வினோதமாய்ப் பெருநகை தருமென்பதும் அறிவாம். அவற்றின் விவரம் ஆன்றோரால் அறியற்பாலவன்றி விசித்தற்பால அன்று.

இலக்கணம்

செய்யுளினும் உரையினும் ஒருமை, பன்மை, பிறழ்ந்திருப்பது, பொருத்தம் நோக்கிக் கூறிய அமைதி, ஒருமைப்பெருக்கமே பன்மையாதலின் வருவன்று. உருபுத் தொகையும் சிறிது உபயோகப்பட்டிருக்கின்றமை காண்க. கடைச்சுட்டுப்பொருள், இதினும் மேம்படுபொருள் இன்றெனக்கோடல், தொகப்படும் உயர்திணைப் பெயர்ப்பெருக்காதலின் விதிகள் அங்ஙனமே நின்றன. அவை திரியாதல் கூடாதென்னும் இளம்புலவர், திரிசெய்யுட் பழக்கம் மிகுதற்பெற்றபின் அங்ஙனம் தாம் கூறியது முறையன்றென நானுறுவாரென்பது பிரசித்தம். திரியாதல்-முப்பொருள் தருதல். 1-1

மாதர சாகி யமுதனித் தானை வணங்கனன்றே

மாதர சாகி யமுதனித் தானை வணங்கனன்றே

மாதர சாகி யமுதளித் தானே வணங்கனன்றே
மாதர சாகி யமுதளித் தானே வணங்கனன்றே

இதன் பதப்பொருள்

மாதர்-தன்னிடத்து விருப்பமுள்ளவர்களின், அசாகு-நாசமற்ற, இயம்-வார்த்தை வடிவான பாடல்களும், முது-முதிர்ந்த, அளி-வண்டு களின், தானே-கூட்டம்போலும், வணம்-நிறமும், கனன்றேம்-கோபஞ் செய்கின்ற எம்மிடத்து, ஆதர-அன்பும், சாகி - சாகை வடிவான வேதத்தையுடைய பிரமாவை, அமு-மூடிக்காக்கின்ற, தளி-கோயி லான உந்திக்கமலமும், தானே-பீதாம்பரத்தின், வண்-வளப்பமான, அம்-அலங்காரமும், கன்ன-கன்னன்மீது வைத்த, தேம்-இனிமையான பிரியமும், ஆ-பசுவின், தர-கூட்டமும், சாகி-அதனோடு சேர்ந்து மேயும் (ஆடு) அசங்களையும் உடையவன், அமுது - நீர் என்னும் பூதத்தை, அளித்தான்-இரட்சிக்கின்றவன், ஐவணம்-மருதோன்றி போலும் செந்நிறமுற்ற, கன்ன-மேகமாகிய செக்கர் வானம்போலும் சிவன், தே - (மோகத்தால்) தெய்வம்போற் கருதிய, மாதரசு - பெண்மைத் தலைமையான மோகினியாக, ஆகி - உருவமெடுத்து, அமுது-அமுதத்தை, அளித்தானே-தேவர்களுக்குக் கொடுத்த நாராயணனை, வணங்கல் - வணங்குவது, நன்றே - நன்மையேயாம் என்றவாறு.

கருத்து

தன்னிடத்துப் பிரியமானவர்கள் பாடிய நித்தியமான பாடல்களையும், வண்டுக் கூட்டம்போன்ற நிறத்தையும், கோபிக்கின்ற சுபாவமுள்ள எம்மிடத்தும் செலுத்துகின்ற கருணையையும், பிரமாவை வைத்துக் காக்கின்ற உந்தித் தாமரையையும், பீதாம்பரத்தின் அலங்காரத்தையும், கன்னன்மீது வைத்த இனிமையான அன்பையும், பசுக்கூட்டத்தையும் அதிர்சேர்ந்த ஆடுகளையும் உடையவனும், அப்புப்பூதத்தைக் காக்கின்றவனும், மருதோன்றி வன்னம்போலும், செம்மேகம்போன்ற சிவனால் மோகங்காரணமாக தெய்வம் எனப் போற்றத்தக்க மோகினியாய் தேவர்களுக்கு அமுதம் படைத்தவனுமான நாராயணனை வணங்குவது உத்தமம் என்பதாம்.

ஞாயம்

பாடல் பாடிய பத்தர்கள் ஆழ்வார் ஆதியோரென்றும், தவமின்றி இன்னும் கருணை செய்யாதது ஏன் என விரைதல் கோழிப்பதென்றும், இதழோடுகூடி மூடித்திறக்கும் தன்மையால் தாமரையான பிரமன் கோயிற்கு, அம்முதல் என்னும் முடுதற்பெயர் பொருந்திற்றென்றும், ஈகையோராயினும் கருணைக்குரியோர் என்பது தோற்ற கன்னன்மே லுள்ள பிரியத்தைச் சொன்னதென்றும், டூல்லை நிலப்பொரு ளாதலின் பசுக்களோடு ஆட்டையும் சொல்லப்பட்டதென்றும் மரு

தோன்றியிற் செந்நிறச்சாயம் உள்ளவாறு கருதிச் செக்கர்வானத் துக்கு உவமிக்கப்பட்டதென்றும், மற்றவை சாதாரணம் என்றும் அறியக்கடவர். அவனை வணங்குதலே நலமென்பது அருள்மிகுதி பற்றி யென்பதுபோல்வன விரித்துரைக்குந் தக்கோர்களும் உள்ளா ரென நம்புகின்றோம்.

இலக்கணம்

பிரியத்தோர் எனப் பொருள்தரும் மாதர் என்னும் சொல்லோடு, தன்னிடத்து என்று ஒருசொல் வருவித்ததுபோன்று, சில சொற்கள் இசைவு நோக்கித் தக்க ஞாயத்தோடு உரையில் வருவிக்கப்பட்டன. மரணத்தைக்காட்டும் சாகு என்சொல் முகத்து அகரம் புணர்ந்து, அசாகு என இன்மைகாட்டியது. சாகையென்னும் பெயர் வேதத் துக்கு ஆகுபெயராய் வந்து, அஃதுடையானுக்குச், சாகிஎன முறைப் படி வந்தது. அம்மு, அமு என்றும், கன்னன் - கன்ன என்றும் மெலிந்து நின்றன. தரம் என்னும் கூட்டப்பெயரிலுள்ள மகர ஒற்று, பின்வரும் சாக சம்பந்தத்தால் கெடுதல் விகாரமுற்றதன்றி, அப் பெயர் பொதுவாயும் நின்றது.

12

கனகனை யாளரி யாயட்ட மாலருட் காவலுண்டே
கனகனை யாளரி யாயட்ட மாலருட் காவலுண்டே
கனகனை யாளரி யாயட்ட மாலருட் காவலுண்டே
கனகனை யாளரி யாயட்ட மாலருட் காவலுண்டே

இதன் பதப்போருள்

கன - மேகத்தைப்போல, கனை - ஆரவாரம் செய்கின்ற, ஆள் - ஆடவரான அகரர்கள், அரி-தவனைகளை, ஆய்-போன்று, அட்டு-சேறுடையதான, அம்-சமுத்திர சலத்தில், ஆலர்-கிடந்தசையும்படி செய்தோர் பலரும், உட்கா-வெட்கி, அலுண்டு-புகழ்குன்ற இருண்ட தன்மையுற்று, ஏக-ஒதுங்கும்படிக்கும், நகன்-பருவதங்களை, நை-சேதித்த, ஆள்-அடிமையான, அரி-இந்திரன், ஆய்-தன்னாலறியப் பட்ட, அட்ட-எட்டுவிதமான, மால்-பெருமையுள்ள ஐசுவரியங்களும், அருள்-கொடைத்தன்மை வாய்ந்த, கா-கற்பகத்தருக்களும், அல்-அமராவதி பட்டணத்தின் மதில்களும், உண்-மெய்ப்பட்டு, தேகம்-அவனது சரீரமும், நக-பிரகாசத்தையடையும்படிக்கும், நயான்-நற் குணமுள்ள இந்திரானியின், அரி-செவ்வரிபடர்ந்த கண்கள், ஆய்-அழுது வருந்தும் தன்மையை, அட்டு-தகித்து, அமாலர்-மயக்கமற்ற பெரியோர்களின், உட்கு-உள்ளத்திற்கு, ஆவல்-ஆசைப்பட்டவராய், உண்டு-நிறுத்தப்பட்ட தூண்டித்து, ஏ-பொருத்தியவராய், கனகனை-இரணியனென்னும் அகரனை, ஆளரியாய் - நரசிங்கமூர்த்தியாய், அட்ட-சங்கரித்த, மால்-நாராயணனது, அருள்-கிருபையின், காவல்-இரட்சிப்பு, உண்டே-எமக்குள்ள பொருளேயாம் என்றவாறு.

கருத்து

மேகங்களைப்போல ஆரவாரஞ்செய்கின்ற அசுரர்களின் சரீரகண்டங்கள், சமுத்திர சலத்தில் தவளைகள்போல் மிதந்து அசையும்படி வென்ற தேவர்கள் எல்லோரும் நாணி, தமது கீர்த்திகளும் இருள்பட்டு ஒதுங்கவும், மலைகளையடக்கிய இந்திரன் தானறிந்த ஐசுவரியங்கள் எட்டும், கற்பகத்தருக்களும், கோட்டையோடு கூடிய நகரும், மெய்ப்பட்டுச் சரீரத்தினும் பிரகாசமடையும்படிக்கும், இந்திராணியின் கண்கள் அழுந்துன்பத்தைக் கெடுத்துப் பெரியோர்கள் உள்ளத்துக்கு ஆசைப்பட்டுத் தூணிடத்திருந்து நரசிங்கமூர்த்தியாய் வந்து இரணியனைச் சங்கரித்த நாராயணனது கிருபைக்கு ஆவல் எமக்கு உள்ளது என்பதாம்.

ஞாயம்

அசுரரை வென்ற புகழ்குன்றி ஒதுங்கிய தேவர் பலராதலின், புராண சரித்திரங்களால் அறியவேண்டியது. பருவதங்களை நைத்தல் சிறகரிந்ததும், முன் அநுபவித்து இழந்தமை கருதி அறியப்பட்ட ஐசுவரியமென்னப்பட்டது. மெய்ப்பட்டதென்றும், சரீரப்பிரகாசம் உண்டாயினது என்றும் சொன்னதால் இரணியன் மாயுமுன் பொய்யாயிருந்ததென்றும், மட்கியிருந்ததென்றும் விளக்கியது. மற்றவற்றிற்கும் அங்ஙனம் பொருள்கோடல் கடமையாம்.

இலக்கணம்

சேறு என்ற பொருள்தரும் அள் என்ற பதம், அதையுடைய கடலுக்கு அட்டு என விதிவழி நின்றது. அல்உண்டல் என்பது அலுண்டு என இயல்பின் வழிவந்த மெலிவிற்கெல்லாம் விவரமெழுதல் மிகையெனச் சோம்புகின்றும். அருள், கர என வரவேண்டுவது, அருட்கா எனச் செய்யுள். ஷ்காரத்தால் வந்தது வருவமைதியேயாம் - அதனைப் பண்புப் பெயராகக் கொண்டு, சாரியை நீக்கமென இசைந்து, பெயரெச்சத் தன்மையை மாற்றில் இயல்பேயாகும். உண்மையென்ற பதம், உண்மை விருதிகெட்டது. தேகமென்ற சொல்லில் உள்ள ககர ஒற்றுப் பொது நகரத்துக்கொப்பக்கெட்டது. (தேகம்நக-தேகனக) என்றபடி நையாளை, நயாள் எனக்கொண்டதும், அரியைக் கண் என்ற ஆகுபெயரும், ஆய்தலை-ஆய் என்றதும் பிறவும் செய்யுள் நிலையில் நன்கு பயின்றரும். அவற்றிற்கும் சில சொற்கள் உரைப் பொருத்தம் நோக்கி வருவித்துள்ளனவும் நன்கு மதித்து அறியக் கடவர்.

காவல ரஞ்சப் பொருவானம் தாமரைக் கண்ணிறையே
காவல ரஞ்சப் பொருவானம் தாமரைக் கண்ணிறையே
காவல ரஞ்சப் பொருவானம் தாமரைக் கண்ணிறையே
காவல ரஞ்சப் பொருவானம் தாமரைக் கண்ணிறையே

இதன் பதப்பொருள்

கா-கற்பகச்சோலையையுடைய, வலர்-வல்லவர்களான இந்திரர் களையும், அஞ்ச - அள்ளவாகனத்தின், பொரு - பொருத்தமுள்ள, உவா-இனையோனான பிரமாவையும், நந்து-சங்கத்தை, ஆம்-நிறத்தில் ஒத்த, அரை-பாதியான, கண்-இடமுள்ள சிவனையும், நிறு-நிலைபெறச் செய்த, ஐ-தலைவனும், ஏ-பாணங்களை, கா-தோட்சுமையாகக் கொள்ளுந்தன்மையும், அலர்-விரிபுவான, அஞ்சுஅப்பு-பஞ்சபாணங்களை, ஒருவான்-நீக்கப்படாதவனான மன்மதன், நந்து-ஆக்கமுறுதற்கேதுவான, ஆ-வியப்பும், மரு-மணத்தில், ஐக்கள்-கலந்தவளான திருமகளையும் உடைய, நிறை-மாட்சிமையோனும், ஏகா-நீங்காத, அலரம் - பழச்சொல்லுள்ள எமது, சப்பு - சுவையற்ற தன்மையை, ஒரு-சமானமில்லாத, வான்-பெருமை, அந்த-பொருந்தும்படி, அமர்-விரும்பத்தக்க, ஐ-அழகியதாக, கண்ணு-கருதுகின்ற, இறை-கடமைக்காரனும், ஏ-நிந்தையுற்ற, காவலர்-அரசர்கள் எல்லோரும், அஞ்ச-பயப்படும்படி, பொருவான்-யுத்தஞ்செய்கின்றவனும், அம்-அழகுள்ள, தாமரை-செந்தாமரை மலர்போலும், கண்-நேத்திரங்களையுடைய, இறையே-கடவுளான நாராயணனே என்றவாறு.

கருத்து

இந்திரர்களும் பிரமாவும் சிவனும் நிலைபெறச்செய்யும் தலைவனும், தோட்சுமையாகப் பாணங்களைக் கொள்ளுந்தன்மையும் மன்மதன் உற்பத்திக்குக் காரணமான வியப்பும், இலக்குமி சம்பந்தமும் பெற்ற மாட்சியோனும், நீங்காத நிந்தைபொருந்திய எமது சுவையற்ற பாடலாதியவற்றைச் சமானமற்ற பெருமையினைவாகக் கருதும் கடமைக்காரனும், கொடுங்கோன்மையால் நிந்திக்கப்படும் அரசரனைவரையும் பயங்கரப்படும்படி போர் செய்கின்றவனும், அழகிய செந்தாமரைக் கண்கள் உடைய தெய்வமான நாராயணனே யென்பதாம்.

ஞாயம்

இந்திரப்பட்டம் அடிக்கடி மாறத்தக்கது ஆதலின், பன்மைபடச் சொன்னதும், பிரமா எவ்வளவுகாலம் கண்டவராயினும் உந்தித் தாமரையில் வசிக்குந்தன்மையால் இளமையோன் என்றதும், சங்கர நாராயணமூர்த்தித்தினும், அர்த்தநாரீசமூர்த்தத்தினும் பாதியுருவ னாதலில் சிவனை அரை என்று கூறியதும், பரத்துவநிலைப் பொருத்தம் தோன்ற நிலைபெறச்செய்யும் தலைவனென்றதும், அகரகண்டகத் தன்மை தோற்றப் பாணச்சுமையும், கோலாகப் பெருக்கம்தோற்ற மன்மத உற்பத்திக்காரணமும், சருவ சாத்தியத்தன்மை தோற்ற, திருமகள் சம்பந்தமும் சொன்னதும், கருணைப் பொலிவைக்காட்டும் பொருட்டால் தம்மை அங்கீகரிக்கும் கடமைக்காரனென்றதும், உலகைத்திருத்தும் அரசரைச் சீர்திருத்தும் காவற்றன்மை விளங்கப் பொருவான் என்றதும், எல்லாவற்றையும் காணும் உயர்ச்சியைக் குறித்துக் கண்களை எடுத்துக்காட்டியதும் அறிக.

இலக்கணம்

சில பண்பால் உடையாரை வருவிக்கப்பட்டதும், “மரு” என்ற பதத்துள்ள முற்றுகரத்தைக் குற்றுகரமாகக்கொண்டு (மா + உ = மரு) பின்வரும் ஐக்கள் என்னும் பதத்தைப் புணர்த்தி “மரைக்கள்” எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சப்பென்பது சுவைக்குறிப்பாதலின் உரையில் பாடல்மீது ஏற்றப்பட்டது. 14

கண்ணிய வாறுசெ யாதிருந் தான்மனங் கன்றிடுமே
கண்ணிய வாறுசெ யாதிருந் தான்மனங் கன்றிடுமே
கண்ணிய வாறுசெ யாதிருந் தான்மனங் கன்றிடுமே
கண்ணிய வாறுசெ யாதிருந் தான்மனங் கன்றிடுமே

இதன் பதப்பொருள்

கண்-நேத்திரம்போலும் பிரகாசமுள்ள, இய-வார்த்தை சொல்வோனே, ஆறு-சன்மதங்களுக்கும், செய் - விளைநிலமானவனே!, ஆறு - குற்றத்தின், இரும் - பெருக்கமுள்ள, தால் - நாவுடைய சிசுபாலனை, மன்-அரசர் கூடிய, அங்கு-அந்தச்சபையில், இடும்-திருவடியிற் சேர்த்துக்கொண்ட, மே-மேலான, கண்ணிய-கனமுடையோனே! ஆறு-கங்கை சம்பந்தமான, செய்-சிவந்த திருவடியும், ஆ-கருணையும், திருந்து-திருத்தமான, ஆல்-ஆலமரத்தில், மன்-நிலையாகவசிக்கும் அம்-அலங்காரமும், கன்று - கபடமாகவந்த அசுரனான பசுவின் கன்றை, இடும்-விளாமரத்தில் எறிந்த, ஏ-வியப்பும், கண்-கணுக்களோடு கூடிய மூங்கிலாற் செய்யப்பட்ட, இய-வாத்தியமான குழலையுடையானே, ஆறு-சாந்தத்தோடு கூடிய, செயா-செயப்பிரதாபனான நாராயணனே திரு-இலக்குமிதேவியால், உந்து - செலுத்தப்படும், ஆன்ம-ஆன்மாவையுடைய, நம்-எமது, கன்-மலைபோலும், திடு - திடத்தோடு கூடிய, மே-அன்பினால், கண்ணிய-கருதுகின்ற, வாறு - பிரகாரம், செயா திருந்தால்-நீ அருளா திருந்துவிடுவாயானால், மனம்-எமது மனம், கன்றிடுமே-கிலேசமயமேமாய்விடும் என்றவாறு.

கருத்து

நேத்திரம்போலும் வார்த்தையுள்ளோனே. சன்மதங்களுக்கும் ஆதாரமானவனே. மிகவும் நிந்தித்த சிசுபாலனை இராசகுயயாகச் சபையறியத் திருவடியிற்கலக்கும்படி அருளிய பெருங்குணமுள்ளவனே! கங்கையைப்பெற்ற திருவடியும், கருணையும், சிறந்த ஆலிலையில் நெடுங்காலம் துயிலும் அலங்காரமும், கபடமாகவந்த கன்றை விளாமரத்தில் எறிந்த வியப்பும், மூங்கிற்குழல் வாத்தியமும் உடையவனே! சாந்தத்தோடு கூடிய வெற்றியுடைய நாராயணனே. இலக்குமியாற் செலுத்தப்படும் ஆன்மாவான எமது சலனமற்ற பேரன்பாற் கருதியவாறு நீ நடத்தாதிருந்தால் எமது மனம் கிலேசமயமேமாய்விடும் என்பதாம்.

தேத்திரம் போல்வது பகவத்கீதை யென்றும், வேதகர்த்தாவான பிரமாவைப் பெற்றதனால் சன்மதங்களுக்கும் ஆதாரமானான் என்றும் புகழ்ந்தாரைக் கைவிடாமைதோற்ற, இகழ்ந்தானைத் தன்னிற் கலந்தமை சொன்னதென்றும், கங்கையைப்பெற்றது திரிவிக்கிரம அவதாரத்தென்றும், கருணை, இரட்சிப்புத் தொழிலையும், ஆலின் சம்பந்தம் ஞானயோகத்தையும், கன்றெறிதல் பராக்கிரமத்தையும், மூங்கிற்குழல் பகக்காப்பையும், சாந்தம் தோய்ந்த வெற்றி நீதியையும் காட்டும் என்றும், அவற்றுள் மூங்கிற்கு கண் எனச் சொல்லிய பதத்தைத் துவாரமெனப் பொருள் கூறினும் பொருந்துமென்றும், திருவருட் பிரோகதிட்சங்கற்பத்தோன் ஆதலின், அவை பிழைபடின அன்னைப்பம் உன்னைச்சாரும் என்னும் குறிப்பால் கிலேசமயமேயாம் என வற்புறுத்திக் கூறியதென்றும் அறியக்கடவர். பிரோகம்-முடிச்சு.

ஆறு எனும் தொகைப்பொருள் அனேகம் இருப்பினும் முத்திக்கு ஐந்துவான் சமயங்கள் போல்வன இன்று. ஆதலின் அவை வருவிக்கப் பட்டனா, சிகப்பாலுதைய பல பொருள் பண்புநோக்கி வருவித்தவாறு உற்று நோக்கினன்றி, கவைதராவாம். திடம் என்ற சொல்லின் ஆம்சாரியைகெட்டு, திடு என நின்றது. அப்பதத்தின் பின்வரும் மகர ஓகரத்தின் உதவியால், "திடும்" எனக்கொண்டு ஓசைக் குறிப் பாக்கி, டேசித்தமாகத் தொலிக்கும் தன்மைத்தான அன்பு எனக் கூறினும் அமையும். இங்ஙனம் தக்கோர் விரிப்பின் அளவுபடாத பொருட்பொய்வு, எப்பதத்தும் உள்ளன என்பதே, கல்விக் கடற்கரை கடத்த பெரியோரது சம்மதமென்பது சித்தமேயாம். 15

15

கக் ரணக் கக் புரக் பு ண டரில்லளரி கா ரணனே
கக் ரணக் கக் புரக் பு ண டரில்லளரி கா ரணனே
கக் ரணக் கக் புரக் பு ண டரில்லளரி கா ரணனே
கக் ரணக் கக் புரக் பு ண டரில்லளரி கா ரணனே

தமிழ் மருத்துவம்

[illegible]

பெண்கள், தம்-தமது, புர-மேன்மாடத்தில், பா-நிறையப்பெற்று, நாயரில்- ஆளுந்தலைவர்களில், வளர்-ஒருவனாகி வசித்து கா-எல்லா வற்றையும் இரட்சிக்கும், ரணன்-கடமையுற்றோனே, ஏ-வியப்பான, கன்று-பசுவின் கன்றுகள், அனேகம் - அனேகங்களை, புரப்பான்- காக்கும்பொருட்டு, ஆயர்-இடையர்களின், இல் - வீட்டில், வளர்- குழந்தையாய் வளர்ந்த, காரணனே - சருவ காரணனான நாராயணனே என்றவாறு.

கருத்து

வீணகானம் செய்யத்தக்க பெண் மோகத்தால் நாய்கள்போன்று சண்டையிட்டுக்கொள்வதில் வல்லவர்களை இந்திரனென்றும், மற்றும் தனது தரித்திரத்தை நிவிர்த்திக்கும் திறத்தோரான சிலரென்றும், உயர்த்திப் பேசுகின்ற பாவத்தொழிலைச் செய்யவேமாட்டேன்; கைவளையணிந்த பெண்கள் கூட்டத்தை மேல்மாடத்திலுபவிப்பார்களில் ஒருவன்போன்றிருந்து, உலகம் காக்கும் கடமையோனே! வியப்பைத்தருகின்ற பசுவின் கன்று அனேகங்களைக் காக்கும் பொருட்டு இடையர் வீட்டிற் குழந்தையாய் வளர்ந்த முதல்வனான நாராயணனே என்பதாகும்.

ஞாயம்

பொதுமாதரைச் சொந்தமாகக்கருதிப் பலரோடு கலகஞ்செய்யும் முடரென்பான் நாயை உவமித்ததென்றும், இந்திராதியர்க்கு ஒப்புக் கூறும் பாவத்தொழில், மனிதரைப் புகழும் புலமையென்றும், பெண்கள் கூட்டத்தை ஆள்வார் பலருடு ஒருவன்போன்றிருந்தது கோபிகள் சல்லாபமென்றும், இடையர் வீட்டில் வளர்ந்தது கிருட்டிணவதாரமென்றும் அறிக. என்னையும் காக்கவேண்டுமென்பது தோற்றது நின்ற பயனிலை. அக்கன்று தன்போன்று யானும் நல்லுணவாதிய தன்மையுளேன் எனப் பொருள்தருமாறும் காண்க.

இலக்கணம்

தனத்தில் என்பதற்குத் தனம் என்று சொல்லிய உருபுத் தொகை ஆதியாவும், அப்புந்தன்மையால் பெண் என வருவித்ததும், அண்ணல் என்னும் சொல், அணல் என மெலிந்ததும், பான்மை என்னும் சொல்லில், மைவிருதி கெட்டதும். அண்ணேனே என்றல், அணனே என்றும், அன்னம் என்றல், 'அனம்' என்றும், பிரயோகிக்கப்பட்ட ஆன்றோர் வழக்கத் தொடர்பும் பிறவும் அறியக்கடவர். 16

காரணை யானடி யார்நந்தந் தெய்வக் கணமென்பதே
காரணை யானடி யார்நந்தந் தெய்வக் கணமென்பதே
காரணை யானடி யார்நந்தந் தெய்வக் கணமென்பதே
காரணை யானடி யார்நந்தந் தெய்வக் கணமென்பதே

இதன் பதப்போருள்

காரன்-பொன்றிறத்தோனான பிரமாவின், ஐயா-தகப்பன், நடி-நடுநிலைக்காரன், ஆர்-ஆத்திமாலையும், நந்தம்-சங்கக்குழையும், தெய்-நடனத்தின், வக்கணம்-நாகரீகமும், என் பு-எலும்பு மாலையும், அது-உடைமையாகக்கொண்ட, ஏகாரன்-மயேசனாலு, அயா-மறக்க முடியாத, நடி-கூத்துடையவன், ஆர்-பொருந்திய, நந்து-விருத்தியுள்ள, அம்-அழகும், தெய்வ-பிரானிகளின் ஊழ்வினைப் பகுதிக்கு, கண்-நேத்திரம்போலும் தன்மையும், அம்-கங்கை சம்பந்தமான, மென்-மிருதுவாய்ந்த, பத-திருவடிகளும், ஏ-பொருந்தியவன், காரன்-உக்கிர குணமுடையவன், ஐ-சகல உலகங்களையும் காக்கும் சக்கரம் கொண்ட தலைவன், ஆன்-பசுக்களை, அடியார்-அடித்துத் தொந்தரவு செய்யாதவர்கட்கு, நந்தம்-சங்கநிதிபோல்வான், தெய்வக்கு-மழைக்கு, அண-பொருத்தமான, மென்-சத்துவ குணத்தோடுகூடிய, பது-தசாவதாரத்தின், ஏ-வியப்புற்ற, கார்அனையான்-மேகம்போன்றவன், அடியார்-அத்தகைய நாராயணன் அடியாரான பாகவதரே, நந்தம்-எங்களுடைய, தெய்வக்கணம்-தெய்வக்கூட்டம் என்று சொல்லப்படுபவர் என்பது என்றவாறு. ஏ-ஈற்றசை.

கருத்து

பிரமாவின் தகப்பனும், நடுநிலைக்காரனும், ஆத்திமலை, சங்கக்குழை, நடன நாகரிகம், என் புமலை, ஏகாரபீஜாட்சரம் என்பவற்றைக் கொண்ட மயேச்சுரனாலு மறக்கக்கூடாத கூத்துடையவனும், பொருந்திய விருத்தியடையும் அழகும், உயிர்களின் ஊழ்வினைக்கு நேத்திரம்போலும் தன்மையும், கங்கை சம்பந்தமாய் மிருதுவாய்ந்த திருவடிகளும் பொருந்தியவனும், உக்கிரகுணமும், சமானமில்லாத அரசாட்சியும் உடையவனும், பசுக்களை பாதுகாப்போர்க்குச் சங்கநிதி போல்வானும், மழையைப்போலும் சத்துவகுண சம்பந்தமான தசாவதாரத்தின் வியப்புற்ற மேகம்போன்றவனுமான நாராயணன் அடியார் கூட்டமே எமது தெய்வக்கூட்டமென்பதாம்.

ஞாயம்

கூத்தின் உயர்ச்சிதோற்ற அத்தொழிலிற் பெரிதும் முயலும் சிவன் மறக்கக்கூடாதது என்றதும், புண்ணிய பாவ சம்பந்தமாக வரும் ஊழ் சடம் ஆதலின், அதனை ஊட்டுவானைக் கண் என்றதும், அகர கண்டகத்தன்மைபற்றி உக்கிரகுணம் சொன்னதும், சக்கராயுதத்தன் பெருமைபற்றி எல்லா உலகத்தையும் காக்கும் அரசாட்சி கூறியதும், பசுக்களை அபிமானிப்பவர்க்கு எளிதிலருளவான் என்பான். சங்கநிதிபோல்வான் என்பதும், மழையைப்போலும், காத்தற் குழில் சம்பந்தத்தால் சத்துவகுணத்திற்கு அதனைத் துணையென்றதும், எம்மால் வணங்கப்பெறும் பாகவதரே எத்தெய்வமும் ஆவார் என்னும் குறிப்பால் அங்ஙனம் வற்புறுத்தியதும், அதனால் மற்றெத்

தெய்வமும் நாராயணனது கலாமிசமேயென்பதும், தீர்க்க வைணவ சித்தாந்தம் தொனிக்குமாறும், அங்ஙனமுள்ள நிலை, தன் படை, மாற்றான்படை அறியா இளம் பக்குவத்தோர்க்கு இசையாதென்பதும் நாம் அறிவாம் என்றும் மற்றவை வெளிப்படையென்றும் அறிக.

இலக்கணம்

ஐயா, என விளிபோன்றுள்ள தந்தைப்பெயர். உலக வழக்கம். தெய் என்னும் தொனிக்குறிப்பால் நடனம் வருவிக்கப்பட்டது. பத 'ஏ' எனல் 'பதே' என வாய்பாட்டுவழியே நின்றது. அது என்னும் ஆறும் உருபால் உடைமைகாட்டியதினும் நடுவுடையான், நடனம் உடையானை 'நடி' என்றதினும் மயங்குவார்க்கு ஞாயமெழுதி முடியாது ஆதலின், பொதுநிலைப் பெரும் புலவர்க்கு அவற்றை யெல்லாம் பிறர்க்கு உணர்த்தும் கடமை உண்டென நம்புகின்றோம்.

17

கணத்திலன் நீந்தகைச் சீட்டுமெய் யாகக் கருதுதியே
கணத்திலன் நீந்தகைச் சீட்டுமெய் யாகக் கருதுதியே
கணத்திலன் நீந்தகைச் சீட்டுமெய் யாகக் கருதுதியே
கணத்திலன் நீந்தகைச் சீட்டுமெய் யாகக் கருதுதியே

இதன் பதப்பொருள்

கண்-நேத்திரத்தை, அத்து-சிவப்பிற்கு, இலன்-உறைவிடமாயுள்ளவனே!, தீம் - இனிய குணத்தோனான, த - பிரமாவையும், கைச்சு-பொன்னான இலக்குமியையும், ஈட்டு - சேர்த்துக்கொண்ட, மெய்யா-திருமேனியுடையவனே, கக்கர்-தேமாவானது, உ - பின் நிற்கத்தக்க, தி-புத்தியின், ஏ-பொருத்தத்தோனே, கண்-பைசாசத்திரளில், திலன்-விருப்பமுள்ள சிவாமிச உருத்திரன், தீம்-தீமையுற்ற தகைச்சு - குணத்தையுடைய பித்தத்தின், ஈட்டும் - பெருக்கத்தின் போதும், மெய்-சொற்பொருள்களை, ஆக-நெஞ்சத்தில் கரு-யோசனை செய்து, துதி-துதிக்கின்ற, ஏ-வியப்புள்ளோனே, கண்-கூட்டமாகிய, திலன்-என்னையுடையவனான சனியினது, தீந்து-வேதல்போலும் நாசமுற்று, அகைச்சு-எழுச்சியான, ஈட்டு-வலியால், மெய்-புகழ்பெற்ற, யாக-யாகபதியாக விளங்கியவனே, கரு-பிறப்பாகிய, துதி-ஆடலும் செய்வோனான நாராயணனே, ஏ-மதிக்கத்தகாத, கணத்தல்-நொடிப் பொழுதில், அன்று-அந்நாளில், ஈந்த-அடியேனுக்குக் கொடுத்த, கைச்சீட்டு-உளது கையொப்பப்பத்திரம், மெய்யாக-சத்தியமாகும்படி, கருதுதி-நினைப்பாயாக. ஏ-ஈற்றை.

கருத்து

சிவப்பிற்கிடமான நேத்திரத்தையுடையவனே. பிரமாவையும், இலக்குமியையும் சேர்த்துக்கொண்ட திருமேனியோனே தேமானும் சிறந்த புத்தியோனே. உருத்திரனது பித்தத்தினும் சொற்

பொருள்களை நெஞ்சத்தாலாராய்ந்து கூறும் சொற்பொருளில் வியப்புற்றோனே. என்ருக்கு அதிதேவதையான சனியின்தன்மை முழுதும் கெட்டு, போலான வல்லபத்தாற் புகழ்பெற்ற யாகபதி என்னும் ஆசானாக வந்தானே. அவதரிக்கின்ற விளையாடலும் செய்யும் நாராயணனே. எனக்கு நீ அந்நாளிற் கொடுத்த கையொப்பப்பத்திரம் ஒரு நொடிநேரத்தில் மெய்யாகும்படி நினைப்பாயாக என்பதாம்.

ஞாயம்

உந்தியினும் மார்பினும் இருப்பதால் இருவரைச்சேர்த்த திருமேனி என்றதும், எவ்வுயிர்க்கும் இதம் செய்தவின் தேமாவிற்கிறந்த புத்தி என்றதும், பித்தத்தின்போதும் புகழ்ந்தோன் என்றமை இருத்திறத்தும் விளக்கி நிின்றதும், சனி நரசம் துன்ப நிவிர்த்தியைக் காட்டியதும், யாகபதி என்றவன் பதினைந்து அவதாரத்தில் ஒன்றானே என்பதும், அவதரிக்கும் விளையாடலும் செய்வோன் என்றதால் மற்றைய விளையாடல் அனைத்தினும் அஃதே சிறப்புடையதென்பதும், அதற்குக் காரணம் மாயை தன்வசத்தாம் பெருமை யென்பதாதிய ஞாயங்களை விரிப்பின் பெருகும் என்று அஞ்சுகின்றோமென்றும், கையொப்பப்பத்திரம் இதற்குமுன் பிறந்துள்ள பல பிரபந்தங்களும் வெளியாயினும், அங்ஙனமுள்ள தெய்வீகங்களையும் புலமைத் திறத்தால் கற்பிக்கினும், திருவருட்செயலை அறியாராய் அநுபூதிமாண்களது ஞாயத்தை யிகழினும், நரகப்பிரவேசம் சித்திக்கப்பெறுவாரென்பதும் பிறவும் அறியக்கடவர்.

இலக்கணம்

கைக்க என்னும் பதத்துள்ள சகரங்கள் கடைவரியொழிந்த மூன்றிடத்தும், தகரத்துக்குப் பிரதியாய் வந்தனவே (கைத்து, தகைத்து, அகைத்து என்றிருக்கவேண்டியவை) தேமாப் பெயரான கக்கார், கக்கர் எனக் குறுகியது. தீமை, தீம் என விகாரமுற்றது. மார்பின் பெயரான ஆகம், மனத்திற்கு உபயோகப்படுத்தப்பட்டது சொல்லின் பெயரான மெய், புகழ்மேல் நிின்றது. துதமென்னும் அசைதலை புடைய துதியாடல் உடையான் எனப் பொருள்தந்து நிின்றது. மற்றும் பண்பு வருவிக்கப்பட்டனவும் பிறவும் ஆராய்ந்தறியக்கடவர்.

குறிப்பு:—திருவல்லிக்கேணியில், பார்த்தசாரதிப்பெருமாள்மீது “எழு கூற்றிருக்கை” என்ற பாடல் பாடித் துதித்தனர். அன்றிரவு பெருமாள், பாகவதர் வடிவில் இவர் மனவெளியில் தோன்றி, நீ பாடிய எழுகூற்றிருக்கைப் பாடலுக்காக எழுநூறு பொன் தரக் கடைமைப்பட்டேன் என்று, கடன் சீட்டெழுதி உதவினர் அதை வாங்கிய சுவாமிகள் அதனடியில் பத்தாழ்வார் சான்றெழுதப்பட்டுமிருந்தது கண்டார். “எழுநூறு பொன் கடன் சீட்டேனனுப்பினீரே” என்ற மருடமமையப்பதிகம்பாடினர். அதில் உன்சொல்லை நம்பாதவனா அடியேன். நீ தர இசைந்தால் இது ஒரு பெரிதா. மார்பிலுள்ள திருமகள்

இதைத் தரமாட்டாளா. இதற்குச் சாட்சிவேறு தேவையா. கசேந்
திரன் முதலைவாய்ப்பட்டுக் கதறியபோதும், துரோபதை அரசனவையில்
மானபங்கமுற்றபோதும் சீட்டா அனுப்பினாய் என்பதுபோன்ற
கருத்துகளை கழிபேரன்பு கூர்ந்து பாடினார். அதையிங்கு குறித்தா
ரென்க. —தி. செ. மு. 18

கருணையென் மட்டிலே யேலுனைத் தீய கலிநகுமே
கருணையென் மட்டிலே யேலுனைத் தீய கலிநகுமே
கருணையென் மட்டிலே யேலுனைத் தீய கலிநகுமே
கருணையென் மட்டிலே யேலுனைத் தீய கலிநகுமே

இதன் பதப்பொருள்

கரு-பிறப்பை, உண்-அநுபவிக்கின்ற, ஐ-கடவுளே, எல்-பகல்
சம்பந்தமான, மட்டு-தேனோடுகூடிய, இலை-விடாகிய தாமரைப்பூவை
உடையவளான திருமகளை, ஏல்-பொருந்துகின்ற, உன்-வளர்ந்த,
ஐ-சக்கரத்தலைவனே!, தீ - கற்பினால் நெருப்புப்போலும், அகலி -
அகலிகையானவள், நகு-விளங்குதற்கு ஏதுவான, மே-மேம்பாடுடை
யவனே, கரு-யோசனைத்தன்மையின், உன்-உள்ளிடத்தில், நை-
வருந்துகின்ற, எல்-சூரியன்போல்வானே, மண்-பூமியில், தலை-விருப்
புள்ளோனே, ஏல்-தனக்கொப்பான, உ-உகாரத்தையுடையவனே!,
நைத்து-பத்தி சோதனையால் தளரும்படி செய்து, ஈ-அருள்புகின்ற,
அகலி-வியாபகசொருபனே, ந-இல்லாத, கும்-இருளை, ஏ-பொருந்
தியவனே, கரு-கருமையான, உண்-எதார்த்த, ஐ-அழகுள்ளோனே,
எல்-இகழ்ந்த, மட்டி-அறிவினான சிசுபாலனது, லய - ஐக்கத்துக்
கிடமானவனே. இல்-தனக்கொருவிடு உண்டென, உனை-நினையாத
வனே, தீய-அறிவுருவானவனே, கல்-மலையினிடத்தும், இன-அதற்கு
இனமான, கு-நிலமான காட்டினும், மே-அன்புள்ளவனே, கருணை-
உனது கிருபை, என்மட்டு-அடியேனளவிலும், இலையேல்-இல்லாமற்
போனால், உனை-உன்னை, தீய-கொடிதான, கலி-கலிகாலபுருடன்,
நகுமே-சிரித்து இகழாது இரான் என்றவாறு.

கருத்து

அனேக அவதாரத்தோனான கடவுளும், பகற்காலத்தில் தேனோடு
மலரும் தாமரைப்பூவில் வசிக்கும் திருமகளை ஆலிங்கனம் செய்கின்ற
விராட்சொருபத்து அரசனும், கற்புத்தீயுள்ள அகலிகையை, பிரகாசிப்
பித்த மேம்பாட்டுக்காரனும், சதா யோசனையில் வருந்துகின்ற
சூரியன்போல்வானும் பூமியில் விருப்புள்ளவனும். தன்னைப்போலும்
உகர எழுத்துடையானும், பத்தர்களைச் சோதனையால் தளர்த்தி
அருள் செய்வோனும், வியாபகனும், இல்லாத இருளை ஒருகால் வரச்
செய்தோனும், கருமையான எதார்த்த அழகனும், மிகவும் இகழ்ந்த
சிசுபாலன் முத்திக்கு இடமானவனும், தனக்கு ஒரு மோட்சமுண்
டென நினையாதவனும், அறிவுருவானவனும், மலையினும் காட்டினும்

அன்புள்ளவனும் ஆகிய நாராயணனே. நீ என்னளவினும் கிருபையிலாதவனுனல் உன்னைக் கலிபுகுடன் சிரித்திகழ்வான் என்பதாம்.

ஞாயம்

அகலிகை கற்பைச் சிலர் இகழ்வாராயினும், புத்திபூர்வமான (அறிந்து செய்த தவறு) அழுக்கின்மையால், நெருப்புப் போல்வதெனப் புகழ்ந்ததும், அகார்கள் பெறுகின்ற வரங்களைக் கெடுக்கும் நிமித்தம் கபடநாடகம் செய்தல்பற்றி 'யோசனையால் வருந்துவோன்' என்றதும், பெரும் புகழாலும், முதன்மையாலும், சூரியன் போல்வான் என்றதும், பாரம் தீர்த்தலால், பூமியில் விருப்பன் என்றதும்; நடு நிலையால் உகரம் போல்வான் என்றதும், பின்வரும் தொண்டருக்குத் தேற்றம் தருதலால் பத்தி சோதனையைச் சிறப்பித்ததும், சயிந்தவனைக் கொல்லும் நிமித்தம் இல்லாத இருளை வருவித்ததென்றும், இகழ்ந்த சிசுபாலனுக்கு முத்தி கொடுத்தல் கூறியதும், கருணைப் பொலிவு தோன்ற என்றும், தானே முத்தி வடிவாதலின் அஃதொன்று உண்டென நினைவான் என்றதும், காடும் புனமும் என்றதால் கௌமாரன்நன்மை கெடாததுபோல், மலையும் காடும் சொன்னதால், நமது வைணவம் ஒழுகிப்போகாதென்பதும், அன்றியும், திருவேங்கடம், சோலைமலை, நீர்மலையாதிய சான்றமென்பதும், அவன் கூறும் "பெருமாள்" என்ற நாமம்போலும் தக்க சாட்சி வேறு இன்றென்பதும், இங்ஙனம் அனந்தம் விவகாரம் உண்டென்பதும், கலிபுகுடன் நகாமல் கருணைசெய் என்ற குறிப்பால், தானும் உலகிற்கு அநுகூலம் குறித்தவாறு வற்புறுத்தப்பட்டதென்றும். மற்றவை சாதாரணமென்றும் அறிவதன்றி, ஐயமுண்டாயின் தக்கோரால் தேறக்கடவர். நடுநிலையால் உகரம் என்பது, அகார, உகார, மகாரங்களின் சேர்க்கையான பிரணவத்தின் குறிப்பு.

இலக்கணம்

அகலிகையை, அகலியென்றது கடைக்குறைபோலும் விகாரமென்றும் அங்ஙனம் சொல்வாரும் உளரென்றும், நாயகனை அகன்ற தன்மையால் (அகலியென) வந்த பேரென்றும் சொல்லத்தகும். மண்டிலை, மட்டிலையென ஆறும் உருபால் விதிவழி திரிந்தது. (மண்ணினுடைய என்றப்போல) எதார்த்தப்பெயரான உண்மை மை விகுதி கெட்டு நின்றது. லய என்ற சொல், லைய என நின்றதும், அதன் ஈற்றில் இகரம் புணர்ந்ததால் ஏகாரமானதும், 'உன்ஞய்' என்றல், உனையென வந்ததும் ஆன்றோர் ஆட்சியன்றிப் பிறிதன்று.

இச் செய்யுள்மொழி நெருக்கம் மிகினும், பொருள்மயக்கம் இன்று எனத் தேறிக்களிக்கும் மூலவணப்பார்க்க விரும்புகின்றும். 19

கலிபறக் காயினல் லாலுன தாளிற் கலந்திடனே
கலிபறக் காயினல் லாலுன தாளிற் கலந்திடனே
கலிபறக் காயினல் லாலுன தாளிற் கலந்திடனே
கலிபறக் காயினல் லாலுன தாளிற் கலந்திடனே

இதன் பதப்பொருள்

கலி-விருத்தியடைகின்ற, அறக்கு-தருமத்துக்கு. ஆய் தாயானவனே, இன்-இனிய குணமும், நல்-நன்மையும், ஆல்-ஆலமரமும் உடைய, உ-நாராயணனே!, நதாள்-மேற்கே ஓடும் ஆற்றுக்கு அதி தேவதையான கங்கையின், இல்-உற்பத்திக்கு இடமானவனே, கல்-மலைகளில், அந்து-பொருத்தமான, இடனே-இடங்கொண்டவனே, கலி-தொனிக்கின்ற, அற-முற்றிலும், காய்-வெதுப்புகின்ற, இனல்-துன்பத்தை, ஆல்-பெயர்க்கின்ற, உனதாள்-மேலோர்களது, இல்-மோட்சத்துக்கு, கலம்-கப்பல் போன்றவனே, திடன்-வலியோனே, ஏகல்-நீ என்னைவிட்டுப் போகாதே, இயல்-பொருந்தி நில, தக்காய்-சொந்தமாகக்கடவாய்!, இல்-மனைவியின், நல்-செவ்வீதான, ஆல்-சேர்க்கையை, உன் - நினைக்கின்ற, அதாளில்-கீழோரைப்போல, கலம் - யானும் என்னைச்சேர்ந்தோரும் பொருட்குரிய நூலைக் கற்க மாட்டோம், திடன்-இது உறுதியாகும், ஏ-நிந்தையைத் தருகின்ற, கலி-மிடியானது, அற-அற்றுப்போகும்படி, காயின் அல்லால் - நீ கோபித்தால் அல்லது, உன்-உன்னுடைய, தாளில்-திருவடிகளில். கலந்திடன்-கலக்கமாட்டேன் என்றவாறு. ஏகாரம் தேற்றத்தில் வந்தது.

கருத்து

விருத்தியாகின்ற புண்ணியத்துக்குத் தாயானவனே. இனிமையும் நன்மையும் ஆலமரமும் உடைய நாராயணனே. மேற்கே ஓடும் நதியின் உற்பத்திக்கு இடமானவனே. மலைக்குப் பொருத்தமான இடம் கொண்டோனே. பிரசித்தமாயும் வெதுப்புவதாயும் உள்ள துன்பத்தைப் பெயர்க்கின்ற மேலோர்களது முத்திக்குக் கப்பல் போல் வானே. வலியோனே. நீ என்னைவிட்டு நீங்காது பொருந்தி நின்று எனது சொந்தமாகக்கடவாய். மனைவியினது செவ்விய சேர்க்கையைக் கருதும் கீழோரைப்போன்று, யானும் என்னைச் சார்ந்தோரும் பொருட்குரிய நூல்களைக் கற்கமாட்டோம். இது உறுதியாதலின், நீ எமது கலிமுழுதும் அறும்படி கோபியாமலிருப்பாயாகில், உனது திருவடியிற் கலக்கமாட்டேன். (கலந்துகொள்ளுமாறு கலிவிடாதென்பதாம்).

ஞாயம்

புண்ணியத்துக்குத் தாய் என்றதால். பாவத்துக்கு விரோதியாயதும், மேற்கே ஓடும் நதி உத்கமப்பகுதியாதலின், அதற்கு இடமானவன் என்றதும், அதற்குச் “சாம்பூதம்” ஆதிய சான்றென்பதும், மலைக்குப் பொருத்தமாயிடம் குறிஞ்சியும் முல்லைமரம் என்றும், மற்றைய நிலங்களும் திருவடித் தழும்புள்ளன என்றறியார்க்கு இம் மொழி இசையாதென்பதும், துன்பத்தைப் பெயர்க்கும் மேலோர் பாச வைராக் கியத்தோரென்பதும், முத்தி பிறனிக்கடலின் கரையில் உள்ளதாதலின், கலம் என்றசொல் பொருந்திற்று என்றும், சொந்தமாகக்கடவாய் என்ற பிரார்த்தனை அதிட்டானக்கலையைக் குறித்த

தென்றும், கல்லம் என்னும் பன்மையால் சார்ந்தோரைத் தழுவியதும், பிறகுறித்த கவி நாசத்தால் பொருட்குரிய நூல் வருவிக்கப்பட்டதும், அத்தன்மைக்குரியார் அரசராதியர் ஆதலின், மனைவியின் செவ்விய புணர்ச்சியைக் கருதுவாரென்றதும், அஃது ஊடலின் நீக்கத்து உண்டாதலென்பது காமநூற் சம்மதமென்றும், கலியின்மீது உள்ள பகைமை, அதை நீக்கவில்லையானால் திருவடிதரினும் கலவேன் என்றதால் விளங்குவதும் பிறவும் அறிக.

இலக்கணம்

“நதம்” என்றல் குறித்த நதிப்பெயராதலின், “நதாள்” எனக் கங்கையைச் சொல்லப்பட்டது. நதி கிழக்கு நோக்கி ஓடுவதாயினும், உலக வழக்கமிகையால் அப்பெயரார் சொல்லப்பட்டது. இன்னல், இளலென்றும், உன்னதாள், உளதாள் என்றும் மெலிந்தன. உன்னதர்களை, ‘உன்னதாள்!’ என்றும், அதர்களை அதாள் என்றும் உலக வாய்பாட்டுத் துணையார் சொல்லப்பட்டன. அறத்துக்கு என்பதற்கு, அறக்கு என்றலாதியவும் உரைப்பொருத்தம் நோக்கி வருவித்த சொற்களும் மதித்து அறியவேண்டுவது. (“நலக்குரியார் யாரெனில்” என்ற குறளில், நலத்துக்கு என்ற சொல் அத்துச்சாரியை கெட்டு நின்றதுபோலென்க).

—தி. செ. மு. 20

கலகச் சமயமெல் லாமஞ்சு மாறருட் காட்சிநல்கே
கலகச் சமயமெல் லாமஞ்சு மாறருட் காட்சிநல்கே
கலகச் சமயமெல் லாமஞ்சு மாறருட் காட்சிநல்கே
கலகச் சமயமெல் லாமஞ்சு மாறருட் காட்சிநல்கே

இதன் பதப்பொருள்

கல - மலையை உவமைப்பொருளாக உடைய கொங்கைகளில், கச்சுவார், அமை-பொருந்திய, அம் - அழகிய மோகினி அவதாரம் செய்த, மெல்லா-சத்துவ குணத்தோனே, மம்-மவுன நிலையின், சு-சுபகரமுற்ற, மாறர்-சடகோப ஆழ்வாரது, உள்-அந்தரங்க சம்பந்தமான, காட்சி-அறிவினிடத்து, நல்-உத்தமோத்தமமான, கேகல-கூத்தாடுவோனே, கம்-பிரமாவின், சம்-பிறப்புக்குக் காரணமான, அய-அப்பனே, மெல்-அசையடுகின்ற, ஆ - பசுக்களும், மஞ்சம்-அவற்றின் கன்றுகளும், ஆறு-ஆறுதலடையத்தக்க, அருள்-நன்மைமைக் கொடுக்கும் தன்மையும், காள்-கரிய நிறமும், சின்-ஞானமும் உள்ள, அல்-மதின்போல்வானே!, கேக - குரலிடுகின்ற மயிலிடத்துள்ள, லக - இலேகப்பொருளான இறகைத் தரித்துக்கொண்டவனே, சம்-சுகத்தின், மய-சாரமானவனே, மெல்-மிகுத்துத்தன்மையால் ஆ-வியப்பைத்தருகின்ற, மஞ்ச-மேகம்போன்ற, மால்-நாராயணனே!, தரு-கற்பகத்தருவானது, உட்கு-நாணத்தக்க, ஆட்சி-ஆளுகையை,

நல்-அழகான, கு-பூமியில், ஏ-பொருத்தியவனே !, கலக-சண்டையிடுகின்ற, சமயம் எல்லாம்-சமயகோடிகள் முழுமையும், அஞ்சமாறு-பயப்படும்படி, அருள்-கிருபையோடு கூடிய, காட்சி - உன் தெரிசனத்தை, நல்கு-கொடு என்றவாறு. ஏ-ஈற்றசை.

கருத்து

கொங்கைகளிற் கச்சணியும் மோகினியாய் அவதரித்த சத்துவக் குணத்தோனே. மவுன நிலையுற்ற நம்மாழ்வார் அந்தரங்க உணர்ச்சியிற் கூத்தாடுவோனே. பிரமதேவனைப்பெற்ற அப்பனே. அசையிடுகின்ற பசுக்களும், கன்றுகளும் ஆறுதலடையும்படிச் செய்யும் உதவியும் கரிய நிறமும், பரஞானமும் தோய்ந்த மதிள்போல்வானே. மயிலிறகு தரித்துக்கொண்டு, சுகசாரமாவிளங்கி மிருதுத்துவத்தால் வியப்பைத் தருகின்ற மேகம்போலும் நாராயணனே. கற்பகத்தரு நானும்படி அழகிய பூமியிற் கொணர்ந்து நாட்டிய கண்ணிரானே. இவ்வுலகத்திற் சண்டையிடுகின்ற சமயங்களெல்லாம் எனக்குப் பயப்படும்படி உனது கிருபையுள்ள சேவையைக் கொடுத்தருள் என்பதாம்.

ஞாயம்

தேவர்கட்கு அமுதம் படைத்துக் காத்தற்பொருட்டு, மோகினியான தாதலின், சத்துவ குணத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தியதும், அஞ்ஞானத்தால், மறையாத சுயம்பிரகாச ஞானமுற்றவராதலின், நம்மாழ்வார் அறிவிற் கூத்தாடுவான் என்றதும், மூலகாரணன் என்பான் பிரமாவின் பிதா என்றதும், பசுக்களும் கன்றுகளும் ஆறுதலடையும்படி செய்த உதவி, கோவர்த்தனகிரியை எடுத்ததென்றும், ஞானமுள்ள மதிள்போல்வது, வியாபகத்தால் உலகங்காக்குந் தன்மையென்றும், கற்பகத்தருவைப் பூமியில் நாட்டியது பத்தினிக்காகச்செய்த திருவ்ளையாடல்களில் ஒன்றென்றும், சமயங்கள் எல்லாம் எனக்கு அஞ்சவேண்டும் என்றதால் வைணவமும் அவற்றாடு ஒன்றன்றோ என்று ஐயுறாமல் பகவத் கீதாவாக்கியப்படி யாவும் விட்டுணு மயம் என்றுணரும் ஞானமாதலின், சமயம்போன்றதாய் அதீதமென்றும், அந்நிலையில் ஈடுபடாமல் நாராயணனைத்தவிர வேறு தெய்வம் உண்டென்பார் வைணவரில் இளமையோராதலின் அவர்களையும் அச்சுறுத்துவதுதான் என்றும் மற்றவை வெளிப்படையென்றும் அதிக

இலக்கணம்

கல என்னும் பதத்தீற்றிலுள்ள அகரம் பன்மையைக் காட்டியது. பண்பால் மோகினியையும், மயில், கலாபம் இவற்றை வருவிக்கப் பட்டன. மாறர் என்ற பன்மை, ஒருமையிற் பெருமைகாட்டி நின்றது. கம்-சம் விதிவழி ஆறும் உருபால் கச்சம் எனத் திரிந்தது. ஐய என்னும் சொல், அய எனப் போலியாயிற்று

காட்டி னடித்த கருணால யாவெனைக் கைவிடலே
காட்டி னடித்த கருணால யாவெனைக் கைவிடலே
காட்டி னடித்த கருணால யாவெனைக் கைவிடலே
காட்டி னடித்த கருணால யாவெனைக் கைவிடலே

இதன் பதப்பொருள்

காட்டு - காணப்பட்டவைகளைச் சிட்டித்துக் காட்டுகின்ற, இன்-சந்தோடத்திற்கு, அடி-மூலமான, த-பிரமாவினாலுள்ள, கரு-பெருமையை, உன்-அநுபவிக்கின்ற, ஆல - ஆலில் வசிக்கும், அயா - அப்பனே!, எல்-சூரியனை, நைக்கை-துன்பப்படுத்துகின்ற, விடல்-குற்றங்களெல்லாம், ஏகு-நீங்கும்படியான, ஆட்டி - விளையாட்டில் உள்ளவனே, நன்-தன்னை விரும்புகின்ற, தி-அறிவின், தகர்-தகுதியுடையவர்களினது, உன்-உள்ளத்திலும், நா-நாவிலும், லயா-ஒடுங்கி நிற்போனே, எனைக்கு-என் தாயான திருமகளுக்கு, ஐ-தலைவனே, விடல் - சொல்லப்பட்டவற்றுள்ளெல்லாம், ஏ - பொருந்தியவனே, காட்டி-விறகைப்பற்றி நிற்பதான நெருப்பின், நடு-நடுவுற்றவனான ஒரு தவசியை, தகர் - துண்டுபடுத்திய, உனல் - சத்தியத்தினால், அயா-மறவாத, என்-இகழ்ச்சியினும், ஐக்கை-ஒன்றியவனே, விட-விடத்தோடு கூடிய, அலே - இருள்போலும் காளிங்களென்னும் பாம்பின்மீது, காட்டில்-மூல்லை நிலத்தில், நடித்த-நடனஞ்செய்த, கருணாலயா - கிருபைக்கு உறைவிடமான நாராயணனே, எனை - அடியேனை, கைவிடல்-கைவிட்டுவிடாதே என்றவாறு. ஏ-ஈற்றசை.

கருத்து

பிரபஞ்சத்தைச் சிட்டிக்கும் சந்தோடமுள்ள பிரமாவினால் உண்டான பெருமையை அநுபவிப்பவனாக ஆலமரத்தில் வசிக்கும் அப்பனே. சூரியனைத் துன்பப்படுத்துகின்ற குற்றங்களெல்லாம் நீங்கும்படி விளையாடுகின்றவனே. தன்னை விரும்பும் பத்திமாண்கள் அறிவிலும் நாவிலும் ஒடுங்கி நிற்போனே. எமது மாதாவான திருமகளுக்குத் தலைவனே சொல்லப்பட்டவற்றிலெல்லாம் பொருந்தியவனே. விறகைப்பற்றி நிற்கும் நெருப்பின் மத்தியில் தளஞ்செய்த ஒருவனை வெட்டிய மெய்மையால், இகழ்ச்சியினும் தோய்ந்தோனே. நஞ்கள்ள பாம்பாகிய காளிங்களின்மீது, மூல்லை நிலத்தில் நடனஞ்செய்த, கிருபைக்கு உறைவிடமான நாராயணனே. அடியேனைக் கைவிட்டுவிடாதே என்பதாம்.

ஞாயம்

பிள்ளையால் உள்ள நன்மை தீமை பிதாவைச் சேருவது சருவ சம்மதமாதலின், பிரமாவினால் உள்ள பெருமையை அநுபவிப்பவன் என்றதும், சூரியனைத் துன்பப்படுத்தும் குற்றங்கள், உலகிலுள்ள அநீதி என்பதும், அவை நீங்கும் ஏது விட்டுணு கலாமிசத்தோர்

ஆடலே என்பதும், பரமபாகவதர் உள்ளத்தும், நாவினும் கிருபா சம்பந்தம் உள்ளவாறு தோற்ற அவற்றொடுங்கி நிற்போன் என்ற தும், சருவ சத்திமாள் என்னும் குறிப்பால் இலக்குமி நாயகன் என்ற தும், சொல்லப்பட்டவை சமட்டி (பொது) ஆயினும், சாத்திரப் பிரபஞ் சத்தை விசேடமாகக் குறிக்குமென்பதும், தவசியைத் துண்டித்தது இராமாவதாரச் சரித்திரத்தொன்றென்பதும், அதனால் குலாபிமானிகளான தேகாத்தும் புத்திக்காரர், தவசி வேண்டிய மோட்சத்தை அளித்தமையை உணராராய்ப் பேசும் வார்த்தையில் நிந்தையும் உண்டு ஆதலின் அங்ஙனம் கூறியதும், அதை இராகவன் தன் வாயாலும் சொற்றுள்ளவாறு அக்காவியத்தால் விளங்குவதும், காளிங்கனிலும் பொல்லேனல்லேன் என்னும் குறிப்பால் அதை எடுத்துக்காட்டி என்னைக் கைவிடாதே என்றதும் பிறவும் அறிக.

இலக்கணம்

காட்டு என்னும் பொதுக்குறிப்பால் காணப்பட்டவை முழுமையும் வருவிக்கப்பட்டன. சொல்லலைக் குறித்துவிடல் எனவந்த பதம், விள்ளுதல் என்னும் பதத்தின் நடுவுற்ற உகர்ச்சாரியை கெட்டு ஆயது. உண்மையால் என்றது மைவிகுதி கெட்டு 'உணல்' என நின்றது. மறவாத எனற்பொருள்தரவந்த அயா என்ற பதம், அயர்த்தலின் விகாரம் என்பார் பலர். அங்ஙனமன்று. அயதியின் எதிர்மறையேயாம். அதற்கு அயதிக்கோவை என்பதும் செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டுள்ள பண்டிதர் பாமரர் என்னும் இருதிறத்தார் வாய்மொழியும் சான்றும்.

விடஅல், விடல் எனக் கரும்பாம்பைக்காட்டி வாய்பாட்டு வழி நின்றது. அதற்கடுத்த ஏகாரம், ஏழாம் உருபாயது. 22

கையாணைக் கன்றரு ளாழியப் பாவந்து காத்தியின்னே
கையாணைக் கன்றரு ளாழியப் பாவந்து காத்தியின்னே
கையாணைக் கன்றரு ளாழியப் பாவந்து காத்தியின்னே
கையாணைக் கன்றரு ளாழியப் பாவந்து காத்தியின்னே

இதன் பதப்பொருள்

கை-சத்திக்கின்ற, ஆள்-பசுக்களையும், ஐ-அழகிய, கன்று-கன்றுகளையும், அரு-அருமையாக, உள்-நினைக்கின்ற, ஆழ்-அழுத்தத் தோடு கூடிய, இய-சொற்கள் உள்ள, பா-பாடல்-ளில், அந்து-பொருந்திய, கா-கற்பகம்போல்வானே, தி-புத்திக்கு, இன்னே-இனிமையானவனே, கையான் - வெறுக்கப்படாதவனே, ஐக்கன்-யாவற்றும் கலந்து நிற்பவனே, தரு - அனேகம் பொருள்களைக் கொடுக்கின்ற, உள்-உள்ளிடமுள்ள, ஆழி-சமுத்திரத்தின், அப்பா-நிரையுடையவனே, வந்து-காற்றினால், உரு-உதிர்க்கப்பட்ட, ஆத்தி-ஆத்திப் பூமாலையை, இன்-உடைய, ஏ-சிவன் (உருத்திரன்) அடைந்த,

கை-சிறுமை, ஆனு-கெடுத்த, ஐ-கடவுளே !, கன்று-எனது கைவளை
களை, அருள்-கொடு, ஆழி-மோதிரங்களை, அப்பு-விரல்களிற் கழலா
மல் ஒன்றச்செய், ஆ-வியக்கத்தக்க, அம்-அழகை, து-கண்களால்
பார்த்தருபவி. கா-வருத்தமாகிய, தி-திமை, இல்-உற்றபோது, நே-
அன்பசெய்த, கை-துதிக்கையுடைய, யானைக்கு - கசேந்திரனுக்கு,
அன்று-ஆதிகாலத்தில், அருள்-கிருபைசெய்த, ஆழி சக்கராயுதம்
ஏந்திய, அப்பா-எல்லா உயிர்கட்கும் ஆளம் பிதாவான நாராயணனே,
வந்து-யான் குறித்தபடி எழுந்தருளி வந்து, காத்தி-காக்கக்கடவாய்,
இன்னே-இப்போதே என்றவாறு. ஏ-ஈற்றசை.

கருத்து

சத்தமிடுகின்ற பசக்களையும், அவற்றின் அழகிய கன்றுகளையும்
அருமையாகப் பாராட்டும் சொற்பொருள் வாய்ந்த பாடல்களிற்
பொருந்தும் கற்பகேதருப் போல்வானே. புத்திக்கினியவனே.
வெறுக்கப்படாதவனே. எவற்றினும் கலந்து நிற்போனே. அனேகம்
பொருள்களைத் தருகின்ற உள்ளிடத்தோடு கூடிய சமுத்திரச்
சலத்தை யுடையவனே. காற்றினால் உதிர்க்கப்படுகின்ற ஆத்திப்
பூமாலையைத் தரித்த ருத்திரனுக்கு நேரிட்ட சிறுமையைக்கெடுத்த
கடவுளே. என்னுடைய கைவளைகளைக்கொடு. மோதிரங்களைக்
கழலாமல் ஒன்றி நிற்கச்செய். வியக்கத்தக்க அலங்காரத்தைப்
பார்த்து அருபவி ! வருத்தமாகிய தீங்குற்றபோது அன்புசெய்த
கசேந்திராழ்வானுக்கு ஆதிகாலத்தில் கிருபைசெய்த சக்கரத்தைக்
கொண்ட அப்பனே. பிரசன்னமாகி இப்பொழுதே இரட்சி என்பதாம்.

ஞாயம்

எந்தப்புலவன் பசக்களிடத்தும் கன்றுகளிடத்தும் அருமை
பாராட்டுவானே அவனே திருவருட்கு உரியனாதலின், அங்ஙனம்
உள்ள பாடலின் ஒன்றிப்புள்ள கற்பகம் என்பதும், யாவர் எங்ஙனம்
கொள்ளும் தெய்வ நிச்சயத்திற்கும் இலட்சியப்பொருள் அவனே
என்னும் குறிப்பால் இனியன் என்றும், வெறுக்கப்படாள் என்றும்
பொதுப்படச் சொன்னதும், அனேகம் பொருள்தரும் கடல் என்ற
சொல், பாற்கடற்கும் நீர்க்கடற்கும் பொருத்தமாதலும், பாலும்
அப்புக்கூறையாதலின் வீரோதமின்றென்பதும், காற்றினால் உதிர்க்கப்
பட்ட ஆத்திப்பூ என்றல் சிவாகம சம்மதம் என்பதும், சிறுமை
தீர்த்தல் பிரமசாப நிவிர்த்தியென்பதும், மகடு போலியாய்க் கைவளை,
ஆழி, கேட்டல், பத்தி சோதனையால் உற்ற மெலிவு தீர்க்கவேண்டு
மென்ற குறிப்பென்றும், அதனால் முத்தி விவகார சம்பந்தம் உண்
டெனல் விளங்குவதும், எனது அலங்காரத்தைப்பார்த்து அருபவி
என்றல், எனது சங்கற்பத்தின் பெருந்தன்மை (தன்னலமின்மை)யை
கருதக்கடவாய் எனப் பொருள்தருமென்றும், தனது களேபரத்தைக்
காத்தற்பொருட்டு, ஆபத்தின்போது ஒலமிட்ட கசேந்திரன்போன்று
மோட்சமடையாவிட்டாலும் உலகிற் உதவவேண்டும் என்னும்

பாகவதன் தாழ்ந்தோன் அன்றென்றும் சத்தியத்தைக் துணைக் கொண்டு, “இன்னே வந்து காத்தி” என்றதும், இங்ஙனம் உள்ள நிலைக்கு அவனே என்பதும் அறிக.

இலக்கணம்

இலக்கியத்தில் ஈடுபட்ட புலவர்கள் எளிதில் உணரத்தக்க உருபு ஆதியவற்றை உரைச்சிறப்பின் பொருட்டு விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஏகாரம் சிவன் எனப் பொருள்தரும் வகையை முன்னமே குறிப்பித்திருக்கின்றும். அஃது அகர முதலிய ஐந்தெழுத்தின் தன்மை அறிவார் அறிதற்பாற்று. தீமையின் பெயரான தீ, தி எனக் குறுகி நின்றது. பின் தீர்த்தக்கதாதலின் குறுகியதும் இயல்பின்பாற்றே எனத் தழுவத்தகும்.

இன்ன லகற்றித் தருவச் சிசுவை யிரட் சித்தையே

இன்ன லகற்றித் தருவச் சிசுவை யிரட் சித்தையே

இன்ன லகற்றித் தருவச் சிசுவை யிரட் சித்தையே

இன்ன லகற்றித் தருவச் சிசுவை யிரட் சித்தையே

இதன் பதப்பொருள்

இன்-இனிதான, நல்-நன்மையால், கல்-மலைபோலும், தி-அறிவுற்ற, த-பிரமாவினது, கு-நிலமே, அச்சி-வடிவான பூமிதேவியையும், சு-உத்தமமான, வயிரன்-வீரமுள்ள திருமகளையும், சித்தை-ஞானத்தையும், ஏ-பொருந்திய, இன்-சந்தோடத்திற்கு, அலகு-கணக்கு, அற்றி-அற்றவனே, த-குபேரனுக்கு, கு-நிந்தையோடு கூடிய, அச்சி-அச்சத்தைச்செய்த வீமனையும், சு-வியப்புள்ள, ஐ-அரசனான அருச்சுனனையும், இரு-இரண்டான, அட்சி-நேத்திரம்போற் கொண்டோனே, தை-தைத்த, ஏயின்-பாணத்தின், அல-துன்பத்தை, கற்றி-கற்றுப் பாராட்டியவனே, தகு-தகுதியான, அச்சி-அடையாளங்கள் உள்ளவனே. சு-சுகத்தைத் தருகின்ற, வயிர்-திருஒண நட்சத் திரத்தின், அண்-பொருத்தமுடையவனே, சித்து-மாயவித்தையின், ஐயே-கடவுளான நாராயணனே, இன்னல்-துன்பங்களை, அகற்றி-நீக்கி, தருவச்சிசுவை-அசுரக் குழந்தையான பிரகலாதனை, இரட்சித்தையே-காத்தருளினாயல்லவா என்றவாறு.

கருத்து

இனிய குணமும், நன்மையும் மலைபோலும் பேரரிவும் உள்ள பிரமாவாற் சிட்டிக்கப்பட்ட நிலமே வடிவான பூமிதேவியையும் உத்தமமான வீரமுள்ள திருமகளையும், ஞானத்தையும் பொருந்திய ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லாதவனே. குபேரனுக்கு நிந்தையோடு கூடிய பயத்தை உண்டுபண்ணிய வீமனையும், வியப்புள்ள அரசனான அருச்சுனனையும் இரு கண்களாகக் கொண்டவனே. பாணம் தைப்பதால் படுந்துன்பத்தை அநுபவிப்பவன்போலப் பாராட்டியவனே.

தகுதியான அடையாளங்கள் உள்ளவனே. சுகத்தைத் தருகின்ற துணை நட்சத்திர சம்பந்தமும், மாய வித்தையுமுடைய கடவுளான நாராயணனே துன்பங்களை நிவர்த்தித்து அகரக் குழந்தையான பிரகலாதனை இரட்சித்தாயல்லவா என்பதாம்.

எனவே, மனிதக்குழந்தையான அடியேனைப் பாதுகாவாதிருப்பது நீதியன்று என்னும் பொருள் எஞ்சி நின்றது.

ஞாயம்

வேதகர்த்தாவாய் மதசித்தாந்தத்தோரும் ஞானவான்களும் மதிப்பிற்ற தன்மையால் பிரமாலைப் போறிஞனென்றதும், பூமி இலக்குமி ஞானம் என்னும் அடுக்கினால், இச்சை கிரியை ஞானம் என்னும் வரிசை தோற்றுவதும். அவற்றின் ஒன்றானஞாத்தை நீளையென்னும் சத்தியாகச் சொல்வாரும் உளர் என்றும், அஃது வியாபகத்தைப் பற்றி நின்றவின், நாராயணனது சொருபத்துக்கு அனன்னியம் (வேறுபட்டது அன்று) என்பதும், அங்ஙனம் ஆயபெயர் வியாபகத்தைப் பற்றுவது ஆதலின் தக்கவாறே என்பதும், குபேரனுக்கு அச்ச முண்டுபண்ணியது பாரிசாதப்புட்ப நிமித்தம் என்றும், வியப்பாவது சிவனை வில்லாலடித்தல் முதலிய என்றும், பூபாரம் தணித்தற்கு முக்கிய கருவிகள் ஆதலின் இருகண் போல்வார் என்றதும், பாண வேதனை பாராட்டியது கிருட்டிணவதாரத்திற்செய்த வினையாடல் என்றும், சக்கரமாதிய அடையாளம் என்றும், சோதிடப்பிரசித்தம் திருணமென்றும், மாயவித்தைத்திறம் சருவ சம்மதம் என்றும், பிரகலாதனன் தனக்கு வீரோதமான குலத்தில் தன்னைப் பெரிதிகழ்ந்த இரணிய குமாரன் ஆதலின், அவனை இரட்சித்தமை வியப்பாயிற்றென்றும், முத்திய செய்யுளில் கசேந்திரனை எடுத்துக்காட்டி, தன்னை உரிமைப்படுத்தியவாறு இதற்கும் பொருந்துமென்றும் அறிக.

இலக்கணம்

பண்பால் இலக்குமியாதிய பெயர்களை வருவிக்கப்பட்டன. வயிர் அண்—வயிரன் எனப் புனர்ந்து அதன் ஈற்றுணகரம் மெய்யின் வரும் சிகரத்தால் விதீவழி டகரமாகியது இச்செய்யுள், மொழி நெருக்கமாயினும், பொருள் எளிதில் தத்தும் மருட்டாதும் நின்றது. 24

தையபாற்பத் தன்ப ருடனாக வென்றனைத் தாங்குதியே
தையபாற்பத் தன்ப ருடனாக வென்றனைத் தாங்குதியே
தையபாற்பத் தன்ப ருடனாக வென்றனைத் தாங்குதியே
தையபாற்பத் தன்ப ருடனாக வென்றனைத் தாங்குதியே

இதன் பதப்பொருள்

தை - எல்லாவற்றினும் ஊடுருவி நிற்கின்ற, ஐ - தலைவனான நாராயணனே, ஆல்-ஆலமரத்தில் வசிக்கின்ற, பத்தன் - சத்திய

சொருபனே, பரு-பருத்த, உடல்-உடலுள்ள, நாக-பாம்பான அனந் தாழ்வானை உடையவனே, என்று-சூரியனை, அனைத்து-போன்றது, ஆம் - ஆகிய, குதி-குதிக்காலின், ஏ - பொருத்தம் உள்ளோனே, தையை - மகர ராசியை, ஆற்பு - அசைத்துப்பேதித்த, அத்தன் - தகப்பனான தசரத சக்கரவர்த்தியின், பருட - கடுஞ்சொல்லை ஏற்றுக் கொண்டவனே, நாக-வானரச்சேனையுள்ளோனே, வென்று-செயங் கொண்டு, அல் - இருள்போலும் இராட்சத சேனையை, நைத்து - வாட்டி, ஆங்கு - இலங்கையான அவ்விடத்தில், தி - அறிவுத் தன்மையை, ஏது-காரணமாகக் கொண்ட, ஐ-அரசனான வீடணனை, ஐ-அழகுபெற, ஆற்பு - சேர்த்த. அத்தன் - திருக்கைகள் உடைய வனே, பரு-கடலை, உடு-உடுத்திய, அ-அகரம்போலும் வடிவுள்ள பூமியையும், நாக-ஆகாயத்தையும் உடையவனே, வென்-அறியப் படாமையான முதுகைப்போலும், தன்-அஞ்ஞானத்தன்மையை, ஐ-அருவருக்கின்ற, தாம் - தாள ஓசையுள்ள, குதி - நடனத்தோனான சிவன், ஏ-வியக்கத்தக்க, தையயால்-உனது கிருபையால், பத்து - பத்து என்ற எண்களைக்கொண்டுள்ள, அன்பர் - ஆழ்வார்களில், உடனாக-ஒருவனாகச்சேரும்படி, என்றனை - அடியேனை, தாங்குதி - ஆதரிக்கக்கடவாய் என்றவாறு. ஏ-ஈற்றசை.

கருத்து

யாவற்றிலும் ஊடுருவி நிற்கும் நாராயணனே, ஆலமரத்தில் வசிக்கும் சத்திய சொருபனே. பெருத்த உடலுள்ள ஆதிசேடனையுடையவனே. சூரியனைப்போலும் குதிக்கால் உள்ளவனே. மகர ராசியைப் பேதித்த தகப்பனான தசரத சக்கரவர்த்தி சொன்ன கடுஞ் சொல்லை யேற்றுக்கொண்டவனே வானரசேனையோடு கூடிய இருண்ட ராட்சதப்படையைக் செயித்து வாட்டி, இலங்கையில் அறிவுள்ள வீடணனை அரசாகச் சேர்த்த திருக்கைகள் உடைவனே, கடலையுடுத்த அகரம்போன்ற பூமியும் ஆகாயமும் உடையவனே. முதுகைப்போலும் அஞ்ஞானத்தையிகழ்ந்த தாள ஓசையோடு நடனம் செய்யும் சிவனல் வியக்கும்படியான உனது கிருபையால், பத்தாழ்வாருடன் ஒருவனாகச்சேரும்படி அடியேனை ஆதரிக்கவேண்டுமென்பதாம்.

ஞாயம்

யாவினும் ஊடுருவி நிறற்றகுச் சாட்சி இரணியன் அரண்மனைத் தூணையாமென்றும், பிரளயகாலத்தில் ஆலிலையிற் கிடத்தல்பற்றிச் சத்திய சொருபனென்றும் உலகைச்சுமக்கும்சேடனை உடைமையாகக் கொண்டதால் சருவாதாரன் என்றும், கரிய திருமேனியில் பெருஞ் சிவப்பா விளங்கல்பற்றி அங்ஙனமுள்ள ஆகாயத்துச் செஞ்சுடரைக் குதிக்காற்கு உவமை கூறப்பட்டதென்றும், மகரராசி சனிக்ஞரியதாதலால் அவனைச்சென்று கண்டு உலக சேமத்தைப்பற்றிப் பேதித் தமையை அதன்மேற் சொல்லியதென்றும், கடுஞ்சொல் அரசாட்சிக்

காகத் தரித்த கங்கணத்தைவிட்டு மரவுரி தரிக்கச்சொன்னதென்றும், வீட்டினாளுக்கு அரசளித்தல் ஆதிய சரித்திரம் இராமாயணத்தால் விளங்கமென்றும், ஒருபக்கம் சுருங்கு மற்றொருபக்கம் விரிந்தமையால் அகரம்போல்வது பூமி என்றும், வியாபகத்தன்மையாலன்றி, திருவடிகளால் அனந்ததாலும் பூமியும் வானமும் உடைமையாயின என்றும், அறியப்படாமைக்கு முதுகைக்கூறுவது உலகப்பிரசித்தமென்றும், மோகினியாகிய நிலை இன்புதவலால் சிவன் வியக்கும் கருணை என்றும், ஆழ்வார்கள் பெற்ற பேறே பெரிதெனத்தேறும் உணர்வினால் அங்ஙனம் பேசியதென்றும் அறிக.

மற்றும் கோதையாரையும் மதுரகவியாழ்வாரையும் சேர்த்துப் பன்னிரண்டாழ்வாரென்பாரும், அஃதன்றிக் கம்பநாட்டாழ்வார்வரை கூறுதரும் உளர் என உணராது (இங்ஙனம் பதின்மரைமட்டும்) வேண்டுமோட் செய்தல் கூடாது என்பார், நமக்கும் பெருமானுக்கும் உள்ள அந்தரங்கத்தை விலக்கத்தாக்காரன்று. ஆயினும் நம்மாழ்வார் சம்மதப்படி அவரடியார் அடியாரது பாதத்துகளை, யாம் விரும்பித் தரித்து வருதல் சத்தியமென்பதை அதுவேயறியும்.

இலக்கணம்

கடையடியல்லா முன்றடி முதலினும் தகர ஐகாரம் போலிக்குப் பிரதியாய்வந்தது. அசைத்தலையும், சேர்த்தலையும் காட்டுகின்ற 'ஆல்' என்னும் பதம், ஆற்பு என விதிவழியாய் இரண்டிடத்தில் நின்றது. அனந்தனுதிய சில நாமங்கள் பொருத்தம்நோக்கி வருவிக்கப்பட்டன. தாம் என்றல் மத்தள ஓசைக் குறிப்பென்பது எனது சம்மதமாதிரி மல்ல. 25

தாங்கத் தகாத கலிவேர் களையத் ததியிதுவே
தாங்கத் தகாத கலிவேர் களையத் ததியிதுவே
தாங்கத் தகாத கலிவேர் களையத் ததியிதுவே
தாங்கத் தகாத கலிவேர் களையத் ததியிதுவே

இதன் பதப்பொருள்

தாங்கு-காப்பாற்றும் தொழிலச் செய்கின்ற. அத்த-கையுடைய வனே, காது-செவிகள், அகலி-விசாலமுள்ளதாகிய யானை குறித்த வேர்-மூலமென்னும் பொருளானவனே, களை-தெய்வக்கலை முழு தானவனே. அ-அந்த ஆயர்பாடியில் உள்ள, ததீ-தயிரில். இ-பாதி, ஐ-அறுபவீத்தவனே', வேதாங்க-வேத சாத்திரமுடைய, த-பிரமாவும், கா-கற்பகத்தருக்களின், தகு-உரிமையுள்ள, அலி-இருண்ட நிறமுள்ள இத்திலும், வேர்-கோய்க்கின்ற தன்மையின், களை-பிரகாசமான, அத்த-செந்திறமுள்ள ருத்திரனுமாகிய மூவர்களின், தயி-அறிவில் வியாபித்துள்ளவனே, துவே-சத்துவ குணமுள்ள

நாராயணனே, தாம்-தாளம்போல, கத்து-சத்திக்கின்றதும். அகாத-நீரோடுள்ள பள்ளத்தில், கலி - விருத்தியடைகின்றதுமான தவளை, வேர்-வெப்புற்று, களை-சோர்வடையுந் துன்பத்தை, அத்து-பொருத்துவதான, அதி-அதமென்னும் கீழ் உலக வாசமுள்ள சற்பம் போல்வதும், இ-சிறுநகையும் வரவொட்டாமல், து-பிரிப்பதும், வே-தகிக்கின்றதும், தாங்க-சகிப்பதற்கு, தகாத-முடியாததான, கலி-தரித்திரன், வேர்-ஆதாரமான பாவகருமத்தை, களைய-நீக்குதற்கு, ததி-சமயம், இதுவே-இக்கணமேயாம் என்றவாறு.

கருத்து

காக்கும் தொழில் செய்யும் கையோனே, யானே கூறிய மூலமென்னும் சொற்பொருளானவனே. தெய்வக்கலை முழுதானவனே. ஆயர்பாடியில் தயிரிற்பாதி யநுபவித்தவனே. பிரமாவும் இந்திரனும் உருத்திரனும் ஆகிய மூவருள்ளத்தும் வியாபித்தவனே. சத்துவகுணப் பிரதானான நாராயணனே. தவளைகளைத் துக்க வெப்பத்தால் சோர்வுறப்படுத்தும் பாம்புபோல்வதும், நகைப்பு முற்றும் நீக்குவதும், நெருப்புப்போல் தகிப்பதும், சகிக்கத்தகாததுமான தரித்திரத்துக்கு உயிர் நிலையான பாவகருமத்தை விலக்கும் சமயம் இதுவேயாம் என்பதாம்.

எனவே, இப்போதும் நீக்காதபட்சத்தில் பின்பு நீக்கினும் உபயோகமில்லை என்னும் பொருள் எஞ்சிநின்றது.

ஞாயம்

தெய்வக்கலை முழுதானேன் என்னும் சொல், உத்தம சமயாசாரியர்கள் அனைவர்க்கும் சம்மதமென்றும், ஆயர்பாடி மனைதோறும் உள்ள தயிர் முழுதும் உண்டான் என்பார். அவனது கருணையைப் பழிப்பார் போல்வர் எனக் கண்டவர்க்காகப் பாதிவைத்துப் பாதியுண்டான் என்றதும், அங்ஙனமாயினும் அது அளவிற்கடல்போலும் என்றும், அந்தரியாமித்துவம் (எங்கும் வியாபித்திருத்தல்) தோன்ற, முக்கியமான மூவர்பால் வியாபித்தோன் எனச் சொன்னதென்றும், தரித்திரத்துன்பத்தின் கொடுமை நன்கு விளங்கற்பொருட்டு, தாங்கத்தகாதகலி என விரித்துக்கூறியதென்றும் பிறவும் அறிக.

இலக்கணம்

யானையாதிய பண்பால் வருஷிக்கப்பட்டன. ததிக்கடுத்த இகரம், தனியோசையில் உயிராய், அலகெழுத்து (என்) உருவமுறையில் பாதி (அரை) எனப் பொருள் தந்தது. அல்லி என்னும் பதம் அலி என மெலிந்தது. துவம் என்னும் சத்துவகுணம் உடையானே, "துவே" என்றதில் அம்சாரியைகெட்டு, விளியாய எட்டாம் உருப்புணர்ச்சியுற்றது. தாளத்தைக்குறித்த தாம் மற்றும் பலவிதத் தொனிகளைத் தழீஇ நின்றது. துக்கமிகையால் வேர்ப்பதுண்டாயினும் நீறிநகிடக்கும் தவளையைக் குறித்ததால், அதற்குக் காரணமான

வெப்பத்தைச் சொல்லப்பட்டது. அதி எனும் பதத்திற்கு, மிகை எனக்கொண்டு முக்கியங்கருதிக் கூறிய பாம்பன்றி பருந்து, காகம், கொக்கு ஆகிய பட்சிகளும் விலங்காதியும் கூறினும் அமையும்.

இகாம் தொனிக்கும்போது சிறிது தந்த (பல்) வரிசை விளங்கலால் இளநகைக்கு உபயோகப்பட்டது. தகித்தல் என்னும் பிறவினைப் பொருள்தர வந்த வே கன்வினைபோன்றது. 26

ததியறி வாயல்லை யோதுள வாரத் தனிக்கொண்டலே
ததியறி வாயல்லை யோதுள வாரத் தனிக்கொண்டலே
ததியறி வாயல்லை யோதுள வாரத் தனிக்கொண்டலே
ததியறி வாயல்லை யோதுள வாரத் தனிக்கொண்டலே

இதன் பதப்பொருள்

த-பிரமாவின், தி-அறிவிற்பிறந்த, அறி-அறுவகைச் சமயங்களு முடையவனே, வாயல்-பந்தமோட்சத்துக்குரியவாயில் போன்ற, ஐ-கடவுளே! ஓ பிரணவ சம்பந்தமான, துள-நடனத்தோனே, ஆர்-ஆத்திமாயையணிந்த, அத்தன்-சிவப்பனான சிவனுக்கு, இக்கு-தேன் போலும் இனியோனே, ஒன்-பிரகாசத்தோடு கூடிய, தலே-தலமான, வைகுந்தத்தின் அதிபனே, ததி-மகாவாக்கிப் பொருளானவனே, அறி-அறத்திற்குரியவனே, வாய்-ஊதுகுழலோடுள்ள, அல்-இருள் போலும் மேனியுற்ற, ஐ-அழகனே, ஒது சொல்லப்படுகின்ற, உளவு-அந்தரங்கங்களெல்லாம், ஆர்-பொருந்திய, அத்தன்-அப்பனே!, இ-இகரத்தையுடைய, கொண்டல்-கீழ்க்காற்றுப் போல்வானே, ஏது-காரணமாகிய, அறி-அனந்தமும், அறி-அற்றவனே!, வாய்-மாட்சிமை தங்கிய, அல்-மதின்போல் வளைந்து உலகை இரட்சிக்கும் நாராயணனே, ஐயோ-அந்தோ, துள-துடிதுடிக்கும்படி, வார்-நீடத்தக்க, அத்த-பொன்னின், தி-இன்மையை, கொண்ட-அநுபவிக்கின்ற, லே-அற்பத்தன்மையான, ததி-சமயத்தை, அறிவாயல்லையோ-நீ அறியத்தக்கவன் அல்லாயோ(அங்ஙனம் ஆயின்), துளவு-துளசியி னாலாகிய, ஆர்-மலை தரித்துக்கொண்டுள்ள, தனி-சமானமற்ற, கொண்டலே-மேகம் ஆவாயோ? என்றவாறு.

கருத்து

பிரமாவின் அறிவிற்பெளித்த சனமதங்களையும் உடையவனே, பந்த மோட்சத்துக்குரிய வாயில்போலும் கடவுளே. பிரணவ சம்பந்த மான நடனத்தோனே. ஆத்திமாயையுடைய சிவனுக்கு இனியோனே. பிரகாசத்தலமாகிய வைகுந்தத்தின் மகா வாக்கியார்த்தமாய் வசிப் போனே. தருமத்திற்கு உரியோனே ஊதுகுழலை உடைய இருள் போலும் அழகனே. சொல்லப்படுகின்ற அந்தரங்கங்களெல்லாம் பொருந்திய அப்பனே. இகரத்தைப்பொருந்திய கீழ்க்காற்றுப் போல்வானே. அனந்தம் காரணங்களும் அற்றவனே. மாட்சிமை

தங்கிய மதில்போல் வளைந்து உலகத்தை இரட்சிப்போனே. ஐயோ என்று துடிதுடிக்கும்படி விருத்தியாகின்ற பொருளின்மையை அநுபவிக்கின்ற அற்பத்தன்மையோடு இருக்கிற சமயத்தை நியாய வல்லவன் அல்லையோ? அங்ஙனமானால் துளவமாலை தரித்துக் கொண்டிருக்கிற சமானமற்ற மேகமாவாயோ என்பதாம்.

ஞாயம்

பிரமனைச் சிட்டித்தவனாதலின், அவனாற் சொல்லிய சண்மதங் களையும் உடையவன் என்றதும், சருவ சுதந்தரமுடைமை தோற்றப் பந்தம் முத்திக்கு வாயில் என்றதும், சருவ மந்திர அர்த்தமாவான் என்பான் பிரணவ மந்திரத்தில் நடிப்போன் என்றதும், சிவனுக் கினிமை தோற்றும்படி ஆடலியற்றியதால் அங்ஙனம் கூறியதும், மாயை. இருளுக்கு அதீதம் ஆதலின், வைகுந்தத்தைப் பிரகாசத் தல மென்றதும் அப்புக்கூறு திருமாலாதலின் இகரத்தைச் சொன்னதும், நன்மையுண்டாக்கும் தன்மையால் கீழ்காற்றைச் சொன்னதும், சருவ காரணனாதலின், காரணங்களுற்றோன் என்றதும், தரித்திர நிவீர்த்தியே பிரசாத சித்தியின் முதற் குறிப்பென்பான், அங்ஙனம் பிரார்த்தித்ததும், மற்றவை இவற்றுள் அடங்குவனவும் சாதாரண மாகத் தோற்றத்தக்கனவுமா மென்பதறிக.

இலக்கணம்

அறு என்னும் தொகையுடையானே 'அறி' எனச் சொல்லப் பட்டது. தலம் உடையானே எட்டாம் வேற்றுமைப் புணர்ப்பால், சாரியை தள்ளி, 'தலே' என்றும். குறத்திற்குரியது 'குறி' ஆனபடி அறத்திற்குரியானே 'அறி' எனப்பட்டது. துள்ள என்றபதம் ஈருழி 'துள' என மெலிந்தது. முன்னிலை விளியும், வினையெச்சமுமாய் நின்றது. அற்பம் எனப் பொருள் தருவதான லேசு, மொழிமுதற் பொருட்டு வந்த இகரமும், பின்வந்த உபசருக்கமும் நீங்கி, லே என நின்றது. (உபசருக்கம் ஆரிய மொழிகளின் அடைசொல். இலேசு என்பது தமிழ்மரபு) மற்றும் ஏதேனும் சந்தேகம் தோன்றிடில் தக்கோரால் தெரிதல் கடமையாம்.

27

தனியாய தத்துவன் றுமோ தரனென்றல் சத்தியமே
தனியாய தத்துவன் றுமோ தரனென்றல் சத்தியமே
தனியாய தத்துவன் றுமோ தரனென்றல் சத்தியமே
தனியாய தத்துவன் றுமோ தரனென்றல் சத்தியமே

இதன் பதப்பொருள்

தனி - சமானமில்லாத, ஆய் - தாய்போல்வானும், அதத்து - பாதாளத்தில், வள்-கொடிய, தா-குற்றத்தோனான இரணியாட்சனை, மோது-அடித்துக்கொன்ற, அரன் - அரமென்னும் கருவிபோன்றவ னும், என்று-குரியனும், அல்-இருளும், சத்து-சருவசாராமிசமும்,

இயம்-சொல்வடிவான வேதமும், ஏது-காரணமும், அநியாய-நீதி விரோதமான, தத்து-ஆபத்தோடு கூடிய, உவன்-பின்னிலைக்கார னான துரியோதனன், தாம்-அச்சமுறும்படி, ஒது-பேசிய, அரன்-சர்ப்பம் போன்றவனும், என்று-மூன்றுகாலத்திற்கும், அல்-மதிளான வனும். சத்தி-பென்மையின், அம்-அலங்காரமான மோகினி அவதாரத்தின், ஏ-வியப்புற்ற தனி - தன்மையோனும், ஆய் - ஆராயப் படுகின்ற, அத-அத்தி மரம்போலும் பிரகிருதியினும் ஒன்றிய, துவன்-சத்துவ குணத்தோனும், தா-வலியை, மோ-மோந்துகொள்ளத்தக்க தான்-கூட்டக்காரனும், என்-எனதென்னும் அபிமானத்துக்கு, தல்-இடமானவனும், சத்தி-தொனிக்கின்ற, அம்-அப்புப்பூதத்தில், ஏ-பொருந்தியவனும், தனியாய - தன்னைத்தவிர மற்றொரு பொருளில்லாத, தத்துவன்-சபாவக்காரனும், தாமோதரன்-உந்திபூத்தோனுமான நாராயணனே, என்றல்-என்று சொல்வது, சத்தியமே-உண்மையேயாம் என்றவாறு.

கருத்து

சமானமற்ற தாய்போன்றவனும், இரணியாட்சனைச் சங்கரித்த அரம்போன்றவனும், சூரியனும் இருளும் சருவசாராமிசமும், வேதமும் காரணமும் ஆனவனும், நீதி விரோதமென்னும் ஆபத்தைச் சம்பாதித்த அதமனான துரியோதனனுக்குப் பயங்கரம் உண்டாகும்படி பேசிய சர்ப்பம் போன்றவனும், மூன்றுகாலத்திற்கும் மதிளானவனும், பென்மையிற் சிறந்த மோகினி அவதாரமாகிய வியப்புற்ற தன்மையோனும், அத்திமரம்போலும் பிரகிருதி (மூலமாயை) யிலும் வியாபித்த சத்துவ குணத்தோனும், வலிமையை மொண்டுகொள்ளத்தக்க கூட்டக்காரனும், அபிமானத்துக்கு இடமானவனும், தொனிக்கின்ற அப்புப் பூதத்தில் பொருந்தியவனும், தன்னையன்றி, மற்றொரு பொருளில்லாத சபாவக்காரனும், உந்தி பூத்த நாராயணனே யென்று கூறுவது உண்மையே என்பதாம்.

ஞாயம்

அனேகம் பிறப்பினும் காக்குத்தன்மையால், சமானமற்ற 'தாய்' என்றதும், அரம்போல்வான் என்றதால் பிறன் இரும்பு போன்றோன் எனப் பொருள்தந்ததும், சூரியனையும் இருனையும் சொன்னதால், சித்தாந்தமும் பூருவபட்சமும், அவன் என்று ஆனதும், காய்கள் போன்ற பல அண்டங்களைக் கொண்டமையால் பிரகிருதியை 'அத்தி' என்றல் ஆன்றோர் வழக்கென்றும், அனேகரான வீரர்களுக்கு வலிமையிந்தோன் என்பான், அங்ஙனமுள்ள கூட்டக்காரன் என்றதும், எல்லாமுடையான் என்பான் அபிமானத்துக்கிடமானவன் என்றதும், மற்றொரு பொருள் இல்லாத சபாவனென்றது சதுர்வேதத்தின் உச்சியில் உள்ள நிச்சயம் என்றும், மெய்யே என்றது அநுபூதி நிலையம் என்றும் மற்றவை வெளிப்படையென்றும் அறிக.

இலக்கணம்

பண்பால் இரணியாட்சதனாதிய நாமங்கள் வருவிக்கப்பட்டன. தாமம் என்னும் அச்சப்பெயர் தாம் எனச் சாரியைகெட்டது. தலம் என்னும் இடப்பெயரும் அங்ஙனமாகி தல் என நின்றது. அராப் போல்வானே அரன் என்ற செய்யுள் விகாரமாதிய இயல்பினவேயாம். ஆதலின் நன்காலோசித்து அவசரமின்றி ஆராயக்கடவர். 28

சத்தியச் செல்வஞ் சடகோபன் றந்த தமிழுரையே
சத்தியச் செல்வஞ் சடகோபன் றந்த தமிழுரையே
சத்தியச் செல்வஞ் சடகோபன் றந்த தமிழுரையே
சத்தியச் செல்வஞ் சடகோபன் றந்த தமிழுரையே

இதன் பதப்பொருள்

சத்து-சாரமான, இய-ஒலியோடு கூடிய, செல்-இடிபோல்வது. வஞ்சு-வஞ்சகங்களை, அடு - நாசஞ்செய்கின்ற, அகோ - ஆச்சரியமுள்ளது. பன் - அனந்தமான, தந்தது - யுகங்களைக்கொண்டது. அமிழ்-ஆழமான, உரு-மந்திரத்தின், ஐ-அழகுற்றது. ஏசு-குற்றமாகிய, அத்தி-சமுத்திரத்துக்கு, அச்சு-அச்சத்தைக் கொடுக்கின்ற, எல்-சூரியன் போன்றது. வம்-வராநின்ற, சட-ஆறென்னும் தொகையுள்ளனவான சமயங்களுக்கும், கோ-நேத்திரமாவது, பன்-சொல்லப்பட்ட, தந்த-சாத்திரங்களின், தமிழ்-குணங்களையும், உரு-அலங்காரத்தையும், ஐ - அருவருக்கத்தக்க, ஏ - வியப்புள்ளது. சத்திய - தனது வல்லபத்தின், செல்வு-தடையற்ற செல்வாக்கும், அம்-நீரும், சட-சரீரம், கோபன்-தம்பலப்பூச்சிக்கொத்த நிறத்தோனான சிவனை, தம்-காக்கும் தன்மையும், த-பிரமாவையும், தமிழ்-இனியையுள்ள, உரை - பொன்போலும் இலக்குமிப்பிராட்டியையும், ஏ-பொருந்திய பொருளான நாராயணனுக்கு, சத்திய-மெய்யான, செல்வம்-பாக்கியமாவது யாதென்றால்? சடகோபன்-பொய்யான மாயையைக் கோபித்தவரான நம்மாழ்வார், தந்த - திருவாய் மலர்ந்தருளிய, தமிழ் உரையே-தமிழ் வேதமாகிய திருவாய்மொழியே என்றவாறு.

கருத்து

சாரமான தொனியுள்ள இடிபோன்றதும், வஞ்சகத்தைக் கெடுக்கின்ற ஆச்சரியமுள்ளது. அனந்தமான யுகங்களைக்கொண்டதும், ஆழமான மந்திரத்தின் அழகுள்ளதும், குற்ற சமுத்திரங்களைப் பயங்கரப்படுத்தும் சூரியன் போன்றதும், வருகின்ற சட்சமயங்களுக்கும் கண்ணாவதும், சொல்லப்பட்ட பல சாத்திரங்களின் குணங்களையும் அலங்காரங்களையும் அருவருக்கும்படியான வியப்புள்ளது. தடையற்ற வல்லபத்தையும், அப்புப்பூதத்தையும், சிவனை ஆதரிக்கும் மேம்பாட்டையும், பிரமாவையும், இனிய குணமுள்ள மகாலட்சுமியையும் உடைய நாராயணனுக்கு, மெய்மையான பாக்கியமும் சடகோபாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தமிழ் வேதமே என்பதாம்.

ஞாயம்

பொருள் நலத்தோடு உலகப்பிரசித்தமாய்த் தொனிக்கின்றமை யால் 'சாழ்வுள்ள இடித்தொனி' என்றதும், வத்து நிச்சயம் உணர்ந்தார்போற் பேசி, அந்தரங்கத்தில் அற்ப சித்தாந்தம் வைத் திருப்போரைச் சீர்திருத்தலால் வஞ்சக்கேடான ஆச்சரியம் சொன்ன தும், "ஆணல்லன் பெண்ணல்லன்" என்னும் பாசரம் ஆதியவற்றால் சட்சமயத்தோர்க்கும் கன் என்றதும், சமரசஞான மயமாதலால் அங்ஙனமல்லாத நூல்களை அருவருக்கும் வியப்புக் கூறியதும், கடைப் பத்திற் கூறிய "ஆழந்தகனற் பெரும்பாமேயோ" என்றலாதிய சொற்களைக் குறிக்கும்போது மற்றவை திரம் ஆகா ஆதலின், நாராயணனது மெய்ப்பாக்கியமென்றதும், அம்மூர்த்தியை விளக்கும் பொருட்டுக் கூறிய அடைமொழிகள் பிரசித்தமென்பதும் அறிக.

இலக்கணம்

வஞ்சம் என்ற பதத்தில் அம்சாரியையும், பன்மை என்றதில் மைவிசுதியும் கெட்டன. (வஞ்ச என்றும், பன் என்றும் உளதாதல் காண்க) அச்ச என்ற பதமும் அவை போல்வதாயினும் அச்சுறுத்தல் என்னும் ஆன்ருர் வாய்பாட்டால் இயல்பாயது. பண்பாற் சில நாமங்கள் வருவிக்கப்பட்டன. 29

உரைக்கரு நம்பெரு மாளுந்தி பூத்த வுலகங்களே
உரைக்கரு நம்பெரு மாளுந்தி பூத்த வுலகங்களே
உரைக்கரு நம்பெரு மாளுந்தி பூத்த வுலகங்களே
உரைக்கரு நம்பெரு மாளுந்தி பூத்த வுலகங்களே

இதன் பதப்பொருள்

உரை-சொற்பொருள்கள், கரு-கருப்பமபோன்று உள்ளடங்கப் பெற்ற, உளம்-மனத்தோரான பிரமா ஆத்யரும், பெரும் - மாட்சி யுற்ற, ஆள்-அடியார்களும், உந்தி-பசுக்கூட்டமும், பூத்த-மலர்ந்தன வால் நந்தனவனம் ஆத்யவும், உலகு-நாடுகளும், அம்-நீரும், கள்- தேனும், ஏ-வியப்பான, உரை-பொன்னும், கரு-மேன்மையுள்ள, உளம்-அள்ளம் ஆத்ய பட்சிகளும், பெரும்-அதிகரித்த, ஆள்-மனிதர் களும், உந்தி-நதிகளும், பூத்த-பொலிவுற்ற, உலகு-திக்குகளும், அங்கள்-வேதாங்கத்தினளான சரகவதியின், ஏ - பொருத்தமுள்ள, உரு-மந்திரங்களின், ஐக்கர்-கலப்புள்ள தேவர் சித்தர் ஆதியோரும், உள்-பொங்குதலுள்ள, அம்பு-சமுத்திரங்களும், எ-எவ்வகைப்பட்ட, கு-பிரகாசங்களும், மாளும்-கேடத்தக்க, தி-திமைகளும், பூத்த-யாவும் தன்னுள் அடங்கும்படி வியாபித்த, உலகு-ஆகாயத்தில் உள்ள, அம்-அலங்காரமனைத்தும், கள்-கனவு சம்பந்தமான கபடநாடகம்,

ஏ-ஒன்றைமாத்திரம். உரைக்கரும் - ஒருவராலும் என்றும் எவ்விதத் தும் சொல்லி முடித்தற்கு அரிதான சுபாவமுள்ள, நம்பெருமாள்-எமது சொந்தமான நாராயணனது, உந்தி - திருவுந்தித்தாமரை, பூத்த-உண்டுபண்ணிய, உலகங்களே-பிரபஞ்சங்களே என்றவாறு.

கருத்து

சொற்பொருள்களெல்லாம் மனவெளியில் அடங்கப்பெற்ற பிரமா ஆதியரும், மாட்சிமையுற்ற அடியார்களும், பசுக்கூட்டமும், புட்ப வனமும், நாடும், நீரும், தேனும், பொன்னும், பட்சிகளும், மனிதர் கூட்டமும், நதிகளும், திக்குகளும், சரசுவதி கடாட்சத்தால் மந்திர சித்தியுற்ற சித்தராதிசயங்களும், சமுத்திரங்களும், பிரகாசங்களும், தீமைகளும், ஆகாயத்துள் அடங்கி விளங்கும் மற்றெல்லா அலங்காரங்களும், தனது கபட நாடகத்தை எவராலும் சொல்லி முடிக்க முடியாத நமது நாராயணனது திருவுந்தித் தாமரை உண்டாக்கிய பிரபஞ்சங்களேயென்பதாம்.

ஞாயம்

ஆகாயமும் அதனுள் அடங்கிய மற்றைய நான்கு பூதங்களும், அவற்றால் உள்ள பல நாமருபங்களான பௌதிகங்களும், கபடநாடக குத்திரக்காரனான நமது நாராயணனது திருவுந்தியாற் சமைக்கப் பட்ட பிரபஞ்சங்களே யென்பதாம். அன்றியும், பிரமாதியர் என்ற தால் சிவாமிக ருத்திரனாதியரைக் குறித்தல் போல்வனவும், நீரைச் சொல்லி கடல்களையும் சொன்னது பலவிதக் கடலுள்ள ஞாயத்தா லென்பதும், தீமைகளையும் சொன்னது பூரணத்தன்மைக்குக் குறைவு வராதற் பொருட்டென்பதும், ஒருவராலும் அறியக்கூடாத கபட நாடகம் என்றது, திருவுள்ளப் பாங்கறியத்தக்கார் வேறின்றென்னும் உண்மையாலென்றும், நமது சொந்தம் என்றது சீவசாட்சித்துவத் தைப்பற்றி யென்றும் பிறவும் அறிக.

இலக்கணம்

மனப்பெயரான உன்னம், உனம் என மெலித்தது. பொற்பெயரான உரைக்கடுத்து ஓர் ககர ஒற்று உற்றது செய்யுள் விகாரம் என்னினும் பொன்மையால் எனப் பிற்பதப் பொருளோடு கூட்டினும் ஆம். பட்சிப்பெயரான உன்னமும் முன் முறைப்படி நின்றது. தீமைப் பெயரான தீ குறுக்கல் விகாரமுற்றது. நன்மைப் பொலிவிற்கு அடையாளமாயது. புருத்த என்றற்குப் 'பூத்த' என உலக வழக்கத் தால் வந்தது.

30

முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பலசுருதி (தூற்பயன்)

நாரணற் காமொரு பாதத்தந் தாதி நவிலினன்றே
 நாரணற் காமொரு பாதத்தந் தாதி நவிலினன்றே
 நாரணற் காமொரு பாதத்தந் தாதி நவிலினன்றே
 நாரணற் காமொரு பாதத்தந் தாதி நவிலினன்றே

இதன் பதப்பொருள்

நார்-அன்பினது, அணல்-பொருத்தத்தை, காம்-வீரும்புவோன். ஒரு-ஆட்டோடுகூடிய, பா-பாப்பான முல்லை நிலத்தில், தத்து-தவழ் கின்ற, அம்-அழகன். தாதி-பூந்தாதிற்றேய்ந்த இலக்குமிக்கும், ந-பிரமாவுக்கும், இல்-உறைவிடமானோன் இளன்-சூரியனுக்கு தே-தெய்வமானவன். நா-நாவிற்கெல்லாம், ரண - உணவூட்டுகின்ற, அல்-இருண்ட, கா-கற்பகம்போல்வான். மொரு - மொரு என்னும் தொனியின், உப - இரண்டான (மொரு மொருப்பான) புளிப்புள்ள தயிரை, அத-நாசம்செய்யும், தந்து-யுத்தியாதிய, ஆதி-குற்றமுள்ள வன். ந-சூனியத்தன்மை, இல்-இல்லாத, இளன்-களிப்பு உள்ளோன். தேன்-வாசனை, ஆர்-பொருந்திய, அணல்-அரசர்களுக்கு, காம் - அன்புசெய்கலை, ஒரு-நீக்கத்தக்க, பா-பாடல்களை, தத்தம்-பிரதிப் பிரயோசனம் விகும்பாமல் கொடுப்போன் தா - பலம்பொருந்திய, தின்-நித்தியத்துவம் வாய்ந்த, விலி-வில்லாளி. நன்-உபகாரமயமான, தே-கிருபையுள்ள, நாரணன்-நாராயணன். கு-அப்படிப்பட்ட மகா விட்டுணுவுக்கு, ஆம்-ஆகிய, ஒருபாதத்தாதி-ஏகபாகத் தந்தாதியை, நவிலின்-தோத்திரம் செய்தால், நன்றே கசமுண்டாகும் என்றவாறு.

சுருத்து

அன்பின் பொருத்தத்தை வீரும்புவோனும், ஆடுகள் சஞ்சரிக் கின்ற முல்லை நிலத்தில் தவழும் அழகனும், இலக்குமிக்கும் பிரமாவுக்கும் உறைவிடமானவனும், சூரியனுக்குத் தெய்வமானவனும், எல்லா நாவிற்கும் இனிய உணவூட்டும் இருண்ட கற்பகம்போன்ற வனும், மொருமொரெனப் புளித்த தயிரை உண்டுகெடுக்கும் தந்திரம் கற்ற குற்றக்காரனும், சூனியமல்லாத களிப்புள்ளவனும், வாசனைத் திரவியங்களைத் தரிக்கும் அரசர்களுக்கு அன்பு செய்தலை நீக்கும் பாடல்களை வலித்திறருவோனும், பலமும் நித்தியத்துவமும் பொருந்திய வில்லாளியும், உபகாரமயமான கிருபையுள்ளவனுமான நாராயணனுக் காம்படி பாடியதான ஏகபாதத்தந்தாதியைத் தோத்திரம் செய்தால் கசமுண்டு என்பதாம்.

நாயம்

பொதுப்பட அன்பை வீரும்புவோன் என்றதால், எம்மதத் தெய்வமும் அதனுளவாரும், அவ்வளமுள்ள முல்லை நிலத்தில் தவழ்ந்

தமை பத்தருக்கு எளியான் என விளக்கியதும். இலக்குமிக்கும் பிரமாவுக்கும் இடம் என்றல், பிரபஞ்சத்துக்குக்காரணம் எனக் காட்டியதும், சூரியனுக்குத் தெய்வம் என்றதால், மகத்துவம் துலங்கியதும், எல்லா நாவுக்கும் உணவிடல், இரட்சிப்பை உணர்த்தியதும், தயிரை உண்டு கெடுத்தோன் என்றதால், விளையாடற்பொலிவு தோன்றியதும், சூனியம் அல்லான் என்றதால், சச்சிதானந்தன் என வற்புறுத்தியதும், அரசர்க்கன்புசெய்தலை நீக்கிடல், பத்தி வைராக்ரிய பலமென்பதும் மற்றவை முற்கூறியவற்றுள் அடங்குமென்பதும் பிறவும் அறிக.

இலக்கணம்

முதலடியினும், மூன்றாம் அடியினும் அண்ணல், அணல் என மெலிந்து நின்றது. அங்ஙனம் அவ்விடங்களில் காமம், காம் எனச் சாரியைகெட்டது நகரம் பிரமா என்றல் ஆருதார யோகிகளறிந்த பிரசித்தம். ரண அல் ரணல் என வாய்பாட்டுவழி வந்தது. மொரு மொரு என்ற புளிப்புக்குறிப்பால், தயிர் வருவிக்கப்பட்டது. எல்லி எல்லியென்றாயிற்று. மற்றும் நேரிடும் சந்தேகங்களைக் திருவருள் நாட்டமுற்று உண்மைநிலை விரும்பும் பெருந்தகைப் புலவரைச் சார்ந்தோரால் தேறக்கடவர். தினந்தோறும் சுழுத்தியில் ஒடுக்கி மீட்கப்படும் செயலை உள்ளபடி நாடி உருகும் மெய்யடியாரது பாத தூளியைச் சத்தியமாக நம்பும் உணர்வுற்றுளார் எவராயினும் அவரை வெறுக்குந்திறம் இல்லேம் என்பது சித்தம்.

தெய்வமே துணை.

